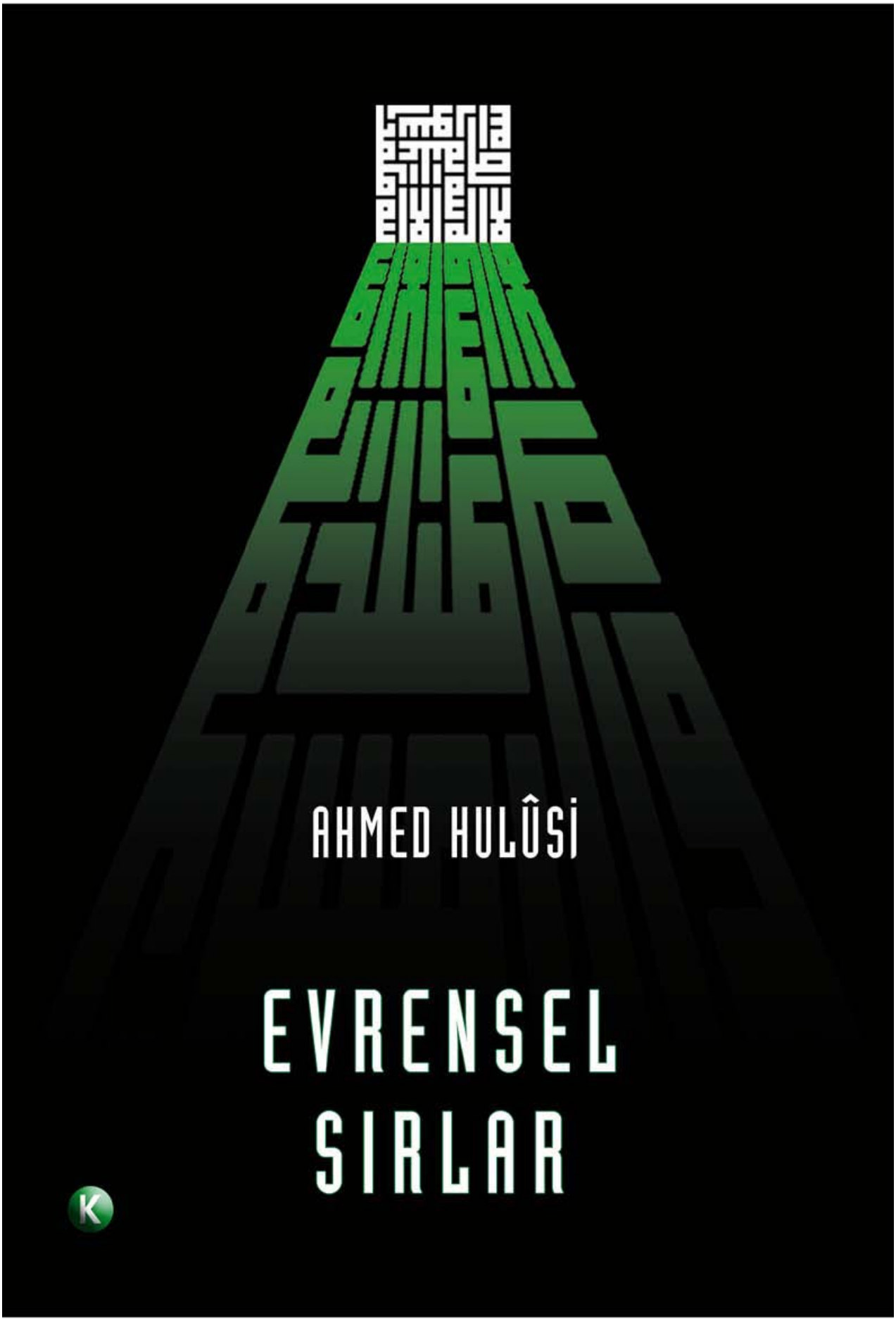

AHMED HULÛSİ

EVRENSEL SIRLAR

AHMED HULÛSİ

“DABADDAH”

EVRENSEL SIRLAR

KAPAK HAKKINDA

Ön kapak zeminindeki siyah renk karanlığı ve bilgisizliği, üzerindeki harflerin beyaz rengi ise aydınlığı ve bilgiyi temsil eder.
Kapakta yer alan amblem, Kûfi hat sanatı ile yazılmış olan “Lâ ilâhe illâ Allâh; Muhammed Rasûlullâh” cümlesidir ve bu “tanrılık kavramı yoktur, yalnızca Allâh adıyla işaret edilen vardır; Muhammed (aleyhisSelâm) bu anlayı−şın Rasûlü’dür” anlamını taşır.
Amblemin ön kapakta ve her şeyin üzerinde yer alması, Ahmed Hulûsi’nin bu anlayışı tüm eserlerinde ve hayatı boyunca her anlamda baş tacı yapmış olmasının sembolik ifadesidir.
Karanlıktan aydınlığa açılan Kelime−i Tevhid penceresinden Allâh Rasûlü’nün nûrunu temsil eden yeşil renkte yansıyan ışık, Ahmed Hulûsi’nin kaleminden, işaret ettiği konuda aydınlanmayı amaçlayan “kitap isminde” beyaz renkte somutlaşmıştır.
Allâh Rasûlü’nün nûruyla yayılan bilginin, onu değerlendirebilenlere sağladığı aydınlanma da kitap içeriğinin özetlendiği arka kapak zeminindeki beyaz renk ile ifade edilmiştir.

Tüm eserlerimiz gibi, bu kitabın da telif hakkı yoktur.
Bu kitap orijinaline sadık kalmak kaydıyla herkes tarafından basılabilir, çoğaltılabilir, yayımlanabilir ve tercüme edilebilir.
ALLÂH ilminin karşılığı alınmaz.

AHMED HULÛSİ

“DABADDAH”
EVRENSEL SIRLAR

AHMED HULÛSİ
www.ahmedhulusi.org

ISBN: 978-975-7557-37-1

Yayın ve Dağıtım:
KİTSAN KİTAP BASIM YAYIN DAĞITIM LTD. ŞTİ.
Divanyolu Cad. Ticarethane Sok. Tevfikkuşoğlu İşhanı
No:41/3, 34400 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0212 5136769, Faks: 0212 5115144
www.kitsan.com

AHMED HULÛSİ

“DABADDAH”

EVRENSEL SIRLAR

www.ahmedhulusi.org

Bütün toplumsal şartlanmalardan;
toplumsal şartlanmalardan doğan değer yargılarından;
ve bu değer yargıları sonucu oluşan duygulardan
arınmayan ÖZÜNDEKİ EVRENSEL SIRLARA eremez.

AHMED HULÛSİ

SUNU

Dünya'nın düz bir tepsi ve kâinatın merkezi olduğu yolundaki ilkel düşünceden; milyarlarca galaksi arasındaki bir galaksinin, 400 milyar yıldızından bir tanesinin, küçük bir uydusunun Dünya olduğu idrakına ulaştı insanlık ilmi!

Ama hâlâ, her şeyi beş duyu ile algıladıklarından ibaret sanıp; maddi ve hayalî değerler peşinde koşarak ömrünü tüketenler, sonra da sahip olduklarını sandıkları her şeyi madde dünyasında istemeyerek bırakıp gidenler, çoğunlukta!

Tüm yıldızlar arası boşluklar(?), galaksiler ve evren, cansız(!), bilinçsiz(!); ancak aklı, göz boyundan ileri geçemeyen ihtiras dolu insanlar, dünyaları ile birlikte evrenin en mükemmelleri, efendileri ve de hâkimleri!!!

Böylesine bir ortamda, bu kitap niçin yazıldı? Ne anlatılmak isteniyor?..

Bir hayal mi bu kitaptakiler... Bir fantezi mi... Bir kurgubilim mi... Bir hikâye mi… Bir roman mı… Beş duyu ile algılanan dünyanın ötesindeki gerçek değerlere ışık tutmaya çalışan bir mesaj mı... Veya çok daha başka bir şey mi?!!

1970'li yılların sonuna doğru kaleme aldığımız bu satırları okumaya başladığınızda, sanırım bambaşka bir dünya ile karşılaşacaksınız... Sonra bir solukta sonuna ulaşıvereceksiniz! Ama gene zannediyorum ki, tekrar tekrar okumak ve birçok yerinde durarak, o noktalar hakkında etraflıca düşünmek gereğini duyacaksınız.

Belki çevrenizdekilerle bu konuları tartışabilecek; belki de onlara açma cesaretini kendinizde bulamayacak, örtüp geçeceksiniz...

İstenildi ki, bunlar da söylenmiş, yazılmış, düşünenlerin dünyasına sunulmuş olsun...

Oldu da!..

Öyle ise bu yeni ufuklar hepimize mutluluklar getirsin.

Hepimiz **ÖZDE BİRİZ!..**

AHMED HULÛSİ

Sönmez Ziyâ'ma ve Cemîle'me DünyaMI bilenlere…

Ahmed HULÛSİ

İÇİNDEKİLER

ÖTELERDE BİR BOYUTTA ----------
İLK GÜN ----------
İKİNCİ GÜN ----------
ÜÇÜNCÜ GÜN ----------
DÖRDÜNCÜ GÜN ----------
BEŞİNCİ GÜN----------
ALTINCI GÜN----------
YEDİNCİ GÜN ----------
SEKİZİNCİ GÜN ----------
DOKUZUNCU GÜN----------
ONUNCU GÜN----------
YİRMİ YIL ARADAN SONRA ----------

Evrensel değerlere açılmaya hazır mısınız?

1

ÖTELERDE BİR BOYUTTA

− Dünya mı?.. Genellikle ilkel insanlar yaşar orada!.. Hayatları, birbirlerine karşı böbürlenme mücadelesiyle ve kendilerini üstün görme duygusunu tatmin çabalarıyla geçip gider... Bütün hayalleri, birbirlerini tahakkümleri altına almaktır!..

− Ama **Aynha**, sen, geçenlerde **Dabaddah** ve ona benzeyen birçok kimsenin oradaki varlığından söz etmemiş miydin?..

− Evet **Elf**, ama onlar insanların içinde orana vurulursa, Samanyolu'na kıyaslanan Dünya uydusu Ay gibi kalır!..

− **Aynha**, evrende Dünyalılar ve bizden başka aklı olan, yani bizler gibi düşünebilme yeteneği olan varlıklar mevcut değil mi?

− Elbette mevcut!.. Hem de sayısız!.. Mesela Güneş sistemindeki Setrililer! Ama onlar, Dünyalılar gibi yoğunlaşmış bir bedensel yapıya sahip değiller... Ancak zaman zaman, bazıları yoğunlaşmış görüntüye sahip olabilirler...

− Anlayamadım..?

− Bak Elf, sen henüz gelişme devresindesin... Bunların hepsini çok kısa bir sürede anlayabilmene imkân yok... Ancak zamanla, çok çeşitli meseleler arasındaki bağlantıları tamamlayabilecek ve tümel aklın eserlerini ortaya çıkartabileceksin...

Önümüzdeki ay, imtihanın var!.. Şayet onu kazanırsan, bir süre için Dünya ile iletişim kurup, onların yaşamlarını; daha sonra da Setri'ye geçip, onların hayat şartlarını daha yakından görebilirsin...

Ama unutma ki bu, önündeki imtihanı başarı ile vermene bağlı...

− Söz veriyorum **Aynha**, bu imtihanı verecek ve seninle oralara gitmeye hak kazanacağım.

− **ÖZDE!**

− **ÖZDE Aynha!..**

İdepya, Kurgas dize yıldızlarının en yücesi... Dünya bilimine göre ise yıldız bile sayılmaz!.. Çünkü, onun maddesel bir yapısı ve görüntüsü hiç yoktur!..

Dünyalılar, gelişmemiş beş duyulu yaşantıları icabı, **sadece maddesel yapıya önem veren** ve örneğini gördükleri şeye **göre**, başka şeyler hakkında yargıda bulunan varlıklardır...

Her ne kadar bazı kısmi gelişme göstermiş bilim adamları, madde ötesinde ışınsal yapıları bulmuş; ve bunların maddesel yapıyı meydana getirdiklerini öne sürmüşse de, toplum henüz, ilkel beş duyuya dayanan fikir yaşantısından kurtulamamıştır.

Evet… **İdepya**; Dünyalılar yani gelişmemiş beş duyulu insanlar diliyle, **"ışınsal kitle"** yıldızıdır. Bu kitlenin hacmi, üzerinde gelişen ışınsal yapılı akıl birimlerinin her biriyle daha büyümekte ve güçlenmektedir...

Evreni vareden tümel akıl, burada enerji birimlerine, öz vasfı olan kudret ve aklı bağışlamıştır... Orada her bir birim, idrakının kapsamı oranında enerjiye ulaşır...

Ve tümel akıl, onda kendini seyreder!..

Neyse, biz **İdepya**'lı **Elf**'e dönelim yine... Zira, onun imtihan günü geldi çattı bile...

Bakın, Aynha'nın huzurunda, aklı, bütün öğrendikleri arasında nasıl son süratle gezinip duruyor...

Aynha'dan söz edelim biraz...

Aynha, İdepya'nın en geniş kapsamlı tümel akıl temsilcisi. Yeni yetişmekte olan birimlerden, en yetenekli birini geliştirme görevini yüklenmiş… Onlara, kendi âlemlerini, kendilerini ve evrendeki diğer akıl serpintilerine nail olmuş varlıkları ve tümel aklı idrak ettirmek, görevi…

Bir bakıma kolay işi, bir bakıma da zor!..

Kolay; zira karşısındaki akıl birimlerinin hiçbiri, hiçbir şeyle şartlanmış değildir!..

Zor; tam saf ve ilkel aklı, tümel akıl hâline getirerek, evrenin ve tümel aklın sırlarına sahip hâle getirmek; ilkel varlıkların anlayamayacağı, hatta hayal bile edemeyeceği bir iştir!..

Neyse, biz şimdi dönelim **Elf'**in ilk imtihanına...

Elf, bazı kutsal noksanların tesiri altında **Aynha**'nın ilk sorusunu bekliyor...

Ya sorduğu meseleyi çözmekte güçlü çıkamazsa! O takdirde, seyahatler en azından bir gün daha ileriye atacaktı... Yani Dünya yılıyla bin yıl ileriye!.. Az mı zamandı bir gün!..

O, bu fikirlerde gezinirken, çağırdı kendisini **Aynha:**

− İlk soruna hazır ol **Elf!..**

− Buyur **Aynha!.. Seninleyim!..**

− Evren, tümel aklın eseri olduğuna göre, evrendeki bir kısım varlıkların ilkelliklerinin sebebi nedir?

Elf bir an durdu!.. İdepya'lıları düşündü... Oradan Kurgas dize yıldızlarını fikir gözüyle seyretti... Oradan, karşı galaksi Samanyolu'na geçip Güneş uydularını fikretti ve sonra Dünyalılara dair aldığı bilgileri derleyip topladı.. Sonra, Setrilileri düşündü...

Tümel aklın tüm haşmetinden, akıldan mahrummuşcasına yaşayan primitif varlıklara kadar...

Evet, bu primitif varlıklar dahi, nasıl oluyordu da tümel aklın bir eseri ve kemâli olabiliyordu...

Bu çok zor sorunun cevabını hemen dizeledi...

− Tümel akıl için, ilkellik veya gelişmişlik diye bir şey mevzubahis değildir. O sadece, her an yeni bir şey icat eder ve dilediği düzene göre bunu ortaya çıkartır.

Ancak bu ortaya çıkardığı şeylerin her biri kendisi için aynı değerdedir. Onlar arasındaki fark, o şeyle diğerleri arasında, **birbirlerine göredir!..** Yani, **değerlendirmeler tamamıyla göreseldir!** Tümüyle bir isimlendirmeden ibarettir.

Gerçek mânâdaki farklılık, değişkenlik; bilimsel açıdan **"değerlendirme"** olarak ifade edilir. Ve bu da ifadeye çalıştığım gibi tamamıyla **göresel** (izafî)'dir…

İşte bu yüzden, birimsel mânâda her ne kadar değerlendirme mevcut gibi görünürse de; kendilerini birimsel hüviyetten kurtarıp, tümel aklın aksettiricisi hâline getirenlerde, her birim eş ölçüde tümel aklın bir icadıdır.

Aynha aldığı cevabı yeterli bulmuştu...

İkinci soruyu verdi:

− Birimlerin azap ve mutluluğu, tümel aklın aksettiricisi olmalarına rağmen nasıl olabilir?.. Tümel akıl için azap veya mutluluk mevcut mudur?.. Mevcut ise nasıl olur?..

Mevcut değilse, her şey ondan aksettiğine göre azap ve mutluluğun kaynağı nedir?..

Elf, oldukça çapraşık olan bu soru karşısında da bir an durdu; o güne dek gelişmiş bulunan bellek denizindeki bütün fikir adacıklarını gezindi... Gerekli bağlantıları kurması hiç de güç olmadı ve hemen cevabını dizeledi gene...

− Azap veya mutluluğun kaynağı, birimlerin, **birimsel varlıkları içinde birbirlerine bakmalarından; ve bu bakış açısından doğan değerlendirmelere saplanmalarından doğar!..**

Birimlerin, **birimsel varlıklarının bilinç boyutunda mevcut olmadığını fark etmeleri ve varlıklarının, tümel aklın aksettiricisi olduğunu idrak etmeleri nispetinde** de, azap veya mutluluk kavramı varlığını tüketir; ve bütün birimler, **"eş değer"** ifade etmeye başlar.

Ancak, bu da, aksettiricideki tümel aklın görüntüsü ölçüsünde olur!

Birim, kendisinde ve dışında, her şeyde görünenin tümel aklın bir eseri olduğunu fark ederse, her şeyi bir gözle görür ve artık onun için tüm zıtlar yok olur...

Sadece, tümel aklın bir gözüyle diğer gözünü seyrettiği aşikâr olur.

Gelişme sürecine oranla, **Elf**'in verdiği bu cevap da yeterli sayılabilirdi.

Aynha derhâl başka bir soruya geçti:

− Birimlerin varoluş noktası nedir?.. Sonu nedir?..

− Birimlerin **varoluş noktası, Tümel aklın icat vasfıdır!..** Sonu ise birimin sonsuzlukta, tümel aklın o vasfını sürekli olarak değişik şekillerle aksettirip gitmesi…

Eğer mutlaka bir son kabullenmek gerekirse; birimin, tümel aklın aksettiricisi olduğunu idrak etmesini bir son olarak kabul edebiliriz...

Bundan ötesi ise sonsuzluktur... Çünkü, tümel akıl için son düşünülemez, yani vasıfları için!..

Aynha, henüz ilk dönem gelişme sınavını veren **Elf**'in bu cevaplarını olumlu buldu...

Elf, tümel aklın en kapsamlı bir aksettiricisi olmaya adaydı... Bu yüzden de artık birtakım görüşmelere, temaslara başlayabilirdi...

Elf, artık Dünyalılar ve Setrililer ile bağlantı kurup, onların yaşam ve düşünce düzeylerini yakından incelemeye rahatlıkla hak kazanmıştı, bu cevaplarıyla...

Elf, daha Dünyalılarla ve Setrililerle görüşmeye başlamadan önce niçin böyle bir sınava tâbi tutulmuştu...

Bunun sebebi şu idi...

Elf, şartlanmasız bir ortamda, **bilgi birikimi** sistemi ile gelişen **salt akıl** birimi idi.

Dünyalılar ve Setrililer ise, onların yapılarına tamamıyla zıt düşen bir ortamda, **şartlanmalar düzeyinde** yetişen ve daha sonra bu **şartlanmalardan sıyrılabildikleri oranda** kendilerini tanıyan varlıklardı...

Elf, bu gerçekleri bilmeden onların arasına girseydi, temel prensipleri bilmemesi sebebiyle, onlardan gelecek olan birimsel şartlanmaları gerçek bilgiler sanıp, öz yapısını, şartlanmışlığın karanlığında kaybedebilirdi...

Bu yüzdendir ki, **İdepya**'da yetişen tüm salt akıl birimleri, temel bilgi birikimlerini tamamlamadan Dünyalılarla ve Setrililerle temasa geçemezlerdi.

Aynha, bu cevaplardan hoşnutluğunu ifade etti...

− Temel prensipleri, gelişim oranın ölçüsünde tamamlamış sayılırsın Elf! Artık Dünya'dan biri ile temasa geçebilir, onların yapılarını, fikir düzeylerini bilfiil inceleyebilirsin...

− Teşekkür ederim **Aynha!** Ancak bu arada sormak istediklerim var şimdi…

Onlardan herhangi biriyle mi temas kurmalıyım, yoksa içlerinden bir seçim yapmam gerekir mi?.. İlk sorum bu.

− Şayet herhangi biriyle temas kurarsan, büyük bir ihtimalle maddesel yaşam veya hayvansal düzey içindeki bir birime rastlarsın, ki bu da amacına yararlı olmaz!..

Hiç değilse, **insanî birim olduğunun farkında olan birini** bulmalısın ki, hem senin deney ve gelişmene faydalı olsun, hem de sen ona yararlı olabilesin...

− **Aynha**, ek bir sorum var... Maddesel yaşam veya hayvansal yaşam dedin... Bundan kastın nedir?..

− Bak **Elf**, maddesel yapıda, birçokları maden, nebat ve hayvan aşamalarını tamamlamış ve insan cesedine bürünmüşlerdir; ancak tümel akıl aksettiricileri, nebat veya hayvan aşamalarını geçememiştir... Bu yüzden de dış yapı ile çelişkisi, tümüne vâkıf olmayanları yanıltır...

− **Aynha…** Maden, nebat, hayvan ve öz mânâda insan düzeyindeki Dünyalıları misaller ile tanımlayabilir misin?..

− Bak **Elf**, bir birim görürsün oraya gittiğinde... Sûreti insandır!.. Ancak yaşam düzeyini incelediğinde görürsün ki, **fikrî icat düzeyi sıfırdır.** Davranışları, tümüyle yetişme süreci içinde aldığı şartlanmalar ile bedensel ihtiyaçlar gereği olarak ortaya konmaktadır... Bedenî zorunluluk olmasa, yeme, içme, uyuma, karşı cinsle temas kurma gibi davranışları bile ortaya koymaz. **Fikrî hiçbir icadı** yoktur. Bu madde düzeyindeki insan**sı**dır!

Nebat (bitki) **düzeyinde** olanda ise, hareket etkendir. Bu da tamamıyla şartlanmalar ile yaşar, ancak hareket, onda kendini ortaya koyar... Bir şeyler yapmak ister... Ancak bütün bunlar, **şartlanmalar veya bedensel zorunluluklar doğrultusunda** ortaya çıkar... Âtıllık burada yerini hareketliliğe terk etmiştir... Bunda **şartlanmalar ölçüsünde ve istikametinde** bedenî zorunluluklara doğru hareket görülür çoğunlukla... Bu da insan**sı**dır!

Hayvan düzeyindeki görünüm insan**sı**ya gelince... Bunda da etken olan **şartlanmalar**, bedenî zorunlulukların en iyi şekilde giderilmesi yolundadır. Devamlı hareket hâlindedir ve her bir hareketinden amaç da, daha iyi yemek, içmek, daha çok cinsel münasebetlerde bulunmaktır. Bu yaptıkları, **şartlanmaların hükmü altında** olarak, bir gayedir kendisi için... Sadece kendisini veya kendisiyle birlikte çok sevdiği birisini düşünür...

İnsan düzeyindekine geldiğimizde ise; onun durumu çok farklıdır. Öncekilerde olanlar, onda da vardır; ancak bunlar, onun yaşamında diğerlerinde olduğu kadar geniş yer tutmaz. Bedenî zorunluluklar sonucu olarak, belli bir ölçüde yapar yaptıklarını. En önemli taraf da, **bunlar gaye değil, vasıtadır.** Gayesi ise, kendisinin ne olduğunu bilmek, çevresinde gördüklerinin aslının ne olduğunu anlamak, geleceğinin ne olacağını görebilmektir.

İşte bu düzeye ulaşmış olanlar, **"insan"** kavramına **"ilk basamak"** olarak hak kazananlardır. Bu idrak düzeyindeki, gelişme kapsamı oranında öz yapısına erişir ve en sonunda, şayet kapasitesi müsait ise, bizler gibi tümel aklın tam bir aksettiricisi olabilirler.

"İnsan" genel adıyla tanınan türdeki çeşitli sınıfları, sana şöyle bir örnek ile de açıklayabilirim...

İnsan sûretinde bazı birimleri göreceksin ki; boyunlarının üstünde **sanki baş yoktur!..** Kuru bir, başsız gövde gibidirler... **Bedensel dürtülerinin** doğrultusunda yer-içer, çiftleşir ve gözlerinin gördüğüne sahip olmak için yaşar, geçerler...

Bir kısım insanlar da vardır ki onların boyunlarının üzerinde sanki **baş yerine bir teyp** cihazı vardır... Onlarda bir öncekilerin yaptıklarına ilaveten, çevreleri kendilerini nasıl şartlandırırsa, o istikamette yaşarlar... Tıpkı bir android gibi!.. Çevreleri kendilerini nasıl şartlandırıp, belleklerine ne yüklerse, o şeyi hiç düşünmeden, eleştirmeden olduğu gibi doğru diye kabullenirler ve bu aldıklarını da aynen çevrelerindekilere aksettirirler!.. Kısacası, bir teyp bandı gibi**, çevrelerinden ne alırlarsa aynen onu yansıtırlar**, aldıklarına hiçbir **düşünsel katkıları yoktur!..**

Gene bir kısım **"insan"** daha vardır ki; onların da boyunlarının üstünde, sanki **baş yerine bilgisayar** vardır!

Düşünme, değerlendirme, yorumlama, ve bunlara göre de kendi yaşamlarına yeni bir yön çizebilme yetisine sahiptirler!.. Bunlar sanki bilgisayar düzeyine yükselmiş insanlardır...

Kolay kolay **şartlanmalar ile yaşamlarına yön vermezler...** Her şeyin **özünü, aslını araştırırlar ve sürekli yeniye ve bilgiye açık** bir şekilde yaşarlar... Bunlar gerçek anlamıyla **"insan"**lık sınıfının alt tabakasıdır...

− Bunun da ötesindekiler mi var **Aynha?..**

− Evet **Elf!..** Bunlardan öte, gerçek anlamda **"İNSAN"** olan; **bizlerden biri olduğu** gerçeğine henüz Dünya'da iken erişmiş ve âdeta Dünyalılar arasında **"garîp"** kalmış **"Özben"** birimleri vardır ki; onları sana ne kadar anlatmaya çalışsam anlatamam!..

Çünkü onlar, tüm **Dünya değer yargılarını aşmışlar**, Tümel aklın gözü, kulağı, dili olmuş; **Evrensel Sırlara sahip**, insanlara ışık tutan birimlerdir... En az, senin kadar gerçeklere vâkıf olmuş; bedeni itibarıyla insan-beşer yaşantısı içinde; ancak,

bunun ötesinde **evrensel kozmik bilinç ile özdeşleşmiş** birimlerdir ki onlar; **tümel aklın** insanlar arasındaki **ÖZ** sahibi şahitleri, uyarıcılarıdır…

− Demek insanlar arasında böyleleri de vardır **Aynha!..**

− Unutma ki **Elf… Tümel akıl, her âlemde, tüm mükemmeliyetiyle seyreden gözlere, işiten kulaklara ve konuşan dillere sahiptir...**

Ama o ortamın diğer birimleri, bunların farkında bile olmazlar, algılama kapasiteleri dışında kaldıkları için!.. Onları da, **kendileri gibi biri** sanırlar! Zaten, beyinleri onları değerlendirebilecek düzeyde gelişmediği için, bildirilse dahi ellerinden bir şey gelmez!..

− Peki, ben Dünya'da bunlardan biriyle mi iletişim kuracağım?..

− Hayır Elf!.. Ne senin, onlara bir katkın olabilir; ne de onlar sana gerek duyarlar!.. Çünkü onlar, her şeyi **ÖZLERİNDE** bulmuşlardır...

Sen, bir önce söylediğim sınıftan birisiyle iletişim kurmalısın…

Düşünen, araştıran, yeniye açık, şartlanmaların dışına çıkabilecek güçte bir kimse bulup, onunla temas kurarsan, hem ona faydalı olursun, hem de gelişmende, onun geçirdiği hâlleri öğrenmenin büyük faydası olur. Bunlar da umumiyetle, maddecilik deniziyle maneviyatçılık yani spiritüalizm denizlerinin birleştiği bölgede, Orta Doğu diye adlandırılan alanda yaşarlar.

Orta Doğu, Batı'nın maddiyatçılık fikri ile Doğu'nun spiritüalizminin çatışmasından, hakikatin çıkabildiği bir bölgedir Dünya üzerinde. Bu sebeple çok yönlü bir araştırmacı, senin için en iyisidir.

Aynha, burada sustu...

Elf, bir süre durdu... Dünya'ya yöneldi ve sonra sordu:

− **Aynha**, lütfen sen bana en yararlı olabilecek birisini bulur musun?..

Aynha bir an durdu, araştırmaya daldı... Ve cevapladı...

− Dünya yaşamına adapte olmadan benimle temas kur... Sana, hangi ülkeden kiminle iletişime geçeceğini bildireceğim.

Ancak bil ki, bu kişi, sana çok geniş bir soru sahasında karşı çıkacak ve seni pek çok evrensel sırları açıklamak zorunda bırakacaktır... Ve sen onun bütün sorularını cevaplamak zorundasın!..

Şayet bir sorunun cevabını veremezsen, anında benimle buluş ve onu cevapsız bırakarak zor duruma düşürme.

− Peki **Aynha!..** Dediklerine aynen uyacağım...

* * *

2

İLK GÜN

− Cem, ben soyunuyorum, lütfen kapıya bakar mısın?..

Cem, çalışmakta olduğu yazıhanesinin başından kalkarak, kapıya doğru yürüdü... Saatine baktı, on biri yirmi geçiyordu...

“Bu saatte kim olabilir ki?” diye düşündü koridor boyunca geçerken...

Cem, felsefe öğretmeniydi. Eşi Gönül ise bankacı... Cem’den dört yaş küçük... Bir bankanın dış ticaret şefiydi.

Cem, çevresinde oldukça anlaşılması güç bir insan olarak tanınırdı...

Kimse onun gerçek fikirlerine erişemezdi... Kâh o fikirde görünürdü, kâh bu fikirde... Ama doğrusunu sorarsanız, kendisi de kesin bir görüş tespiti yapamamıştı henüz!..

Felsefe mezunuydu, felsefe hocasıydı ve lâkin baştan sona komple bir görüşe sahip olamamıştı bir türlü...

Hangi görüşü ele alsa, bir yığın cevaplanamayan sorularla karşılaşırdı...

Bu gece de Hint felsefesi üzerinde çalışıyordu…

Gözleri elindeki kitabın satırları üzerinde dolaşırken, kulağına kapı zili sesi geldi...

Kalktı, yürüdü ve kapıya uzandı ve göz deliğinden dışarı baktı... Karanlıktı kapı önü!..

Aydınlık düğmesine bastı... Aydınlandı dışarısı!..

Uzun boylu, zayıfça, kibar görünüşlü genç biri bekliyordu...

Araladı kapıyı…

− Kimi aradınız?..

− Cem Bey siz misiniz acaba?..

− Evet, bir şey mi var?..

Memleketinde, böyle gece yarısı, çok acayip şeyler olurdu Cem’in!.. Asayişsizlik dolayısıyla bollaşan soygunlardan, gizli polisin kendine mahsus çalışmalarından, çeşitli akımların kaba kuvvet zorbalar takımına kadar, her çeşitten bir olayla karşılaşabilirdi insan o ülkede...

− Sizinle felsefi bir mesele üzerinde görüşmek istiyordum...

− Gecenin bu saatinde mi?..

− Ben hayli uzaklardan geldim... Ve sizin sürekli olarak bu mevzuda çalışmakta olduğunuzu da biliyorum... Mesela şu sıralarda, Hint felsefesiyle yakından ilgileniyorsunuz... Belki de içeride o hususta çalışıyordunuz şimdi...

Cem bu cevap karşısında şaşırdı ve duraladı bir an...

Karşısındaki adam, tahmin yürütür bir eda ile, onun kapıyı açmadan evvel yapmakta olduğu işi söylemişti...

“Bunda bir iş var!”

Diye düşündü ve isteksiz olarak bir adım geri çekildi…

− Buyurun!..

Adam içeri girerken, Cem holün salona açılan kapısına uzandı...

Adam konuştu…

− Çalışma odanızda konuşsak?..

Cem'in kafası gene karıştı... O kapının çalışma odasına açılmadığını gerçekten mi biliyordu yabancı, yoksa misafirler salona alınır diye tahmin mi yürütmüştü...

− Şeyy... Çalışma odam biraz dağınıktır da... Ama arzu ediyorsanız...

Ayrıca, bir çalışma odası olduğunu nereden biliyordu?

Dairenin arka odalara açılan kapısına uzandı ve açtı...

Gönül, arka tarafın kapısının açıldığını duyunca, yatak odasından seslendi, Cem'e sordu:

− Ne oldu Cem, bir şey mi var?..

− Bir misafir geldi de!.. "Biz" çalışma odasındayız!..

"Biz" kelimesinin üstüne basarak konuşmuştu Cem... Gönül'e misafirin o anda yanında olduğunu anlatmak istemişti...

Gönül de Cem'in anlatmak istediğini anlamış ve üstelememişti...

Ve yabancı ile Cem, çalışma odasına girdiler. Cem kapıyı kapadı...

− Oturmaz mısınız?..

Çalışma masasının sol tarafına rastlayan bir koltuğu gösterdi... Yabancı oraya oturdu... Cem de çalışma masasının başındaki koltuğa...

Kitaplar vardı masasının üstünde, açık... Aslında bir yazı masası da değildi önünde oturduğu... Büyük bir kütüphane... ortada açılan geniş bir kapak.. İki yanından zarif, fakat sağlam zincirlerle gövdeye bağlı... Böylece üzerinde çalışılabilir bir masa şeklini alıyordu kütüphane...

Cem hemen söze girdi...

− Hayli uzaklardan geldim, demiştiniz yanılmıyorsam... Sorabilir miyim nereden?..

Yabancı, tatlı, samimi bir ifade ile yüzüne baktı... Sanki, benden korkma, endişe etme, rahatla, demek ister gibiydi...

Gerçekten de bu bakış rahatlatmıştı Cem'i...

Koltuğa biraz daha yerleşti ve rahat fakat soran gözlerle, misafirine baktı.

Yabancı, Cem'in lisanını aynen Cem gibi konuşuyordu, ama kelimeleri, harfleri öyle bir şekilde telaffuz edişi vardı ki, gören, bu lisanı yeni öğrenmiş, hata yapmamaya çalışan biri sanabilirdi...

− Lütfen anlatacaklarımı dikkatle dinleyin... Biliyorum çok şaşıracak, belki de önce inanmayacaksınız, ama sizi inandıracağım... Ancak bu defa da şaşkınlık, dikkatinizi dağıtmasın...

− Rica ederim!..

Cem, yabancının çok değişik bir şeyler anlatacağını anladı... Ama ne gibi şeyler acaba…

− Buyurun, sizi dinliyorum?..

− **Benim adım Elf!.. Uzaydan geldim!**

Evrenin öbür ucundaki **Kurgas** dize yıldızlarından **İdepya**'dan!..

Cem, bu sözleri ciddiye alıp almamayı düşündü bir an… Acaba zararsız bir deli miydi karşısındaki... Bir manyak da olabilirdi!..

Yabancı onun kafasından geçen bu düşüncelere sahipti...

− Yoo, öyle düşünmeyin sakın... Deli falan değilim!.. Şizofreni vakası ile de karşı karşıya değilsiniz!.. İnanması çok güç sizin için, bunu biliyorum... Ama, gene de inanmalısınız bana!..

Cem kendini toparladı...

− Söylediklerinizi imkânsız olarak geliyor... Kusura bakmayın ama, bunu nasıl ispatlayabilirsiniz?..

− Evet, bu söylediklerimi size ispatlamam lazım... Biliyorum, ispatlayacağım da; ama şunu da söylemeliyim size. İspatladıktan sonra da, olağanüstü bir durumla karşılaşmanızdan dolayı, sakın korkmayın benden! Çünkü gayem sizi korkutmak, size zorla hükmetmek değil!..

Sadece sizleri bilfiil tanımayı arzu ediyorum ve sizlerle fikir alışverişi yaparak, bilmediğiniz şeyleri öğretmek istiyorum...

− Önce bunu ispat eder misiniz lütfen...

− Hay hay!..

Yabancı ayağa kalktı ve elini Cem'e uzattı...

− Tutun elimi lütfen!..

Cem de yerinden kalktı, ona doğru yürüdü ve kolunu uzatarak yabancının elini tutmaya çalıştı, fakat!..

Eline hiçbir şey gelmedi!.. Tekrar gördüğü noktadaki eli tutmaya çalıştı... Fakat boş!..

Bu defa şaşkın bir vaziyette yabancının üzerine yürüyüp, onu kollarından yakalamak istedi… Elleri havada birbirine kavuşuverdi, yabancıyı tutmak yerine!..

Kafası durmuş gibiydi... Yabancıyı, karşısında, olduğu gibi, bütün detayları ile görüyor, buna karşılık tutmak isteyince, havayı dövüyordu!..

"Rüya mı görüyorum acaba?"

Diye düşündü...

Yabancı onun bu düşüncesini de anlamıştı...

− Hayır, rüya görmüyorsunuz... Yaşamakta olduğunuz hayatın içindesiniz... Ama benim, sizin gibi elle tutulur, maddeden oluşmuş bir vücudum yoktur ki, onu tutasınız!..

Uzaydan geldiğimi söylemiştim size... Bunun ispatı da elle tutamadığınız; maddeden meydana gelmiş bir bedenimin olmayışıdır...

Bilmem şimdi inanabildiniz mi bana?..

Cem, şimdi inanır gibi olmuştu, yabancının uzaydan geldiğine...

Bir anda aklına Gönül'ü çağırmak geldi... Bakalım o da kendisinin gördüklerine aynen şahit olacak mıydı...

Ve yabancı ondan evvel konuştu:

− Evet bu iyi fikir!.. Çağırın eşinizi!.. Bu hususta birbirinize yardımcı olabilirsiniz...

Kafasından geçenlere, yabancının sahip olduğuna iyiden iyiye inanmıştı Cem!..

− Peki…

Dedi, kafası durmuşa yakın bir hâlde çalışırken; yürüdü yatak odalarına doğru... Yatak odasının kapısını ittiğinde, Gönül tuvalet masasının önüne oturmuş, yüzünün makyajını temizliyordu... Üstünde geceliği vardı...

Aynadan kapıda duran eşini gördü ve seri bir dönüşle ona dönerek sordu:

− Ne var Cem?.. Ne oluyor?.. Nedir bu hâlin?

Cem kekelercesine konuştu...

− Şeyy, ne var hâlimde?..

− Daha ne olsun!.. Suratın bembeyaz!.. Sanki umacı görmüş gibisin!.. Gözlerin anlamsız bakıyor!

− Şeyy... İçerideki yabancı var ya...

− Eeee... Ne olmuş yabancıya?..

Cem bir çırpıda sıraladı düşündüklerini:

− Uzaydan gelmiş biri o!..

Gönül oturduğu yerde rahatladı ve sırtını tuvalet masasına dayadı…

− Hay Allâh!.. Ben de cidden kötü bir şey oldu sanmıştım hâline bakınca...

Gönül, Cem'in lâtife ettiğini sanmıştı... Cem üsteledi:

− Gönül, ciddi söylüyorum, inan bana!..

− Cem, ne söylediğinin farkında mısın?.. İçeride, uzaydan geldiğini iddia ettiğin biri olduğunu söylüyorsun bana!?.

− Evet Gönül, sana ne söylediğimin farkındayım!.. Ve gelip senin de görmeni istiyorum.

Gönül merakla ayağa fırladı ve kapıya giderken duraladı birden...

− Bu kıyafetle mi?..

Üstünde çok kısa bir gecelik vardı... Cem elinden tutup çekti onu...

− Senin vücudundan bir şey anlamaz o!.. Çünkü, maddesel bir bedeni yok!..

Gönül karşı koydu...

− Dur Cem!.. Sen şaşırmışsın!.. Bari şu sabahlığımı alayım üstüme!..

Uzandı ve iskemlenin üzerine atılmış duran mavi sabahlığı alarak üstüne geçirdi... Önünü kapattığı sırada, Cem onu şiddetle çalışma odasına doğru sürüklüyordu...

Kapının önüne gelince, bir an duraksadı Cem ve ona döndü:

− Lütfen sakın korkma!.. Hiç de zararlı biri değil!..

Ve içeri girdiler...

Yabancı Cem'in bıraktığı yerde duruyordu, yalnızca bu defa, kapıya dönük bir hâlde idi. Aynı tatlı, cana yakın tebessümü ile onlara bakıyordu.

− Özür dilerim, sizi rahatsız ettim gecenin bu saatinde...

Diye gönle ferah veren bir sesle konuştu...

Gönül'ün, karşısında gördüğü adamın, bir uzaylı olabileceğini hiç aklı kesmedi.

Cem tanıttı...

− Uzaydan gelen dostumuz Elf!..

Cem'in tanıtımı, Gönül'e işin ciddi olduğuna dair bir kanaat getirmişti... Ama anlamamıştı da gerçeği!..

− Şey yani, uzaydan mı geldiniz siz?..

Yabancı, aynı yumuşak ve samimi bir eda ile konuştu...

− **Evet... Kurgas** dize yıldızlarından olan İdepya'danım!..

Gönül içinden geçirdi:

“Acaba bir şaka mı bu?.. Cem’in, tanımadığım bir arkadaşı falan mı karşımdaki genç adam?”

Yabancı devam etti:

− Hayır katiyen şaka değil bu!.. Cem’in sizin tanımadığınız bir arkadaşı filan da değilim... İnanmaya çalışın lütfen!..

İçinden geçirdiği fikri bilmesi, Gönül’ü inandırmıştı biraz...

− Yani, siz şimdi uzaydan geldiğinizi, bir Dünyalı olmadığınızı mı iddia ediyorsunuz?..

− Evet!.. Ancak bizim, sizler gibi maddeden oluşan bir bedenimiz yoktur... Şayet inanmıyorsanız, beni tutmaya çalışın!..

Gönül, adamın uzattığı ele isteksiz bir şekilde uzandı ve tutmak istedi... Ama bunda başarılı olamadı! Eli havayı dövdü! Tekrar çabaladı... Boş!

Cem’e döndü ve sordu:

− Hayal mi görüyoruz biz?..

Cem’den evvel yabancı cevap verdi...

− Lütfen evvela şaşkınlığınızı giderin ki, ne olup bittiğini daha iyi anlayabilesiniz!..

Cem bir şey söyleyemiyordu... Gönül de çok şaşkın bir hâldeydi...

Susuşmayı Cem bozdu...

− Oturalım mı?..

Yabancı geriledi ve az evvel oturduğu koltuğa bıraktı kendisini...

Cem, eski yerine otururken, Gönül de, Cem’in yanına az ötedeki iskemleye ilişti...

Yabancı, çok sakin, rahat bir şekilde oturuyordu koltukta ve aynı mütebessim çehre ile onları süzüyordu...

Kendilerini toparlamalarını bekliyordu...

Cem rüya görmediğini, olağanüstü bir olayı yaşadığını fark etmişti... Ancak meseleyi nasıl izah edebileceğini ise hiç düşünemiyordu...

Gönül ise, hiçbir yorum yapamaz bir hâlde, sadece şaşkın bakışlarla karşısında oturan yabancıyı seyrediyordu....

Yabancının normal bir insandan hiçbir ayrıcalığı yoktu... Yüzü, eli, ayağı, bedeni tamamıyla bir insan gibiydi... Değişik olan hiçbir tarafı yoktu... Sadece, tutulmak istendiği zaman, tutulamamıştı!.. Hepsi o kadar...

Takriben 1.80 m. boylarında, 75 Kg. civarında uzun saçları yana taralı; elâ gözlü, oval yüzlü, geniş omuzlu; otuzbeş-kırk yaşlarında birisi idi...

Cem birazcık toparlamıştı kendisini, ki ilk soruyu sordu:

− Maddeden oluşan bir vücudunuz yoksa, biz sizi nasıl oluyor da görebiliyoruz?..

− Bunu size anlatması hayli güç olacak!.. Ama anlatmaya çalışayım...

Bu bedenin gerçekten benim ile hiçbir ilişkisi yoktur. Ancak sizlerle daha kolay temas kurabilmek, sizleri daha rahat bana adapte edebilmek için meydana getirdiğim bir bedendir bu!.. Ve şayet isteseydim, sizler bu bedeni tutabilirdiniz de...

Ancak bana inanmanızı kolaylaştırmak için, tutamamanızı tercih ettim...

Yabancı ayağa kalktı ve elini uzattı Cem’e...

− Şimdi deneyin elimi tutmayı...

Cem, merakla kalktı ayağa ve hemen elini tuttu yabancının... Evet, tutabilmişti bu defa!.. Acaba geçen defa aldanmış mıydı?..

Yabancı konuşmasına devam etti...

− Hayır, öyle düşünmeyin!.. Geçen defa ben arzu etmediğim için beni tutamadınız!.. Nitekim şimdi de istesem, gene tutamazsınız... Evet... İşte böyle...

Cem daha yabancının elini bırakmamıştı ama, birden yabancının eli avucunun içinde kayboluvermişti!..

Cem yine şaşkın baktı yabancının gözlerine ve gerileyerek bıraktı kendini koltuğuna...

− Lütfen anlatır mısın nasıl oluyor bu iş?..

− Size anlatmaya çalışayım... Ancak anlamadığınız bir anda sözümü derhâl keserek, o noktayı daha fazla açıklamamı isteyiniz benden... Çünkü, geride boşluk kalmasını istemiyorum hiç...

Gönül burada söze karıştı:

− Siz, hayal misiniz, yoksa gerçek mi?..

Yabancı cevap verdi:

− Evet, buradan söze girebilirim... Ben, görüntü yönümle hayal sayılabilirim... Ama, varlığım açısından kesinlikle bir gerçeğim!..

Cem anlayamamıştı birden... Sordu:

− Yani, şimdi biz hayal mi görüyoruz?..

Elf izaha çalıştı:

− Muhatabınız olan ben, gerçekte hayal olmayan, orijinal bir varlığım!.. Ancak, benim varlığımın; sizin öz varlığınız gibi, maddeden meydana gelmiş bir yapısı yoktur!.. Buna madde ötesi bir varlık da diyebiliriz...

Gönül sordu:

− Ya bu gördüğümüz beden?..

Elf kesin konuştu:

− Gördüğünüz bir hayaldir!..

Cem daha fazla açıklama istedi:

− Biz şimdi, gerçek yönünle seni görmüyor muyuz yani?..

− Hayır!.. Ben, sizin yabancılık çekmemeniz, fazla korkmamanız için, size benzer bir beden görüntüsüyle karşınıza geldim!.. Gerçekte ise benim böyle bir bedenim yoktur... Hatta istersem, şu anda bu bedeni dahi yok edebilirim... Bakın!..

Bir anda karşılarındaki koltuk bomboş kalmıştı!..

Cem ve Gönül birbirlerine bakakaldılar...

İkisi birden bir şey söylemek istedi... Sonra ikisi de karşısındakine söz hakkı tanıdı... Ve bu defa ikisi birden susmuş oldu...

Çok kısa bir aradan sonra, Elf adıyla kendisini tanıtan yabancı, koltukta yeniden belirdi...

− İşte böyle!.. Size az önce de söylediğim gibi, madde ötesi bir varlığım ben!.. Ancak, sizinle iletişim kurmak istediğim anda, beyninizde, görüntü merkezine gönderdiğim bazı dalgalar ile bu görüntüyü oluşturuyorum!..

Ve siz de, gördüğünüz diğer şeylere kıyaslayarak, benim **“var”** olduğumu sanıyorsunuz...

Cem sözünü kesti:

− Ya size dokunup tuttuğum an?..

− İşte o anda da dokunma merkezinizi etkileyerek, sizde tutuyor duygusunu meydana getirdim. Ve böylece siz de maddesel bir varlığı tutmuş olduğunuzu zannettiniz...

− Peki öyleyse, gerçekte siz neredesiniz şu anda?..

− Bu sorunuza şöyle cevap vermeye çalışayım... Şu anda burada bir radyonuz olsa ve çalsa, radyonuzun verdiği sesler nereden gelir?..

− Verici istasyonundan!..

− Peki, şu anda burada bir verici istasyon mu var?..

− Hayır, sadece istasyonun yaydığı ses dalgaları var...

− Peki bu dalgalar odanın neresindedir?..

− Bilmem!..

− Evet işte, şayet bir misal vermek gerekirse; bizim yapımız da bu göremediğiniz ses dalgalarına benzer... Ancak sizin mevcut duyularınızın ve teknolojinizin tespit edemeyeceği ölçüde değişik bir yapı ile!..

− Peki burada ne arıyorsunuz?.. Yani Dünya'da?..

Diye Gönül söze karıştı...

− Bizim yetişme sürecimiz içinde, tam olgunlaşabilmemiz için evrenin bütün sırlarına vâkıf olmamız gerekir. Bunun için de, aklın açığa kapsamlı olarak çıktığı bütün sistemleri, tam olarak yakından inceler ve böylece onlardaki varoluş sırlarını kavramaya çalışırız. Bu yolla da **Evrensel sırlar**, idrak yansıtıcımızda yerini bulur...

Cem söze karıştı ve sordu:

− Evrende **başka canlılar** da var mı?..

− Bakın biz, **"başka canlılar"** tâbirini kullanmayız!.. Çünkü, evrende canlı olmayan hiçbir şey yoktur!..

Ancak sizler, kendi yapınıza uymayan varlıkları **"Cansız"** olarak niteler ve bu yüzden de büyük yanılgılara düşersiniz...

Varlık birimleri arasındaki fark, onlardaki **"canlılık"** yönünden değil **"akıl"** yönündendir!..

Zira, hiçbir maddesel görünüm vermeyen salt ışınsal enerjiden, Dünyanızın dağ, taşlarından, şu bedenlerinize kadar **"her şey canlıdır"** ve kendi bünyesinde devamlı bir hareketlilik içindedir...

− Yani siz, atomik yapıdaki hareketlilikten bahsediyorsunuz?..

− Atomik yapı dediğiniz, salt ışınsal enerji ile salt madde arasında kalan bir geçiş tabakası sayılabilir... Gerçekte, eğer ifadeye getirmeye çalışırsak, şöyle diyebiliriz:

"Canlılığın" başlangıcı salt enerji; maddeye dönüşüm noktası atomik yapı; nihayet bedene göre **"canlılık"** ise hareket hâlindeki madde birimleridir.

− Şeyy… Biz şu sorumuza dönsek... Yani, bizim gibi akıllı varlıklar var mı evrende?..

Diye, Gönül sorusuna açıklık getirdi, büyük bir merak içinde...

Elf, bu soruyu da cevapladı:

− Evrende, aklı, sistemli şekilde, kapsamlı hâle getirme yolunda olan, üç tip varlık vardır...

Birincisi, maddesel bir beden içinde yaşantısını sürdüren ve kendini bulmaya bu şartlar içinde çalışan **"insan"** adı verilmiş birimler...

İkincisi, sizler gibi maddesel bedenleri olmasa da, gene de maddeye dönük ışınlardan oluşan ve bu oluşuma rağmen de, madde ötesi bedenleri ile Güneş sistemi içinde yaşayan **"Setri"**liler...

Üçüncü olarak da, sadece **"akıl birimleri"** olarak varlığı olan, buna karşılık hiçbir madde ötesi yapı ile dahi alâkası olmayan **saf akıl**dan ibaret olan bizler...

Cem anlayamamıştı:

− Yani, sizinle **Setri**liler arasındaki fark nedir?

− Şu an için şöyle anlatayım...

Setrililerin, asıl yapıları sizin X-Ray dalgaları dediğiniz türden, ışınsal bir yapıdır. Akıl da, bu ışınsal yapının davranışlarını düzenler...

Bizde ise, böyle bir dalgasal yapı yoktur ve sırf akıldan ibaretiz!.. Ancak, gerek duyduğumuzda, Setrililer veya Dünyalılar ile temas kurabilmek için, bu ışınsal yapıyı meydana getirebiliriz...

−Nasıl?..

Diye atıldı Gönül...

− Özür dilerim, ama bugünkü bilgi seviyenizle, bunu size anlatmam mümkün değildir!

Cem'in de aklı, tam kavrayamamıştı bunları pek... O karşısındaki hayalin aslını merak ediyordu şimdi...

− Bize yaşadığın âlemden söz etsene biraz!..

− Memnuniyetle... **Kurgas** dize yıldızları, deriz bizim içinde bulunduğumuz sisteme...

Sizin Güneş sisteminizin, çok minik bir bölümünü teşkil ettiği Samanyolu'nun, çok daha ötesindeki bir sistemdir bizimki!..

Ancak, sizin bilim adamlarınız, bizim dize yıldızları tespit edemez!.. Çünkü, maddesel bir kitle hâlinde değildir Kurgas dize yıldızları... Keza bizim **İdepya** da!..

Enerji kitlelerinden ibarettir, bizim bütün sistemimizin yıldızları... Elektromanyetik dalga birikimleri de diyebilirsiniz belki ama, tam böyle de değildir... Bizim yaydığımız dalgaları siz algılayamazsınız araçlarınızla! Buna benzer bir şey işte...

Bizde zaman birimi yoktur gerçekte!.. Ama olayların sıralanışını ifade için gün deriz... Ancak bu tâbirler, sizde olduğu gibi yıldızların devrine işaret etmez...

Şayet size kıyaslamak gerekirse, bizim bir günümüz sizin bin yılınız gibidir... Yani bizde bir gün geçince, sizde yaklaşık bin yıl geçmiş gibi olur... Yani, ortalama on üç insan ömrü...

− İyi ama sizde böyle ay, gün gibi kavramlar olmadığına göre, bu kelimeler ne ifade ediyor aranızda?..

Diye Gönül sordu:

− Bizde ömür üçe ayrılır...

Temel bilgi birikimi devresi... Bu devre, günlerle ifade edilir!..

Temel bilgilerin evrende tatbikiyle karşılaşmamız ve bunu bilfiil yaşamamız dönemi... Bu da aylarla anlatılır...

Nihayet, evrenin belirli bir bölgesinde, o bölgenin gelişmesiyle alâkalı olarak görev almamız; bu da yıl ile ifade edilir...

− Ya yılın sonunda?..

Cem'in bu sorusuna, gülümseyerek cevap verdi Elf:

− O zaman, sizin deyişinizle ecelimiz gelmiş olur, dış dünyadan tamamıyla elimizi çekerek, öze döneriz ve özde yaşarız.

− Yani ölürsünüz!..

Sözün burasında bir anlık sükût oldu...

Cem'in de, Gönül'ün de kafası allak bullak olmuştu... Sanki aldıkları bilgilerin yerleşmesini istedikleri için öylece kalakalmışlardı...

Elf ayağa kalktı ve konuştu:

− Sizin için vakit hayli geç oldu...

Saate baktılar... Gecenin üç buçuğuna geliyordu... Nasıl da zaman su gibi akıp gitmişti...

− Yarın sabah ikiniz de işe gideceksiniz... Görüşmemize şimdilik ara verelim arzu ederseniz... Yarın akşam gene görüşürüz...

ÖZDE!..

...Ve bir anda odanın içinde gözden kayboluverdi Elf!

İkisi de şaşkın birbirlerine bakakaldılar oda içinde... Nasıl gelmişti, nasıl gitmişti...

− Gitti mi yani şimdi uzaylı?..

Diye sordu Gönül…

− Galiba evet!..

Diye cevapladı Cem…

− Herhâlde devamı yarın akşam...

Gönül ayağa kalktı ve elini Cem'in omuzuna koyarak sordu:

− Cem... Biz hayal görmedik değil mi?

− Valla hayal de desen olur, gerçek de... İkisi öylesine birbirine girdi ki bu akşam, nerede hayal bitip, nerede gerçeğin başladığını anlayamıyorum şu anda!..

Cem, yerinden kalkıp yatak odasına doğru yürürken, devam etti söze:

− Eğer bu hayal gerçekse, galiba biz hayaliz!..

Az sonra ikisi de yatağa yatmış ve tonlarla yük taşımış gibisinden yorgunlukla hemen uyuyakalmışlardı...

* * *

3

İKİNCİ GÜN

Yemekten kalkalı yarım saat kadar olmuştu... Cem, salonda televizyonun karşısındaki koltuğa gömülmüş, ayaklarını pufa uzatmış, güya haberleri dinliyordu... Aslında, sadece gözleri bakıyordu, üzerinde görüntüler dolaşan renkli cama!..

Kafası, dün geceki beklenmeyen misafirde idi... Bilgisayar gibi çalışıyordu durmamacasına!

Zaten bütün gün sarhoş gibiydi… Okulda her zamankinin aksine, izahlı olarak ders bile anlatmamış, belli konuları öğrenciler arasında tartıştırarak zamanı doldurmuştu...

Hatta durgun hâli, bazı öğretmenlerin de dikkatini çekmiş, sormuşlardı; "Hasta mısın, nedir bu durgun hâlin?.." diyerekten.

Aslında hastalık hâlinde bile, böyle durgun olmazdı o... Vücudu bitkin bir hâlde yatardı yatakta, ama kafası devamlı çalışırdı... Çeşitli soruların cevabını arar dururdu...

Dedesi, o devrin din âlimlerindendi... Babası ise, âdeta "bir âlimden bir zâlim çıkar" sözüne örnek olacak şekilde dine aldırmayan biriydi... Annesiyse, babasının bir zıddı...

İşte böyle karışık bir ailede, kafasında bin bir soruyla yetişmişti Cem...

Sorularının cevabını bulmak için kâh dinî kaynakları karıştırmış, kâh çeşitli felsefi görüşleri incelemişti... Ama, hangi yola girse, cevaplanamayan pek çok soruyla karşılaşıyor, tatmin olamadığı için de o yoldan başka bir yola atlıyordu...

Zaten bu yüzden felsefe bölümünü bitirmiş ve askerliğini yaptıktan sonra da lisede felsefe öğretmenliği ile hayata atılmıştı...

Artık öğretmendi!..

Öğretmendi ama, kendisinin hâlâ bir öğrenci olduğunun ve hakikati aradığının farkındaydı...

Askerden geldiği yıllarda, hakikati arama merakı, onu bir tarikata bile sokmuştu... Tarikatın şeyhi onu beğenmiş ve **"Sende büyük kabiliyet var, kısa zamanda Hakk'ın lütuf ve inayetiyle hakikate erişirsin"** demişti...

Ancak bir süre sonra kafası daha da karmakarışık olmuştu...

Yaptıkları bütün iş, verilen birtakım duaları okumak, birtakım kötü ahlâkı terk etmekti! Ama bütün bunlar onun kafasındaki soruların cevabını vermeye yeterli değildi ki!..

Onun anlayışına göre **tasavvuf**, tarikat, **bir iyi ahlâk derneği** değil; **varlığın hakikatını, vücudun aslını, özünü bildiren bir çalışma düzeni** olmalıydı...

Onun kafası devamlı olarak, şu soruların cevabını arayış içinde idi:

Nereden geldim?..

Neden geldim?..

Nereye gidiyorum?..

"BEN" kelimesiyle işaret edilen orijin varlık nedir?..

Dinci görüş, bu sorunun cevabını çok basit bir şekilde veriyordu:

“Sen Tanrı’dan geldin... O seni yoktan var etti... Dünya’ya imtihan için yolladı... Dünya’da başkalarına iyilik edersen seni cennete, kötülük edersen de cehenneme atacak...”

Ana temasıyla bütün dinlerin verdiği mesaj bu idi...

Ancak, Musevîliğin, **“Kabala”** adını taşıyan **sırlar kitabı**nın işaret ettiği bazı hususlar ile; Müslümanlığın, **“tasavvuf”** adını alan, görüş sistemlerini benimseyen kişilerin ifadelerine göre, daha da değişik bazı şeyler söyleniyordu...

Buna göre, **insan, Allâh’ın bir görüntüsü idi... Her şey Allâh’ın istediği gibi oluyordu... İyi-kötü diye bir şey de yoktu gerçekte!.. Olanlar, sadece olması gereken şeylerdi, işte o kadar!..**

Ölümden sonra ise, yaşanılan hayatın bir başka benzeri devam edecekti!

Maddeciler ise daha değişikti, bu sorulara cevap verirken...

Evren daimî bir dönüşüm içinde!.. Madde zamanla tek hücreliye, oradan çok hücreliye dönüşür, daha sonra hareketli canlı varlıklar oluşur, derken hayvanlar ve daha gelişmiş varlıklar olan insanlar... Ve nihayet onlar da ölürler ve bu böylece sürüp gider...

Çok basitleştirilmiş olarak bu temel fikirler arasında dönüp duruyordu insanlar...

Bir de olağanüstü bazı olaylar nesilden nesile akıp geliyordu... Çeşitli dinlerin devirlerinde yaşamış birtakım insanların, olağanüstü kuvvetlerinden söz ediliyordu...

Hristiyanların azizlerinden, müslümanların evliyalarından, yogilerin olağanüstü davranışlarından örnekler veriliyor, su üstünde yürümelerinden, ateşin içine girip yanmamalarından, havada uçmalarından, bulundukları yerden çok başka bir yerde olup biteni görmelerinden vesaire vesaire...

Ama bunların da hiçbirinin izahını yapabilen yoktu... Kimi tanrının hibesi diyordu, kimi de yöneldiği varlığın...

İşte böylece felsefe içinde dalıp gitmiş olan Cem, birden karşısından gelen sesle irkiliverdi...

– ÖZDE Cem!..

− Merhaba Elf!.. derken ayağa fırlayıverdi Cem...

Sağ tarafında, yerden bitmiş gibi görünüvermişti dün akşamki yabancı... Görünüşü aynıydı...

Hemen içeriye seslendi...

− Gönül bak misafirimiz geldi!..

− Geliyorum...

Cem, geçen görüşmeden aklına takılan ve bu defa da karşılaştığı kelimeyi sordu Elf’e...

− “Özde” diyorsun; ne demek bu?..

− Birimin karşısında gördüğünü, kendi özünde bulması mânâsınadır!.. Gerçekte bir ayırım olmadığına işaret eder...

Ben, **“senin özünde”** mevcudum; sen de **“benim özümdesin”** anlamına da alınır...

Bizde, iki birim karşılaştığında ve ayrılırken söylenir...

− Peki ama, sen **sırf akıldan** ibaret bir varlıksın... Biz ise **et-kemik** ve **ruh** karışımı... Nasıl olur da **“özde”** bir oluruz?..

Cem’in bu sorusu, **Elf**’in görünümünde bir rahatlık meydana getirmişti...

Sanki “Benim de anlatmak istediğim buydu işte...” der gibi bir hava içerisinde, arkasında duran koltuğa oturdu... O arada Gönül de içeri girmişti...

− Hoş geldiniz...

− Hoş bulduk!..

Dedi Elf, her harfi tam heceleyerek... Sonra da söze devam etti...

− Siz kendinizi nasıl bilirsiniz... Et-kemik ile ruh karışımı bir şey değil mi?

− Evet... Bize eskilerden nakledilen bilgiler bu yoldadır!..

− Buna, eskilerin, yani sizden evvelkilerin, kendilerinden sonra gelenleri **şartlandırması** diyebiliriz değil mi?..

− Diyebiliriz bir bakıma...

− Et-kemik olan kısmı görebiliyorsunuz, ama **"RUH"** adını verdiğiniz nesneyi görebiliyor musunuz?..

− Hayır!.. Ama eserlerinden varlığını anlayabiliyoruz...

− Buraya bütün dikkatini vermeni rica edeceğim... Eserlerinden varlığını anlıyoruz, dedin...

Yani varlığını anlamanız, eserlerini görebildiğiniz ölçüde oluyor demektir bu... Ya eserlerini göremediğiniz yanı?..

− Elbette ki o hususta bilgisisiz!..

− Bu takdirde, siz **"ruh"** ismini bir bilinmeyene; daha doğrusu bildiğinizi sandığınız bir bilinmeyene vermiş oluyor musunuz?..

− O çıkıyor ortaya!..

− Yani, demek oluyor ki, siz daha ne tür bir varlık olduğunuzu bilmiyorsunuz...

− Bildiklerimizin dışında kalanıyla bilemiyoruz...

− Peki bu takdirde, bilmediğiniz kadarını, yani bilemediğinizin ölçüsünü tespit edemediğinize göre; bildiklerinizin bilmediklerinize oranını söyleyebilir misiniz?..

− Hayır, bunu söyleyebilmemiz için, bilmediklerimizin tamamının ne kadar olduğunu görmemiz gerekir!..

− Bu da şu an için mümkün olmadığına göre...

− Kendimizi bu şartlar altında bilmemiz mümkün değildir; mânâsı çıkıyor…

− Evet!.. Bir şeyi baştan sona tamamıyla bilmedikçe, o şeyin doğruluğu da hiçbir zaman söz konusu olamaz...

Zira, kısmen kendi sahasında doğru olan bir şey, bütüne nispetle eğri olabilir...

Mesela üzerinde yaşadığımız yeryüzü, size bir düzlük olarak gelebilir!.. Nitekim, insanlar asırlar boyu, Dünya'yı düz bir tepsi gibi kabul etmiştir...

Ama ne zaman ki üzerinde yaşadığı Dünya'nın üstüne çıkmıştır, bütünüyle görebilmiştir, o zaman kesinlikle müşahede etmiştir ki, Dünya düz bir tepsi gibi olmayıp, küre biçimindedir... Üstten alttan basık bir küre değil mi?

− Ama bunu görmeden de söyleyebilenler vardı!..

− İspat edemediği için ona "deli" diyenler çok çıkmıştı...

Gönül söze karıştı:

− İyi ama, bu noktada, aşağı yukarı bütün bildiklerimiz hep bu **şartlanmalar** değil midir?

− Çok iyi bir noktaya temas ettiniz...

Şartlanma nedir, ne değildir... Önce bunu belirlemek gerekir...

İnsan beyni, doğuştan her türlü bilgiye açıktır... Tıpkı boş bir teyp bandı gibi... Sonra ilk veriler bu banda kaydolmaya başlar...

Bir şeye dokunur, annesi "cıs sıcak" der; ve o bilir ki, beynine ulaşan o impalsın adı, sıcaktır!.. Sonra benzeri bir dalga beyne ulaşınca, beyin hemen hükmü yerleştirir; "sıcak!"... Sonra soğuk... Sonra sert... Sonra iyi... Sonra kötü... Sonra daha karmaşık veriler ve nihayet bu proglamlama istikametinde oluşmuş bir beyin!..

Eğer, araştırma, düşünme, değerlendirme devreleri, bu beyinde faaliyete geçmemiş ise; artık o kişi tamamıyla şartlanmalarıyla ve güdüsel dürtüleriyle yaşayan; sanki toplumun programlamış olduğu bir robot olarak geçer gider bu **DünyaNIZ**dan!..

Fakat, bundan daha önemli bir husus var... **"İnsan"** adını almış bulunan varlığın, ne olduğunu bilmeden, onun hangi şartlar altında ve nasıl şartlandığını bilebilmek mümkün değildir ki!..

Onun için isterseniz önce **"insan"** denilen varlığın gerçek yapısı üzerine eğilelim ve ondan sonra, onun şartlanmalarının nasıl meydana geldiği üzerinde duralım...

− Peki siz, bizi yani **"insan"**ı nasıl tanıyorsunuz?.. Size göre, biz neyiz?

Diye Cem ana noktaya gelinmesini işaretledi...

− Size bunu anlatmaya çalışayım... Ama baştan söyleyeyim ki, yıllardan beri süre gelen **şartlanmalarınıza** ters düşen pek çok hususla karşılaşacaksın... Ancak hiçbir şekilde buna karşı çıkma!..

Zira dinlediğinde ilk anda, sana ters gibi gelen her nokta, açıklandığında görürsün ki asla çelişkili değildir. Çelişki gibi gelirse, bekle ve dinle... Mutlaka onun izahı gelecektir...

Gelmez de araya başka bir husus girerse, bu defa sor...

− Ya sizin bu anlatacaklarınız da bize göre bir şartlanma olmayacak mı?

− **Şartlanma**; bölük pörçük bilgi kırıntılarından, kıyaslama yoluyla kendi anlayışına nispetle bir hüküm çıkartıp; bunu başkalarına empoze ederek, onları da o bilgilerle kayıt altına almadır.

Şartlanmaya dayanan birikim, tam bir sistem değildir ve cevabı verilemeyen pek çok sorular ihtiva eder. O zaman da dersiniz ki, bu gün için bu sorunun cevabını veremiyoruz!..

Oysa **şartlanmalardan** doğan bilgilerle değil, **saf gerçekler**le yürürseniz, eksiksiz bir sistemle karşılaşırsınız; ki bu yoldan neticeye ulaşan bir kişinin, cevabını veremeyeceği soru kalmaz...

Şartlanmış bir insan, tek noktaya doğru derinleşen sorular karşısında bir noktada durur ve cevap veremez hâle gelir...

Gerçeği bulmuş kişinin ise, cevap veremeyeceği nokta olmaz... Ne kadar derine dalsanız, o ölçüde cevapla karşılaşırsınız...

Bu da onun, bütün sisteme vâkıf olmasından ileri gelir...

Gönül söze karıştı...

− Şeyy... Şu insana dönsek nasıl olur?.. Şimdi, biz nasıl bir varlığız?

− Bilin ki, sizin **"BEN"** kelimesiyle işaret ettiğiniz şey, ne bu et-kemik toplamı olan beden ve ne de **"RUH"** adını verdiğiniz yapıdır...

"BEN" ve **"BEN"**e ait özelliklerin meydana geldiği bu beden, neticede nasıl bu **"BEN"**in özelliklerinin ortaya çıkmasına vesile olan ve bir süre sonra terk edilecek olan bir tür araç ise...

"RUH" dahi aynı şekilde **"BEN"** dediğiniz yapının yüklenmiş olduğu bir araç, ya da taşıyıcı gibidir!..

Gerçekte, **"BEN"** kelimesiyle işaret edilen varlık, öyle bir **"ÖZ"** varlıktır ki, **o "ÖZBEN"lik noktasında tüm evren ve içindekiler TEK bir bilinçten ibarettir!..**

Ne çare ki, siz, bu **"ÖZBEN"**deki **"Evrensel Kozmik Bilinç"** düzeyini yaşamaktan mahrum ve perdeli bir hâldesiniz... Ve içinde bulunduğunuz şu şartlanmışlık düzeyinde de bu gerçeği yaşamanız asla mümkün olmaz.

− Yani **"BEN"**, bilinç miyim?.. Ya **"Nefis"** nedir?

− **"BEN"** ile **"NEFİS"** veya **"NEFS"** hep aynı şeydir!.. Bilinç!.. Ya da akıl!..

Gönül sordu:

− **"BEN"** dediğim zaman, aklımı mı kastediyorum gerçekte yani?..

− Gerçeği bilene göre evet!.. Ama karşısındaki, bu gerçeğe vâkıf olmayan biri ise, o takdirde, o "**BEN**"i, kendi anlayışına, idrakine göre değerlendirir ve **"RUH"**a atfeder, ya da et-kemiğe...

− Burada demek istediğiniz şu, anladığım kadarıyla...

Diye söze karıştı Cem..

– "BEN" kelimesiyle işaret edilen sadece bir **"bilinç"**... Bu bilinç, aklettiği şeyleri "beyin" ile bir varlık hâline getiriyor ve beden ile de zahire çıkartıyor... Öyle mi?..

Yani, asıl varlık **"sırf bilinçten**" ibaret oluyor bu hesapça?..

− Sırf **"bilinç"**ten ibaret, derken bunu, şunun için söylüyoruz... Tâ ki bu varlık, bir **"biyolojik bedenle"**; yahut **"ruh"** adı verilen **ışınsal bedenle** kendini kayıt altına almasın!..

Şöyle izaha çalışayım bunu... Akıl, fikir, idrak gücü, hafıza, şekillendirme, hayal, vehmetme ve nefs gibi özellikler burada bir tek!..

− Bir dakika... Burasını anlayamadım!..

Diye Elf'in sözünü kesti Gönül... Kafası karışmıştı... Sorusuna devam etti:

− **"İnsan"** dediğimiz zaman, bunun **"bilinç"**ten ibaret bir varlık olduğunu söylemiştiniz... Şimdi ise bilinçle birlikte idrak, hafıza, fikir, şekillendirme gibi şeyler de saydınız...

− Evet, gerçekten biraz karışık gelir, ilk defa karşılaştığınız için bu bilgiler... Ne çare ki başka türlü anlatmam çok güç... Bu sebeple biraz daha genişletmeye çalışayım meseleyi...

Size, **"insan", "salt bilinçten"** ibarettir derken, zihnî fonksiyonlardan söz ediyordum... Nitekim bu saydığım özellikler hep **"şuur"** türünden, birbirinin tamamlayıcısı olan fonksiyonlardır. Ve bunların hepsini, kısaca **"bilinç"** kelimesiyle ifade ederiz. Gerçekte ise, akıl ayrı bir özelliktir, hafıza ayrı bir özelliktir, nefis ayrı bir özelliktir! Ama bunların tümü, bilincin öğeleridir.

− Bu özelliklerin toplamı da **"insan"** adını almaktadır?..

− Evet... Mesela, **"nefs"; "BEN"**lik duygusudur... Ama, bunu gurur diye anlamayın!

Bir varlık düşünün şimdi... Bu varlık öncelikle, **"kendini"** bilmektedir... İşte bu biliş, **"nefsi"** yani var olan benliği dolayısıyladır.

İkinci olarak, algılamakta olduğu meseleleri unutmayıp saklar ve sırası gelince değerlendirir... Bu da **hafıza**sı olmasındadır.

Ayrca algılamakta olduğu meselelerin içine dalıp, bunlar vesilesiyle yeni şeyler bulmaya başlar, yani **fikre** dalar...

Sonra, gerçekten **var olmayan, fakat var kabul ettiği** şeyleri düşünür, yani **"vehmeder"...** Onlara bir yaşantı verir, hayal kurar; hayal içinde onları ayrı ayrı sûretlendirir böylece **"şekillendirmiş"** olur...

İşte bütün bunlar, **"insan"** adını almış bulunan zihnî fonksiyonlardan ibaret varlığın, varlığını teşkil eden özelliklerdir... Bilmem şimdi biraz toparlanabildi mi?

− Bu hesapça, **"insan"** denilen varlık, tamamıyla, madde ötesi bir varlık olarak mevcut oluyor...

İyi ama bu takdirde, doğmadan, yani bedene bürünmeden evvel bu özellikler gene kendisinde mevcut olması icap eder... Oysa biz küçüklüğümüzü bile tam olarak bilemiyoruz... Değil ki doğmadan önceki hayat.

Bunu nasıl izah edeceksiniz?

− Bütün bu özellikler, kişinin varlığını meydana getirir, dedik.

Ancak bu özelliklerin faaliyete geçişi, o kişinin beden yapısıyla uyumlu olarak meydana gelir. Daha evvel bu özellikler sıfır durumdadır. Onun için de bize bugün bir şey ifade etmez o hâliyle...

− Peki ölümden sonra ne olur insan?..

Diye biraz merak ve biraz da şüpheyle karışık olarak sordu Gönül...

Ve devam etti:

− Âhiret var, cennet var, cehennem var, deniyor ve biz de buna inanıyoruz...

Nasıl oluyor bu?.. Yoksa böyle bir şey de mi yok?

− Bu tamamıyla anlayış ve kişinin idrak durumuna göre anlatış meselesi!..

İçinizde, yani insanlar arasında, bu işin içyüzüne vâkıf olan, pek çok kişiler gelip geçmiştir. Ama onların çok büyük bir kısmı, çevrelerindeki insanların anlayışına göre hitap etmeyi tercih ederek, gerçeği sembollerle anlatmayı seçmiştir...

"ÖLÜM" dediğiniz hâl, **"insanın biyolojik bedeniyle olan bağının kopmasıdır"...** Dolayısıyla o, diğer insanlar için **"yok oldu"** hükmünü alır; ve bu yüzdende **"ölüm"** yok oluş olarak kabul edilir... Hatta bu yüzden, işin içyüzünü bilmeyenler tarafından, ölmüş bulunanlar; ileride bir zamanda, dirileceklerini yani, yeniden var olacaklarını sanırlar!

Biyolojik bedenin kullanım dışı kalmasıyla kişi, biyolojik bedenlilere **GÖRE "yok"** olur!

Dolayısıyla o, diğer insanlar için **"yok"** hükmüne girer. Ama bedenli insanlara kıyasla, onun **"yok"** hükmü alması demek; gerçekten onun **"yok"** olması demek değildir!..

Zaten, **evrende bir şeyin "yok" hükmünü alması, diğer bir şeye göredir. Gerçekte ise, ne var hükmü mevcuttur, ne de yok!..**

Şartlanmalar ve **beş duyunuz** yani kesitsel algılama araçlarınız, **"var"** ve **"yok"** hükümlerini doğurmuştur!.. Bir şeye göre **"yok"** hükmünde olan, diğer bir şeye göre **"var"** hükmünü alır!..

Ancak meseleye, şartlanmalardan ve beş duyudan öteye geçmiş olarak bakmak gerekir, bu gerçeği görebilmek için…

Evet, **"ölüm"** dediğimiz hâlden sonra, insan **"cebrî yaşama"** girer. Dünya'daki ihtiyârî yaşam sona ermiştir artık…

− Ne demek **"cebrî yaşam"** ve **"ihtiyârî yaşam"?..**

− **"İhtiyârî"**, yani seçenekli dediğimiz yaşam, kişinin herhangi bir iş karşısında o işi yapmak veya yapmamak, şöyle veya böyle yapmak gibi seçimleri kendine göre tercih ederek yapması ve yaşamını bu yol üzere sürdürmesi demektir.

"Mecburi yaşam" ise, karşılaştığı hâllerde, o hâllerin icabını yerine getirmesi mecburiyeti içinde, yaşamına devam etmesi demektir.

Ölüm ötesinde insanlar, Dünya'da edindikleri bilgiler, edindikleri şartlanmalar ve kendilerini tanımaları ölçüsünde, davranışlarını otomatik olarak ortaya koyarlar. Aynen uykuda gördükleri rüyada olduğu gibi!..

Zevkler ve acılar da bu otomatik davranışların tabii sonucu olarak duyulur.

Eğer insan, kendini tanımış, kendindeki kuvvetleri idrak etmiş ve bunları değerlendirmesini öğrenmiş ise, karşılaştığı hâllerde otomatik olarak bu kuvvetlerini kullanarak, her şeyin üstesinden gelir ve bu da ona tabii olarak zevk verir. İşte o zaman hayatı sembolik ifade ile, **cennet hayatı** şeklinde tanımlanabilir.

Ama o insan, şu hayat içinde kendini tanıyamamış, kendinde mevcut kuvvetleri bilememiş; **şartlanmalardan doğan değer yargılarıyla yoğrulup**, öz cevherini bu yolda boşa harcamıştır; ölümden sonraki hayatta da her şeyi bu ölçüler içinde karşılayacağı için, yaşamı devamlı kendine ters gelen olaylar içinde geçer; ve bu yüzden de sürekli acı çeker!.. Bu, sembolik ifadesiyle, **cehennem hayatı** olur kendisi için... Ancak ayrıca fizik olarak da, kendisine azap verecek bir ortam içindedir.

− Sonsuz olarak böyle mi devam eder ölüm ötesi hayat?..

Diye Gönül sordu:

− Hayır!.. Sonsuz denecek kadar uzun bir zamandan sonra; her insansı karşılaştığı hâllere karşı değer yargılarını değiştirmeye başlar; ve böylece de o şartlanmayı terk etmekten ötürü kendisindeki bir kuvveti tespit eder. Bu kuvvetlerin

tam olarak bulunması hâlinde ise yaşamı acılı bir yaşam olmaktan çıkarak, zevkli bir hayata dönüşür. Ama dediğim gibi bu sonsuz denecek kadar uzun bir süre alır...

− Elf bütün bunları sen nasıl bilebiliyorsun?

Diye Cem merakla sordu...

− Size bedensel yapınız ve şartlanmalarınız dolayısıyla örtülü olan bu gerçekler, aslında bize tamamıyla açıktır... Çünkü dediğim gibi **gerçeğin örtüsü** tamamıyla, göresel değerlerle şartlanmalar ve bilgisizliktir.

Bizde ise **şartlanma** diye bir şey olmadığı gibi; tekâmülümüz de sadece bilgi birikimiyle meydana gelir. Bu sebeple de evrenin sırlarına bizim vâkıf olmamıza şaşmamak gerekir…

− Peki, kendini tam olarak bilebilen bir insan neler yapabilir?

Diye Gönül sordu bu defa:

− Suyun veya toprağın altında hiçbir şey yemeden içmeden ve nefes almadan aylarla kalabilir; ateş onu, istediği zaman, yakmaz; dilerse su üzerinde yürür veya havada uçar; dilediği anda, dilediği yerde olan olayı yanındaymışçasına seyredebilir veya o olaya müdahale edebilir!

Hatta ve hatta bütün bunlardan öte olarak, bir ölüyü diriltip, bir süre yaşatabilir...

− Ama bu tanrıya mahsus değil midir?..

− Size bugün için şöyle söyleyeyim...

Kozmik bilinç, kendisini insanlara ayna yapmıştır!.. Veya daha anlaşılabilir şekilde söyleyeyim, insanlar **“Mutlak Tek”**in kuvvetlerine bir aynadır!

İnsanlar, kendilerini tanıdıkları ölçüde, Kozmik bilince ait olarak bilinen kuvvetler ve özellikler, insandan aşikâra çıkar.

− Dur bir dakika lütfen, bu noktada!..

Diye, Cem, Elf’in sözünü kesti... Kafası oldukça karışmıştı...

O güne kadar okuduklarını, öğrendiklerini, duyduklarını kafasından resmî geçit olarak geçirdi... Ne demek istiyordu Elf?..

Baktı ellerine, yere, karşıya kütüphaneye...

Dalgın dalgın sonra söze girdi:

− Şimdi bizim **panteist** görüş vardır... Bu âlem gerçekte, sayısız parçaların birleşmesinden meydana gelmiş bir bütündür, der... İnsan da bütünün bir parçası... Her şey doğar, büyür ve ölür... Tabiat kendi kendini idare etmekte, ihtiyaç duyduğunu meydana getirmekte, gerek kalmayanı da imha etmektedir... Evrende geçerli olan, doğanın kanunudur, der panteist görüş... Tanrı fikrini de reddeder!..

Öte yandan buna yakın görünen, ama gerçekte tamamıyla ayrı bir görüş olan İslâm Tasavvufu’nun **“Vahdet-i Vücud”** yani **“Varlığın Tekliği”** görüşü vardır.

Âlem, bir Tümel varlıktır ve bu Tek yapı, bir Tek Bilincin yönetimindedir! İnsan da bu bütünün, âlemdeki bir parçasıdır. Âlemi yöneten bilinç, insan adıyla kendi özelliklerini ortaya çıkarmaktadır. Yani, insanda konuşan Tanrıdır, gören Tanrıdır, o hareketleri ortaya koyan Tanrıdır der... Tanrı evrenin gerçeğidir, der!..

Bazıları, evren, evet Tanrının vücududur ama, Tanrı gene de evrenin ötesindedir, der!.. Bilinmezliğe iterler Tanrıyı böylece...

Şimdi sen bunlardan hangisinin doğruluğunu söylemek istiyorsun?

− İnsanların içinde, her devirde gerçeğe yönelenler ve onu bulabilenler çıkmıştır. Bazen de gerçeğe yaklaşıp, o gerçeğe erişemeden ömrü tükenenler olmuştur.

Bunların her biri eriştikleri neticeleri, insanlara, eriştikleri gerçek nispetinde bildirmiştir.

Ne var ki, insanlar bu gerçekleri şartlanmaları ışığında değerlendirme yoluna gittikleri için, yollarını sapıtmışlar ve çeşitli **varsayım bataklıklarında** ömürlerini heba edip gitmişlerdir.

Sana meseleyi şöyle izah etmeye çalışayım...

Kozmik bilinç bir devirde tam anlamıyla, kendi özündeydi... Öyle ki, bilinç kelimesinin ifade ettiği fonksiyonlar bile sıfır hâlindeydi...

Sonra **"hiçlik"** diye ifade edebileceğimiz bu hâlinde iken, her şeyi yapabilecek **"hep"** diye ifade edebileceğimiz **"Tümel Aklı"** var saydı, veya vehmetti!

Yani, sonra insanlar tarafından, **"Tanrı"** diye adlandırılacak, her şeye sahip olabilme gücünde **"Tek Mutlak Aklı"** var etti...

Ama dikkat et ki, bütün bunlar kendi varlığında oldu, **kendisinin dışında ayrıca değil!..**

Sonra, bu tek **"Kozmik bilinç"** hayal ettiklerini çokluk hâliyle görmek istedi ve kendi indînde, hayalinde, içinde yaşadığımız âlemi meydana getirdi... Ve o âlemin içinde de kendini seyretmek istediği anda, akıllı birimi ortaya çıkardı.

Şimdi dikkat et bu noktaya!..

Sonradan var olan **Âdem'e nispetle, Âdem'e göre, bu âlem gerçektir**, ortada mevcuttur... Buna karşın, Âdem'i ve Âdem'den evvel âlemi meydana getiren, **"Kozmik bilinç"**e nispetle, **her şey bir hayaldir**; yani sanal varlıktır!.. Yani, bütün bunların kendi başına tam bir varlıkları yoktur!..

İnsanın âlemde zuhuru dahi iki aşamadadır. Kozmik bilinç, kendi özelliklerini seyretmeyi düşlediği anda, bunu yeryüzünde **"insan"** adı altında yapmaya karar verdiği için; ki bu evrede, evren mevcuttur. Bu mevcut oluşu dahi, "Kozmik Bilinç"in, ilminde, kendi kendine bakışı dolayısıyladır!

Bundan sonra, **"Akl-ı Evvel"**, yani **"Kozmik Bilinç"**, hayalinde âlemi meydana getirmiştir ki, buna "Büyük hayal" diyebiliriz; ki bu, sonradan hâsıl olan insana göre, hayal olmayıp, gerçek hükmündedir...

Nihayet, bu âlemde enerjiden atoma, atomdan tek hücreye, çok hücreye ve nihayet bedene kadar gelişme olmuş ve bu defa çoğulcu mânâda insan meydana gelmiştir.

Şimdi insanda aşikâr olan, Kozmik bilincin, yani bizim deyişimizle Tümel aklın imajları olduğuna göre, insanlıktaki müsbet−menfi, şartlanmalı−şartlanmasız oluşumlar, nasıl, neden meydana geliyor...

İzaha muhtaç bir diğer husus da bu...

Evrendeki gelişmeler, iki çeşittir... Bizi, Setrilileri ve insanları içine alan gelişmeler ve dünyalarla ilgili tabii gelişmeler... Tabii gelişmeler belirli sistemler içinde olur...

Mesela suyun devri daimi, yani buhar oluşu yağış hâline gelişi gibi... Bunun çok geniş ölçüdeki misali de ışınsal yapıdadır... Enerjinin ışınsal yapı hâline gelişi, atoma dönüşmesi, maddeleşmesi ve sonra yeniden ışınsal yapıya ve oradan da enerji hâline gelmesi devri daimi gibi...

− Bunu anlayamadım işte... Enerji, nasıl maddeye kadar dönüşüyor ve sonra tekrar enerji hâline gelebiliyor... Bu biraz karışık geldi...

Diye Cem sordu Elf'in sözünü keserek... Elf bu soruyu da cevapladı:

− Aslında fikir yoluyla bunu idrakiniz çok güçtür... Bu gün insanların fevkalâde büyük bir kısmı, bundan haberdar bile değildir...

Çok basit bir şekilde izaha çalışayım, belki anlayabilirsiniz...

Kozmik bilinç, yani Tümel akıl; hayalinde bir şeyi var ettiği anda, hayal âleminde o şey enerji olarak açığa çıkar... Bu enerji; dalga boyları dediğimiz kendine has bilinçli birimler, ışınsal yapı hâlinde, çeşitli yoğunlaşma aşamalarından geçerek nihayet atomlaşır... O dahi kitleleşerek, çeşitli, gayesine uygun maddeleri meydana getirir ve nihayet ölümü yani **dönüşümü** hâsıl olur...

Ölümü hâsıl olduğu anda; gerçekte, o tekrar ışınsal yapıya dönüşmüştür, ama bunu siz tespit edemezsiniz... Ve bu yolun sonunda tekrar enerji hâline gelir ve böylece aslına dönmüş olur... Ve bir sonraki imajın temel elemanı olarak yeni bir oluşum hâline gelmeyi bekler...

− Valla hiç anlayamadım ben bu işi...

Diye Gönül söze karıştı...

Kafası bir acayip olmuştu... Hatta durmuş gibiydi...

Elf devam etti:

− Anlayamamanız son derece doğaldır!.. Bütün bunları anlayabilmeniz için, Gönül'lüğünüzden tamamıyla sıyrılıp; öz yapınızda, evreni kapsayabilecek bilinç düzeyine ulaşmanız gerekir ki, ondan sonra bütün bu sırları müşahede edebilesiniz...

Evet, biz kaldığımız yerden devam edelim... Dünyalarla ve evrenle ilgili gelişmeler, işte bu sistemler içinde oluşur...

İnsan ve Setrililer türünden varlıklarla ilgili gelişmeler de gene iki yoldan olur... Bireysel gelişmeler, toplumsal gelişmeler... Bireysel gelişmeler, sürekli olarak şartlanmalar sonucunda, her an karşılaşılan olaylardır... Toplumsal gelişmeler ise; savaş, deprem, kasırgalar, tayfunlar gibi olaylardır, ki bir toplumu etkiler...

− Siz bu **bireydeki gelişmeler**i nasıl anlıyorsunuz?

− Bu şöyle olur... İnsanlara, iyi−kötü, müsbet−menfi gibi ayırımlar şartlandırılır; ayrıca, onun tabiatına uygun olan şeyler hoş gelir, tabiatına uygun olmayan şeyler de ters gelir...

İşte bu **şartlanmalar ve tabiatı**, insanı belirli bir yolda çeşitli davranışlara sürükler... Ve bu şekilde de hayatın hareketli bir şekilde devamlılığı olur... Tabii, diğer insanlarla münasebetler, bu **şartlanmalar ve tabiata** uygunluklar neticesinde gelişir ve cemiyetler meydana gelir...

Bunlar gerçekte, benzer şartlanma gruplarıdır.

Bir de **toplumsal gelişmeler** vardır...

Bunlar ise, insanların içinde bulunan bazı kişiler vasıtasıyla olur. Bu kişiler, kendi hakikatlarını bilmiş olup, öz yapılarının sahip olduğu güçlerle, evrende dilediğini yapabilen, olaylara dilediği şekilde yön verebilen hakiki mânâdaki insanlardır.

Bunlar, insanlığın yeryüzünde görülüşünden bu yana mevcut olmuşlardır... Hatta efsanelerdeki, mesela Yunan Tanrıları diye bilinenlerden bazıları bile böyledir!..

Onlar, kendi hakikatlarına vâkıf, öz güçlerini kullanabilme yetisine kavuşmuş kişiler olarak, Dünya üzerinde tasarruflarda bulundukları zaman, hakikata vâkıf olmayan topluluklar tarafından **tanrı gibi** kabullenilmişlerdir! Çünkü yaptıkları işler, toplum tarafından tanrıya yakıştırılan işlerdir.

Ancak daha sonraki devirlerde, **insanlar tanrıyı maddeden uzaklaştırarak imaja soktukları** için, aynı işleri yapan kişilere bu defa **aziz, rahip, evliya** gibi isimler takmışlardır... Ancak gerçeği, bu isimlerden soyutlarsan, hepsinde de aynı esasın geçerli olduğunu görebilirsiniz...

İşte bu gibi kişiler, zaman zaman topluma yeni istikametler tayin için veya yeryüzünde belirli dengeyi sağlamak için, büyük olaylar meydana getirirler... Bunlar da toplumsal gelişmeler olur...

− Bireysel yaşamda iyi−kötü, hoş−nahoş, sevindirici−üzücü pek çok olaylarla karşılaşıyoruz...

Çeşitli inançlara göre de **bunlar imtihan veya ceza−mükâfat** olarak nitelendiriliyor... Böyle mi?..

Diye sorarak Elf'in sözünü kesti burada Gönül…

− Bakın, az evvel anlattığım gibi, iyi−kötü, hoş−nahoş değerlendirmeleri **toplumun** sizi o yolda **şartlandırmasından** ileri gelir!..

Şayet, **siz toplumun şartlanmasından kendinizi sıyırabilirseniz**, o defa göreceksiniz ki, sadece yaşamın icabı olarak, çeşitli zamanlarda, çeşitli olaylarla karşılaşmaktadır varlıklar!..

Sizin iki ayağınız var... Ama birini bırakıp da sadece tek ayağınızla sürekli olarak yürüdüğünüz vâki mi?.. Hayır!..

İşte hâdiseler daima biri diğerine dönüşerek gelişir... Tıpkı geceyi gündüzün, yazı kışın takip ettiği gibi...

Kendini bilen kişi, ne yazı kış yapmaya çalışır, ne de kışı yaz hâline getirmeye. Bunun yerine, her birinden ayrı ayrı zevk almaya çalışır...

İşte burada olduğu gibi kendini bilen kişi de, başkalarına göre üzüntü verici olan her olaydan da zevk almaya çalışır, sevindirici olandan da!..

Hâlbuki çevrelerinde egemen olmak isteyen kişiler, bu tabii seyirleri, kendi yücelikleri için basamak yaparlar ve kişinin karşılaştığı hâlleri bir ceza veya mükâfat diye nitelendirerek; karşılarındakileri bu yoldan şartlandırarak, arzuları doğrultusunda ve çıkarları istikametinde sürüklemeye çalışırlar.

Kendini bilen ve gerçeğe vâkıf olan kişi, her türlü olayı, adım atarken sağ ayağını sol ayağının takip etmesi kadar normal sayar; ve kendisini hiçbir olayın kaydı altına sokmayarak, hayatını sürdürür...

Bu durumda, o kişi için, artık ne imtihan diye bir şey kalır, ne ceza, ne de mükâfat. Artık o, olayların ve şartlanmaların üstündeki **"Özben"**liğine yönelmiş birimdir!..

− Peki bu imtihan veya ceza−mükâfat görüşleri, tamamıyla uydurma mıdır?

− Hayır!.. Bu fikirlerin ortaya atılışının sebebi, kişileri belirli bir istikamete yürüterek, şartlanmalardan kurtarmaktır... Ayrıca, neticeye ulaşamayan kişileri de, belirli noktalarda frenleyebilmek gayesine bağlı olarak çalışır.. Ama bunu, bazı kişilerin, kendi menfaatleri istikametinde kullanarak istismar etmesi de elbette ki mümkündür.

Cem sözün burasında araya girdi ve anladıklarını kontrol etmek istedi...

− Şimdi anlattıklarınızdan şunu anladım ben... İnsan, toplumsal şartlanmalardan kendini kurtarabildiği anda, iyi−kötü, güzel−çirkin, veya yanlış−doğru, zıtlarının şartlanmalarından da kendini kurtarır ve bu kayıtların üzerinde yaşamaya başlar.

Böylelikle de kendisini üzecek, azaplandıracak olayların fevkinde bir hayat sürer...

Bu yaşayış içinde, varlığının müstakil bir birim olmayıp, tümel aklın oradaki bir aksettiricisi olduğunu da fark ederse, bu defa tümel aklın sahip olduğu şeylerin aynen kendi özünde olduğunu da anlar ve dahi bu yolda ilerledikçe neticede özünü bulmuş olur ki; bu da kişisel varlık yönünden tam anlamıyla bir yokluk veya bir hiçliktir... Bilmem doğru anlamış mıyım?

− Kısmen böyle... Bu gecelik, bu kadar olsun!.. Zira, daha fazla uzarsa bu görüşmemizin sizi yoracağını düşünüyorum...

− Yarın akşam mı görüşeceğiz tekrar?

− Öyle mi arzu ediyorsun?..

− Hayır!.. Yarın üçten sonra dersim yok... Dilersen buluşabiliriz... Arayı fazla açmak istemiyorum da...

Gönül söze karıştı:

− Ama ben ne olacağım?.. O saatte bankadan çıkamam ki?..

Cem cevapladı onu:

− Şekerim, görüşmemizi ben sana anlatırım sonra ve böylece de tartışarak, daha iyi meseleye nüfuz edebiliriz...

– Özde!..

– Özde!..

Ve Elf olduğu yerde kayboluverdi...

Cem ile Gönül hiç kıpırdamamacasına kaldılar bir süre öyle...

Beyinleri âdeta bir elektronik beyin gibi çalışıyordu!..

Neden sonra Gönül yerinden kalkarken konuştu:

− Haydi Cem yatalım artık... Öyle iki-üç konuşmayla kavranılacak şey değil bu anlatılanlar... İyisi mi uykuda kendi kendine yerleşsin hepsi yerli yerine...

− Sana bir şey söyleyeyim mi, biz ya tamamıyla aklımızı oynatacağız, ya da kimsenin anlayamadığı bir gerçeğe vâkıf olacağız bu işin sonunda...

− Senin oynatacağını aklın kesiyor mu?

− Canım lafın gelişi söyledim!..

Ama şu da bir gerçek ki, insanlar anlayamadıkları, idrak edemedikleri şekilde kendilerine hitap eden pek çok kişiyi delilikle suçlamışlardır... Aslında, onların bu delilik suçlaması, kendilerinin basîretsizliklerinin açık bir itirafından başka şey de değildir!..

Böylece konuşarak yatak odasına gelmişlerdi...

Saat bire yaklaşıyordu... Hiç konuşmadan, ama düşünceli bir şekilde soyundular, yatak kıyafetlerini giydiler ve uzandılar...

Yorulan dimağları kısa bir süre sonra faaliyete ara vermiş, uyuyakalmışlardı...

* * *

4

ÜÇÜNCÜ GÜN

Cem son dersini de verdikten sonra, hızlı bir şekilde okuldan çıktı. Kaçıyordu sanki kalabalıktan, beşerî ilişkilerden!..

Gerçekte şu an için Elf'le görüşme yolunda büyük bir arzusu da yoktu... Sadece sakin bir yerde kendi kendine kalmak ve aldığı yeni bilgileri düzenleyebilmek düşüncesindeydi...

Bir dolmuşa atladı ve şehrin merkezine indi... Oradan sahile doğru yürüdü... Ve kentin ileri bir koyuna kalkan, şehir hattı vapuruna bindi. Hava oldukça sıcaktı... Vapurun yan tarafına, açığa oturmuştu... Sıcak havaya karşın, biraz da vapurun hızı dolayısıyla tatlı bir esinti vardı...

Kravatını çözdü çıkardı, katladı ve çantasına yerleştirdi... Böylece, kendini, beşeriyetten yana biraz da özgür hissetti!.. Ve dalıp gitti...

Acaba, **her şeyin izafî–göresel** olduğu bir evrende, gerçek diye bir şey olabilir mi idi?

Her şeyin varlığı, bir diğer şeye nispetle, bir diğer şeye göre idi... En basitiyle, yaza nispetle kış, soğuğa nispetle sıcak, teke nispetle çok, sonluluğa nispetle sonsuz...

Ya, bu izafeti yani göreselliği meydana getiren dar görüşlülük ortadan kaldırılırsa?.. O takdirde hâlâ ayrılıklar mevcut olabilir bilir miydi ki?..

Gerçekte, bilimin eriştiği gibi, madde açısından bakılınca zıtlar ve zıtların birleşmesinden doğan birlik, ve bu birliğin çeşitli safhalarda aldığı, değişik bir görünüm değil mi âlem?..

Su... Isınınca buharlaşıyor... Bulut oluyor... Çok soğuyor, yoğunlaşıp buzlaşıyor... Veya karlaşıyor... Yere iniyor, eriyor, eriyor su oluyor... Ve sonra aynısı... Aslında su, bilimin gelişmediği devirlerdeki insanlar için o devre göre, bir misal... Ya günümüzde...

Enerji... Bilimin bugün bile tespit etmekten âciz kaldığı yüksek frekanslı (titreşimli) dalgaların, devamlı dönüşümlerle en basit atom olan tek çekirdekli ve elektronlu hâle dönüşmesi, bunun diğer atomlara dönüşmesi ve böylece, birin çok hâline ilk geçişi; sonra moleküllerin ve nihayet basit maddelerin ortaya çıkışı... Sonra, iki ayrı asidin bir hayat adını ve şeklini alarak hücrelere dönüşmesi ve nihayet evrenin en gelişmiş hücreler topluluğu olan insan beyninde zirveye çıkış... Ve zirvedeki bu beynin, zamanla tekrar inişe geçerek, nihayet toprağa dönüşü ve... Evet, ve..?

Ya, **"insan"** dediğimiz şey nasıl hâsıl oldu ve ne oluyor?.. Bedenin gelişimi içinde nasıl hâsıl oluyor... Ve nihayet tekrar toprağa dönüyor...

İşte **"insan"** dediğimiz varlık?.. **O** nasıl oluştu?.. İnsan, toprağa dönüşüyor mu?..

– İşte zaten, çözümü sizce en güç olan nokta da burası...

Diyerek Cem'in yanında **Elf** beliriverdi... O da kendisi gibi oturmuş ve ayaklarını da vapurun koruyucu demirlerine uzatmıştı... Cem bir an irkildi ve hemen toparladı kendisini...

– Özde!..

– Özde Cem!.. Alıştın selâmlaşmamıza..

– Hoşuma gitti... Anlamı özellikle... Lütfen, şu deminki sorunun cevabını verir misin?.. En çözemediğim hususlardan biri o çünkü...

− Haklısın... Üst yapı yaşamına geçerek, bu oluşumu seyredebilenlerden gayrısı, bu sırra vâkıf değildir!.. Zaten, onlar da bu oluşumu yazmamışlardır!..

Anlatayım...

Tümel akıl; bir birimin, bir mânânın oluşmasını irade ettiği anda; o birim, o varoluş gayesini gerçekleştirecek enerji olarak hayata atılmış olur... O birimin burada kaderi söz konusudur...

Bazı birimler tâ insanlığa kadar ulaşır... Bazıları ise daha evvelki noktalardan dönüşe geçerler... O birim, insan olmak üzere var olmuş ise, enerji−ışın−atom−molekül−hücre yapılarından geçerek, yani bu dönüşümleri tamamlayarak, nihayet insan hâlini alır.

Bu geçiş safhalarının her birinde, o birimin gayesi, sadece içinde bulunduğu aşamayı tamamlayabilmektir...

Mesela, salt enerji hâlinde iken, bu hâli tamamlayıp çok yüksek frekanslı bir dalga boyu olmayı diler... Bu olduktan sonra, daha yoğunlaşmayı diler ve nihayet dönüşümler onu, atom olma hâline getirir... Atom sürecinin bir sonrası, maddeleşmesidir... Maddeleşmeden sonra nebatlaşmaya geçer...

Nebatlaşmanın sonu ise insan olması takdir edilenler için, insanların yediği hayvanlardan olmaktır... Ondan sonrası hayvanlık ve nihayet insan vücuduna geçiştir... İnsan vücuduna geçtikten sonra, hedef, bir sperm olabilme aşamasına gelebilmektir. Sperm olduktan sonraki en büyük aşama ise, bir yumurta ile birleşerek, nihayet insanlığa ilk adımı atabilmektir...

Yani senin anlayacağın, bir insanın bu hâle gelmesi aslında dokuz aya değil, çok daha uzun senelere uzanır...

− Ya ölünce ne oluyor insan?..

− Şuraya dikkatini çekerim... İlminiz bu hususa bir nebze yaklaşmıştır da... İnsan olduktan sonra, beyin her an devamlı olarak ışın yayar dersiniz... Aslında sizin insan dediğiniz üst yapı, bu şekilde teşekkül eder... Ölüm ötesinde, siz bu ışınlardan oluşan holografik yapınızla, hayatınıza devam edersiniz...

− Yahu, gene aklımı allak bullak ettin!.. Peki, hani insan; ruh ve bedenden ibaretti; ve beden ölünce, ruh kalıyordu...

− Öyle ya işte!.. Gene, beden ölünce, yani kullanım dışı kalınca, geride maddesiz olarak bir üst yapı kalıyor ya... Sen buna **"ruh"** adını ver, ne olur?..

− Ama ceninin ana rahminde üç kırk geçirmesinden sonra **"ruh nefh edilmesiyle"** canlı denilen bir hâl alması, şeklinde izah edilen husus var ya!..

− Bu, o ceninin kendi kendine olan şuuruyla ve kozmik ışınların genetik dizini etkilemesiyle, kendi rotasını çizme idrakının hâsıl olmasından ibarettir **(1).** Ama bunu siz dışarıdan anlayamazsınız!..

Bu durumu, ne sizin anlamanız ve ne de ispatı mümkün olamayacağı için, sembolik bir ifade ile o şekilde anlatmışlardır.

− Peki o durumdaki bir varlık, nasıl bunu tespit edebilir?..

− İnsan için, iyi veya kötü, güzel veya çirkin sıfatlarını veren bir başkasıdır. Aslında herkes kendine göredir.

İnsanın iyi−kötü tanımlanması, dediğim gibi, bir diğerine göredir... O ceninin de, kendi fıtratına göre bir idrakı ve o idraka göre de bir yolu vardır. Ama o zaman bu, henüz dışarıdan anlaşılmaz... Kişinin tabiatı, yani huyu, karakteri; bu kendi çizdiği yol üzere gelişir... Ve böylece bir şahsiyet ortaya çıkar. İşte bunun başlangıcı, o ceninin dördüncü ayıdır. Ama siz bunu dışarıdan tespit edemezsiniz... Nasıl ki hastalandığınızda, o hastalık birtakım eserleri ile dışa vurup sizi ikaz etmeden anlayamıyorsanız, ama o devreye kadar o mikroplar içten içten yayılıyorsa; o cenindeki iç gelişmeler de buna benzer...

(1)*Bu konuda geniş kapsamlı bilgiyi **"KENDİNİ TANI"** ve **"İNSAN ve SIRLARI"** isimli kitaplarımızda bulabilirsiniz. A.Hulûsi.*

− Peki insan gerçekten bedenin dışında mı oluşuyor?

− Bakın, **"insan"** kelimesi, bir isimden ibarettir; ve siz birtakım vasıfların toplamına, bu ismi veriyorsunuz...

Bizse, **"birim"** kelimesini kullanırız. Her "birim"in gayesi vardır. Bir noktadan çıkar, bir daire çizer ve tekrar o çıktığı noktaya döner. Birim, çıkış noktasından, sadece bir gaye ile, ve bir hedefe yönelik olarak hareket eder... Bu gaye,

bazısında kısadır, bazısında uzun. Bazısı çıkış noktasına ışınsal yapıda döner, bazısı atomlaşmadan, bazısı nebatlaşmadan, bazısı hayvanlaşmadan ve nihayet bazısı da insanlaşmadan sonra döner...

İşte bir birim, insanlaşmayı tamamlarsa o zaman **"insan"** ismine hak kazanır ve bu gibilerin arasında bu isimle anılır. Ama gerçekte o, bu ismi kazanmadan evvel de, bize göre mevcuttur ve bir birim olarak gayesine uygun çizgide yürümektedir.

− Ya öldükten sonra?..

− Bunu daha evvelce de konuşmuştuk ama bir kere daha tekrarlayalım... İnsan adı verilen birim, fikirleriyle ve oluşturduğu ışınsal holografik yapıyla evrende bir yer tutar; ve bedenle alâkası kesildikten sonra, bu yapısıyla hayatına devam eder... Bu defa ki hayatta onu yönlendiren; eski bedenli yaşamındaki bilgileri veya şartlanmalarıdır...

− Bu bilgilere şartlanma demiyor muyuz?..

− Bilgi, sende yerini bulur ve onu içinde hissedersen; ve seni tatbikatında aynı neticeye götürürse, bilgidir!.. Ama aldığın bilgi, sende zâhirde kalırsa; veya kısmen tesiri altında kalıp hissediyormuşçasına yaşamana rağmen, bilginin gereğini tatbik edemiyorsan, yahut tatbik ettiğinden netice alamıyorsan, idrak yok, şartlanma var, demektir...

Gelelim öbür noktaya... Evet... Dünya yaşamında, beşeriyet şartlanmasından kendini kurtarıp, özbenliğini bulabilmişsen, özbenliğinin kuvvetleriyle, öbür yapıda yaşamına devam edersin. Yani, sizin lisanınızla, âhirette cennette olursun...

Bu sırra vâkıfsan, **"Hak"** bildiğin şeyin, kendi **"özün"** olduğunu idrak etmiş; Hakk'a ait diye bildiğin vasıfların, **"kendi"** vasıfların olduğunu fark etmiş olursun; ve o vasıfların hakkını vererek yaşamına devam edersin... Bu arada da kendi **"özüne"** doğru yolculuğun devam eder.

Ve nihayet, "Tümel Akıl"dan çıkıp; **O**'nda kendini, kendinde de **O**'nu bulmuş olarak, çıkış noktana dönmüş olursun!..

Aksi hâlde ise, çeşitli kendine ters gelen hâllerle karşılaşırsın, bunları aşacak kuvvetler verilir ve neticede o kuvvetlerle birtakım gerçekleri idrak edersin, sonunda gene aynı gerçeğe rücu edersin.

− Ekstra bir soru?..

"Özben"liğimi bulabilmem için ne yapmam lazım?..

− Bütün toplumsal şartlanmalardan; ve onlardan hâsıl olan değer yargılarından; ve de bunlardan oluşan duygulardan kendini arındırman şarttır!..

− Bunu biraz daha açar mısın lütfen?..

− Gelenek, görenek, âdet adını taktığınız, örf-anane dediğiniz kurallar, içinizde birer şartlanma olarak meydana gelmekte değil midir?.. Ve hep kendinizi bir **"beşer"** olarak kabullenmekten doğmakta mıdır?.. Ve bu duygular dahi, hep bu toplumsal şartlanmaların neticesinde hâsıl olmakta mıdır?..

Öyle ise, **kendini bulabilmen için, her şeyden evvel; gerek hayvani ve gerekse beşerî duyguları terk etmen** gerekir!

Ama bu duygular da durup dururken ortaya çıkmaz. Birtakım beşerî ilişkiler sonucunda ortaya çıkar...

Beşerî ilişkiler ise, hep o toplumun şartlanmaları istikametinde meydana gelir. O takdirde, senin, her çeşit duygulanmalardan sıyrılabilmen için de, evvela o toplumsal şartlanmalardan sıyrılman gerekir ki; şartlanmalardan doğan olaylar seni etkilemesin ve sende bu yolda duygular edinerek, seni özbenliğinden uzaklaştırmasın.

− İyi ama, içinde yaşadığın toplumun şartları ve şartlandırması açık!..

Bütün bunlara karşı çıktığın zaman, sana ya deli derler, ya da toplum içinden çıkman gerekmez mi?..

− Sizden evvelki devirlerde, bu işi insanların arasından uzaklaşmak suretiyle yaparlardı... Belli bir süre dağa, bir mağaraya veya çöle giderler ve orada bu toplumsal şartlanmalardan ve onlardan hâsıl olan duygulardan tümüyle kurtulmanın mücadelesini verirlerdi... Hatta böyle olanlara şu an dahi "deli" dendiği de bir gerçektir. Ne çare ki bunun başka yolu da yoktur... Kesin olarak yoktur, demeyeyim... Vardır, vardır ama çok daha uzun bir zaman alır...

Şöyle ki, içinde yaşadığın topluluğun şartlarına görünüşte uyarsın, onlar görünüşte değer ifade ediyormuş gibi olur!.. Ama sen, iç dünyanda, ne o şartlanmalara tâbisindir, ne de o şartlar senin için bir değer ifade eder. Ve kesinlikle de içinde

yaşadığın şartlar, sende bir duygulanma meydana getirmez. Bu da neticeye götürür, ama dediğim gibi hem uzun bir yoldur, hem de çeşitli tehlikeleri vardır.

− Ne gibi mesela?

− Sen, tam kendine göre şartlanmaların tesiri altından çıktığını sandığın bir anda, hiç farkında bile olmadan, gene öyle bir şartlanmanın altına girersin ki beşerî ilişkiler dolayısıyla, bunun farkına bile varmazsın!.. Bu, senin için korkunç bir ayakbağı olabilir. Ve en fenası da, bunun bir bağ olduğunu fark etmemendir... Toplum dışında iken ise, bu tehlike ortadan kalkar.

− Bu takdirde toplumsal şartlanmalardan kurtulmak için toplumu terk etmek, farz gibi bir şey oluyor yani...

− Yoo, onu demedim!.. Toplum içinde yaşamını sürdürürken bunu başarabilenler de vardır aranızda. Ama bunun güç olduğunu söyledim sadece... Esasen kuvvetli azim ve irade yanı sıra, bir de yanına bu konuda bilgili tecrübeli bir arkadaş bulursan, çeşitli güçlüklere rağmen gene de hedefe vâsıl olabilirsin.

− Bak şimdi aklıma ne geldi... İnsanın, daha doğrusu birimin, bu toprak, nebat, hayvan gibi safhalardan geçip insan olması tenasüh yani reenkarnasyon görüşüne benzemiyor mu?..

− Bu dediğin görüşün aslı, materyalizme dayanır. Ancak daha sonra spiritüalizmle de karışarak, daha değişik bir hâl almış ve nihayet bugün bildiğiniz mânâya ulaşmıştır.

− Özür dilerim burasını anlayamadım... Reenkarnasyon ile materyalizmin ne alâkası var?..

− Maddeci görüşe göre, her şey daima bir devridaim içindedir... Cansız canlıya, canlı cansıza dönüşür durur. Bu dönüşüm ise gerçek mânâda, reenkarnasyonun özüdür. Daha sonra bu dönüşüm, spiritüalist yani maneviyatçı görüşte, manevî varlıklar kabulü hâline dönüşmüş ve oradan da bu manevî varlıkların tekâmül için tekrar tekrar dünyaya yani madde âlemine gelmesine kadar uzanmıştır.

− İyi ama maddecilerin devridaim görüşü, yani cansızın canlıya kadar dönüşümü görüşü yanlış mıdır?.. Deminki izahına göre..? Yani insan bedeninin geçirmiş olduğu toprak−nebat−hayvan−insan gelişimine göre..?

− İşte yanılma buradan çıkıyor zaten!.. Onlar, bir gerçeğin çeşitli bölümlerine vâkıf oluyorlar ve tamamını ihâta edemedikleri için de görebildikleri bu parçanın diğer bütünlerini, imajlarında şartlanma ve zanlarına göre tamamlamaya çalışıyorlar!.. İşte burada da yanılma başlıyor...

Tıpkı, filin hortumunu tutan körün, fili yılana benzetmesi gibi!..

Gerçekten aynı merkezden teğet geçen iç içe sonsuz sayıda dairenin durumuna benzer âlemdeki varlıklar. Hiçbirinin çapı, bir diğerine benzemez... Her biri diğerine nispetle, merkezden daha uzak veya daha yakındır. En dıştaki ise daima içtekileri ihâta eder!

Dediğim gibi... Aynı merkezden teğet geçen, iç içe geçen daireler... Bu daireler, varlıkların rotasıdır. Çıkış noktaları, kozmik bilincin imajıdır.

Bu noktadan çıkan varlıklar, merkeze en uzak noktadan dönüşlerini yaparak tekrar çıktıkları merkeze dönerler. Ama kimisi maddeleşmeden bu devri tamamlar, kimisi topraktan, kimisi nebattan, kimisi hayvandan, kimisi de insan bedeninden geçtikten sonra bu noktaya döner. Öyle ki... İnsan bedeninden geçenler dahi, birbirlerinden çok farklı daireler çizerek dönerler o noktaya...

− Peki en geniş daireyi kim çizmiştir veya çizecektir?

− Dünyanızda yaşamış olan çok değerli birisidir O!.. **DABADDAH** deriz biz **O**'na... Nümûne varlıktır O!.. Âlemde, noktaya en uzak, yani salt enerjiye en uzak kalan madde dünyasında ortaya çıkışı ve insan olarak varoluşu, âlemdeki diğer varlıklara bir işarettir. Ama bu işareti, siz Dünyalılar anlayamazsınız!..

− Bir dakika!..Kimdir bu **DABADDAH?..** Hiç duymadım ismini?..

− **"DABADDAH"**, onun bizdeki adıdır. **DünyaNIZ**daki yani insanlar arasındaki adı ise başkadır... Ama bunu söyleyemem!.. Ancak, sen, bilgi depolamanı tamamladığın zaman, onun kim olduğunu rahatlıkla görebilirsin elindeki verilerle...

− Niçin ismini söylemiyorsun?..

− Çünkü ismini söylersem, **O**nu kendin gibi gördüğün için, fikirlerini de, **şartlanmaların istikametinde yorumlarsın.** Bu yorumlama ise, seni bir **gerçekten** ebediyen **mahrum bırakır.**

Şartlanmalar etkisiyle **O**nun hakkında bir hüküm vermemen ve **O**nun ikazlarını şartlanmaların ötesinde, gerçek yönüyle kavraman ve değerlendirmen için, **DABADDAH**'ın aranızdaki adını söyleyemem. Yani senin iyiliğin için!

− Hiç söylemeyecek misin?

− Bilgi depolaman tamamlandığı anda, **O**nu sen tanıyacaksın!.. Tüm şartlanmalardan kurtulmuş olmanın en belirgin işareti, **O**nu tanıyabilmendir...

− İnsanlığa yol gösterdiğini söyleyen sayısız insan yaşamıştır Dünya üzerinde!.. Bunların hangi birine inanmak gerekir?..

Bugün bile sayısını bilmediğimiz insan, aynı şeyleri iddia ediyor... Kime inanalım?..

− Önce bunların arasında, başlı başına tam bir sistem getirmiş olanları ayırmak gerekir...

Her şeyi, baştan sona anlatamayanların, eksiksiz bir fikir sistemi olmayanların, başkalarına yol gösterici olmaya hakkı yoktur!.. Zira onlar, daha şartlanmalardan kurtulamamışlar ve gerçeği bütünüyle görememişlerdir ki…

− Ama bunları doğru dürüst araştırmanın imkânı yoktur ki... Hangi birine gitsen, önce bana körü körüne inanacaksın ve kendini tamamıyla bana bırakacaksın, diyor...

− Gerçekten birisinin öğretilerinden faydalanabilmek için, kendini ona terk etmek yani bilgi kapılarını tamamıyla ve peşin hükümsüz olarak ona açmak şarttır!.. Ama bu iş, hiçbir zaman öyle şıp diye olmaz...

İçlerinde öyleleri vardır ki, çeşitli yollarla gerçeğe dair aldıkları bilgileri, sırf insanları istismar ederek yaşamak için kullanırlar...

Öyleleri vardır ki, gerçeği bilirler, ama onları insanlara yayabilme kabiliyetinden yoksundurlar...

Öyleleri de vardır ki, hem gerçeğe vâkıftırlar, hem de o gerçeği başkalarına nakledebilme kabiliyetine sahiptirler...

Esasında bu iş çok su kaldırır!.. Kuvvetli bir mantık, karşısındakileri yanlış üzere rahatlıkla sürükleyebilir veya susturabilir, âciz bıraktırır!..

Mesela, senin olmasını beklediğin bir işin olmadığı zaman, olmamasında hayır vardır, diyerek seni avutabilir. Veya karşılaştığın ters bir iş için, böyle olmasında hayır vardır, sonra bu işten dolayı sevinebileceksin, diyerek teselli edebilir...

Aslında, kâinatın düzeninde dalga sistemi hâkimdir. En üst noktaya çıkışla en alt noktaya iniş!.. Bu gerçeği bilen birisi, karşısındakileri rahatlıkla tesir altına alabilir.

Mesela işi iyi gidene, yapamayacağı bir şeyi teklif etmek. Nasıl olsa, iyiliği kötülük takip edecektir. O kişi o teklifi yerine getiremeyince, işte bak, benim dediğimi yapmadın, neticede başına bu geldi, demek!.. Ve kötülüğü, kendisine rağmen yapılan işe bağlamak; karşısındakini bu yoldan şartlandırarak etki altına almak!..

Buna karşılık kötü durumda olana, sabret iyi günler yakın, başına yakında iyi bir iş gelecek, diyerek çıkış noktasına işaret etmek. O nokta geldiğinde ise; o noktanın gelişi, zaten gidişatın tabii seyridir; onu kendisinin ona ulaştırdığına, karşısındakini şartlandırmak. Böylece onu kendine bağlamak!

Veya, ender kişilerde zıtlar prensibi gereğince sürekli ters gidişi, bir hikmete dayandırarak göstermek...

İnsanları, belirli kişilerin kendilerine bağlamalarının en geçerli noktası; o kişinin kendisini, her yaptığı işin bir hikmete bağlı olarak ortaya çıktığına inandırabilmektir. Zaten buna inandığı zaman insan, eliyle kendini teslim etmiş demektir!..

Olağanüstü davranışlar, insanı çok büyük ölçüde etkiler ama aynı ölçüde aldatabilir de... Ve bu yoldan aldanmak çok daha kolaydır!..

Büyüleme−hipnotize metoduyla, yani karşısındakini tesir altına alan özel metoduyla, çeşitli olağanüstü davranışlar gösterebilir!..

Veya, maddenin sırlarına vâkıf olma metoduyla, mesela Hint fakirlerinin yaptığı gibi, çeşitli madde üstü hâkimiyet yolları ortaya koyabilir!.. Ve bunlar da, büyük ölçüde, kendini tanımamış insanı etkiler... Ama, bütün bunlar, o kişilerin gerçeğe vâkıf olup olmadıklarına bir ölçü olamaz.

Nitekim, aranızdan bazıları bu hususta; **"gerçek mânâda üstünlük, madde sahasında olağanüstülüklere sahip olmak değil, ilmî üstünlüklere, sırlara sahip olabilmektedir"** demişlerdir...

"Gerçek kerâmet kevnî değil, ilmî olanıdır" sözü buna işaret eder!..

Gerçek ilim ve hâl sahipleri ise, asla sorulardan kaçmaz ve karşısındakini, ilmî özüne kadar, gidebildiği ölçüde götürür. Her şeyin izahını yapabilecek güçte olur!

− Ama konuşmamızın evvelinde demiştin ki, gerçeğe vâkıf olan, olağanüstü güçlere de sahip olur!.. Bu güçlere sahip bir kişi ise, tersine bakışla gerçeğe vâkıf olmaz mı?..

− Gerçeğe vâkıf olan, olağanüstü güçlere sahip olabilir; ama, her olağanüstü güçlere sahip olan, gerçeğe vâkıftır, olmaz!..

Çünkü, bir çırak ustasından bir şey yapmayı görüp öğrenebilir ve takliden aynı şeyi yapmaya devam eder... Ama bu demek değildir ki, o kişi de yaptığının sebeplerine inebilmiştir...

Mühim olan, yaptığının her noktasını; neden, niçin ve nasıl yaptığına vâkıf olabilmektir... Yoksa, o şeyi sadece yapmak marifet değildir!..

Üstelik o şeyi neden, niçin ve nasıl yaptığına vâkıf olan bir şahsın, onu devamlı yapması da icap etmez!.. Hatta hiç bile yapmayabilir...

Bunun ötesinde, sebepsiz yere yapmaya kalkması, onu tecrübeye kalkışması mânâsına gelir ki, bu da bildiğinde şüphesi olduğuna işaret eder. Yani o şey hakkında kesin bir bilgisi olmadığını anlaması gerekir!..

Mesela kendisinin madde ötesi bir varlık olduğunu, yani benliğinin madde ötesinde oluştuğunu ve maddede dilediği gibi tasarruf edebileceğine kesin olarak inanmanın ötesinde vâkıf olan birisi, dilediği anda su üstünde yürür!.. Çünkü bu yakîn; onda korkuyu, şüpheyi ve vehmi attırmıştır.

Ama, bu yakînin ötesinde, o bilgiye sahip olan birisi, böyle mi acaba diyerek denemeye kalkıştığı zaman, o anda o görüşü beşeriyetiyle yaşamış olur... Bu durumda ise, şüphe içinde, vehim ve korku ortaya çıkar. Bu duygular ise, onun böyle bir şeyi başarmasına mâni olur. Ve suda yürümek yerine, suya batar! Yani, bu suda yürüyüş, o anda gayrı ihtiyarî olmalıdır. Hiçbir şey düşünülmeden!..

Yani, **beşeriyet vehminden kendini kurtaramamış; beşeriyet kayıtlarından ve şartlanmalarından, yani kendini madde olarak tanıma şartlanmasından kurtulamamış kişi, henüz kendi özünü tanımış sayılmaz.**

− Peki bu şöyle olamaz mı?..

− Nasıl?..

− Bu idraka gelmiş birini buldun... Ona teslim oldun, ve inandın ki o sana her şeyi yaptırabilir... Ve bir nehir kenarında, su üzerinde yürürken o, sana da gel dedi. O anda ona güvenerek, teslimiyetle, içine şüphe gelmeden yürüyüverdin... Böylece sen de onun gibi yürür gidersin!

− Evet bu olur!.. Ama ötesini getirmez kolay kolay!.. Mesela diyelim ki, ilme yani **evrenin sırlarına** vâkıf olmayan birisinden, körü körüne teslimiyetle bu gerçeği öğrendin. Sonra da aynı şeylere devam ettin!..

Diyelim ki madde üzerinde tasarruf yolunu tuttun... Suda yürüdün... Ateşi tuttun... Havada uçabildin!.. Bunun ötesinde, kendinin ne olduğunu, âlemin ne olduğunu, âlemle **"ben"**liğinin bağlantı noktasının ne olduğunu nasıl bilebileceksin?..

− Onu da öğretir!..

− İşte burası imkânsıza yakın zordur!.. Zira o hareketleri yaptığın zaman öğreneceksin ki, o işleri yapan, her türlü kayıttan ve bağdan bağımsız bir benliktir. Dilediğini yapabilmeye muktedir olan **"ben"**lik yapmaktadır bu işi...

O zaman, o benlik, kimden ne öğrenecektir?.. O benliğin bir şeyi öğrenmesini kabul edersen, bu defa da tanıdığın, o benlik olmaz ve beşeriyet duyguları karışır işin içine ve kayıtlar ve bağlar sürer gider... Böylece gene işler karışır!..

− Burada mühim olan ne, o takdirde?

− Mühim olan şu... Önce kendi benliğine tam olarak vukuf kazanabilmek; sonra da dolayısıyla âlemin sırlarına vâkıf olmak!..

Yani, hem öze hem de dışa dönük bir ihâtanın tam olması!.. Bu gerçekleştikten sonra, birtakım fiilleri veya olağanüstünlükleri ister yap, ister yapma... Bu hiç mühim değil!..

Zaten, **olağanüstülükleri isteyerek yapma ihtiyacını duymak, beşerî duygular altında ortaya çıkacağı için**, çoğu zaman bu gerçekleşmez bile!.. Ve bunu bilen birisi, kendisinden böyle bir talepte bulunulduğunda, karşısındakini çeşitli sebepler ileri sürerek reddeder!..

Olağanüstü durumlar, ancak isteksiz olarak ortaya çıkabilir... Aksi takdirde, mutlaka beşerî duyguların neticesinde olur ki, bu da gerçekleşmez!..

− Peki tekrar, az önceki noktaya dönelim... Karşımdaki öğreticiye nasıl güvenebilirim, nasıl faydalanabilirim?

− Evvela şunu bilmelisin ki, özünü bilmek gayesiyle gittiğin kişiden, kendini yetiştirmek için gerekli olan bilgiler dışında hiçbir şey talep etmemelisin.

Zira böyle bir talep, sadece kendi kendini aldatmana yol açar!.. Bu gibi taleplere karşı, gerçeğe vâkıf kişi, sadece karşısındakileri çeşitli şekillerde oyalamakla gün geçirir!.. Zira, her insanın hayatı iyi ile kötü, güzel ile çirkin, hoş ile hoş olmayan olaylar arasında geçer gider.

Sen o şahsa, bu yolda başvurduğun zaman, hakikat diliyle dersin ki; **“ben oyalanmak, aldatılmak istiyorum... Sen beni avut, oyala, aldat, teselli et”...**

O da olaya göre, seni ya oyalamak, ya aldatmak, ya avutmak, ya başından savmak **için “zamanı değil”, “böyle olmasında bir hikmet vardır”, “seni imtihan içindir”, “yaptığın hatanın cezasıdır”** gibi, olayları birtakım kalıplara koyarak, sunar!.. Ve gerçekte, bunu sen, kendi kendine hazırlamış olursun!.. **Oysa, ortada ne ceza vardır, ne mükâfat!..**

Diyelim ki bir yolculuğa çıktın, şimdi olduğu gibi vapurla gidiyorsun... Göz zevkini bozan bir harabeyle karşılaşmanı, şimdi beni kızdırmana, ya da çok sevdiğin bir manzarayla karşılaşmanı, beni sevindirmene bağlayabilirim!.. Şayet, sende bu yolda bir eğilim görürsem!.. Ama, gerçekte ise, bu vapurun tabii seyri sırasında görülen manzaralardır o harabe de, hoşuna giden manzara da!..

Bunun gibi, insan, hayatı boyunca çeşitli olaylarla karşılaşır... Gerçekte, **bu olaylardan gaye hep, kişinin özünü bulmasına vesile olup, ibret olmasıdır!..**

Ama sen kendini, ille de, bunlar benim başıma filanca, falanca tarafından geliyor kaydına sokarsan; elbette karşındaki de seni bu yoldan kullanır!.. Ve her bir olayla karşılaşmanı sen ona bağlarsın; o da böylece seni kullanır gider...

− Ya ne yapmam lazım?..

− Karşılaştığın bütün olayları, insan bedeniyle yaptığın yolculuğun tabii seyri olarak görüp, iyi-kötü ayırımını kaldırman gerekir ilk başta!.. Böyle yapınca, ortadan kaldırılması icap eden bir şey de görmezsin, o olaydan dolayı başvurulacak biri de!.. Böylece de kendini çok önemli bir şartlandırmadan kurtarır; kendini kayıtlayan en büyük boyunduruklardan birini, ellerinle boynuna geçirmezsin.

− Ya o kişinin fonksiyonu?..

− Ondan sadece, özünü bulmanın ilmini sorarsın, ve kendinde tespit edebildiğin şartlanmalarından nasıl kurtulmanın yollarını öğrenmeye çalışırsın...

Ayrıca, kendinde göremediğin çeşitli şartlanmaları da, açıklığa kavuşturmasını istersin... Böylece de, zamanını boşa israf etmekten sakınır, boş düşünceler ve duygularla avunarak gününü geçirmeyenlerden, ayrıca da hızla hedefine ulaşanlardan olursun.

− Peki gerçeğe vâkıf kişilerin, olağanüstü güçleri dolayısıyla diğer insanlar üzerinde tasarruf özellikleri yok mudur?.. Bu yoldan onların karşılaştıkları olaylara tesir edip, yön vermezler mi?..

− Bu mümkündür!.. Ama, son derece ender olur!..

Her kişinin kendi yörüngesi tespit edilmiştir...

Her insan, kendi yörüngesi üzerindeki çıkış noktasına doğru seyreder. Birisinin, bir başkasına müdahalesi, yani olağanüstü gücünü kullanarak müdahalesi demek istiyorum, ancak bir beşerî duygu neticesinde hâsıl olur... Bu ise, zaten gerçeğe vâkıf kişi için, mümkün değildir!..

Yani, gerçeğe vâkıf kişinin, beşerî şartlanmalar neticesinde hâsıl olan duygularla, olağanüstü gücünü kullanması mümkün olamaz!..

− Peki ama, onun başkasıyla ilgili olarak olağanüstü gücünü kullanması dahi, öbür kişinin tabii seyri içinde karşılaşacağı bir manzara ise?..

− İşte burada ince bir nokta var!.. Buna dikkat et!..

Dediğin gibi bir durum olabilir. Ancak bu da, dediğin gibi tabii seyrin bir icabı olarak ortaya çıkar!..

Dikkat et, tabii seyrin icabı olarak ortaya çıkar!..

Yani, o kişinin veya talep edenin istekleriyle, tabii seyirde meydana gelen bir gelişme sonucu olarak değil!..

İşte, bunu yanlış anlayan kişi, tabii seyrin icabı olarak tespit edemeyen kişi, böyle bir durumda, kendi kendini karşısındaki kişiye bağlamış ve kayıt altına sokmuş olur ki; bu da özüne vukuftan kendi kendini alıkoymaktan başka bir şey olmaz.

− Peki şimdi, karşımızdaki bir şahıs, olağanüstü olaylarla, bizim hayatımızda değişikliğe yol açsa bile, gene de onu bu işin fâili olarak görmeyecek miyiz?

− Fiilin bizâtihi ondan çıktığını gördüysen, bunu kabul edebilirsin. Ama buna rağmen, hiçbir zaman bu işi ona bağlamamalı; özünün, tabii seyrin icabı olarak, onun eliyle, bedenin üzerinde bir yönlendirmesi olarak meseleyi değerlendirmeli, özünden o olay sebebiyle koparak, bir kayıt altına girmeyi kabullenmemelisin.

− Yani, mesele şu oluyor anladığım kadarıyla...

Beni özüme, gerçeğe, âlemin sırlarına ulaştıracağını sandığım bir kişiyi bulduğumu kabul ettiğim zaman, onun ile arkadaşlığa veya ahbaplığa başlayacağım... Ondan, özbenliğime döndürücü, beşer şartlandırmasından kurtulmama yardımcı olucu bilgileri talep edeceğim...

Tabii buna karşılık, ben de birtakım hizmetlerde bulunacağım!.. İnsanlık görevim olarak!.. Zira, her insan aldığının karşılığını, elinden geldiği nispette karşısındakine ödemek zorundadır!..

Ama bu arada, karşılaştığım olayları da, hiçbir zaman, ne yaptığım bir hareketin cezası, ne de mükâfatı olarak kabul etmeyeceğim!.. Bütün olayları, sadece idrak gelişmemi sağlayan çeşitli vesileler olarak kabullenip; bunlardan dolayı ona sığınmayacağım!.. Ancak onunla, bu olaylara karşı olan tutumu tartışıp, o olaylara karşı olan tepkilerimin, hangi şartlanmalar altında ortaya çıktığını öğrenip, o şartlanmaları tespit ederek, terk yollarını araştıracağım...

Ve neticede, tekrar benzeri bir olayla karşılaştığım zaman, bu defa ki reaksiyonum; bir şartlanmanın, şartlanma hükmünün neticesi olarak ortaya çıkmayıp, özüme karşı o olayın taşıdığı değere göre olacak!..

− Böylece de günden güne, **kendini şartlanmalardan, bu şartlanmalardan doğan değer yargılarından ve bunların sende meydana getirdiği duygulardan kurtarıp, gerçek kişiliğini bulmuş olacaksın!..** Oldukça iyi anlamışsın meseleyi!..

− Yani burada, karşındakine körü körüne teslimiyet değil, onunla tartışarak eksiklerini idrak etme metodu geçerli oluyor..?

− Evet, işin en mühim tarafı da bu!.. Kendini başkasına köle ederek hürriyet arama değil; tartışma ve idrak yoluyla izafî−göresel kişilik vehminden arınıp, gerçek hüviyetine geçme... Ve bu yolculuk sırasında da öğreticine, karşılıklı dayanışmanın icabı olarak hizmet verme!..

− Peki, şimdi bu toplumsal şartlanmalar, beşerî şartlanmalar deyimlerini biraz daha açıklığa kavuşturabilir misin lütfen?..

− Elbette, ama bir başka görüşmemizde... Bu defalık da bu kadar…

− Ne zaman?..

− Sırası geldiğinde... **Zaman da bir şartlanmadır, bunu unutma!**

− ...!?

– Özde!

– Özde Elf!..

* * *

5

DÖRDÜNCÜ GÜN

− Dizden aşağı bir beynin mevcut, ve ayağını idare eden, bu dizin altında olan beynin zihnî fonksiyonlarıdır deseler; bedeninde, dizden aşağısını ayrı olarak kabullenmen mümkün olur mu?..

− Elf, sen misin?..

− Evet!

− Ama neredesin?.. Göremiyorum seni?..

− Beni algılayabilmen için mutlaka görmen şart değildir ki!.. Bırak görmeyi, gerçekte, şu anda sesimi bile duymuyorsun!.. Ancak idrakı, duymaya, mutlaka sese bağlama yolundaki şartlanman; benim sesimi duymakla anladığın zannını meydana getiriyor sende!..

Gerçekte ise, ben senin, direkt olarak algılama merkezine hitap etmek suretiyle naklediyorum, sana anlatmak istediklerimi...

− Anlayamadım!?.

− Şöyle anlatayım... Sendeki, beş duyu şartlanması, ancak, maddenin ortaya çıkardığı ses dalgalarını kulağınla algılayıp değerlendirebileceğin, zannını ortaya koymuştur... Dolayısıyla sen, meselelere daima bu şartlanma içinde baktığın için, bundan başka bir şekil olabileceğini düşünemiyorsun!..

Hâlbuki, kendini bu şartlanmalardan kurtarmış olarak meseleye baksan, işitme denilen meselenin, ses olmadan da, idrak merkezine ulaşan bir mesaj olarak ortaya çıkabileceğini fark edebilirsin!..

İlham dediğiniz de budur işte!..

− İyi ama şu anda sen neredesin?..

− “Nerede” sözünün geçerliliği, ancak madde içindir. Işınsal yapının, şu anda nerede olduğunu nasıl anlatabilirim ben?..

− Yani, senin dediklerini aslında ben içimde duyuyorum, ama sanki dışardan sesini duyuyormuş gibi oluyorum... Öyle mi?..

− Bir bakıma böyle diyebilirsin, ama gerçekte bundan da öte!..

− Lütfen şunun tam doğrusunu söyler misin?

− Bunun gerçeğini ancak görüşmelerimizin sonuna doğru anlayacaksın, Cem... Şimdi kendini hiç bunun aslını anlamak için zorlama!..

− Peki öyle olsun!.. Öyle ise, az evvel söylediğin söze gelelim. Dizden aşağı bir beyinden bahsetmiştin galiba..?

− Evet, tekrarlayayım sözümü... Sana, dizkapağının hemen altında bir ikinci beynin olduğunu söyleseler ve ayağını hareket ettiren de bu beyindir, deseler, kabul edebilir misin?

− Elbette ki etmem!..

− Niçin?

− Çünkü dize kadar gelen sinir, beyinden çıkan sistemin bir uzantısıdır, dizkapağının altındakiler de ondan! Beden aslında bir bütündür!.. Bu bütünün bir parçasının, ayrı bir aklın yönetimi altında olduğunu kabul etmek muhaldir!..

− Peki şöyle geniş düşünelim bir an...

Evrende galaksilerin belirli bir akış içinde olduğunu gözönüne alalım... Güneş sisteminin düzenli şekilde, bir noktadan diğer bir noktaya doğru akışına dikkat edelim... Suyun buhar oluşuna, bulut oluşuna, yağmur, kar, dolu oluşuna, tekrar maddeye dönüşüne bakalım... Tohumun bir bitki, ağaç, çiçek, meyva ve tekrar tohum hâline gelişine bakalım... Ve kısa kesip, misalleri fazla uzatmayalım...

Görüyorsun ki, makrokozmodan mikrokozmoza kadar tam bir düzen mevcut...

Buna, dileyen **tabiat kanunu** desin, dileyen **ilâhî kanun**; fakat ne isim verilirse verilsin, ortada mutlak kesin olan şey, bir **düzenin ve sistemin varlığıdır...**

− Evet..?

− Peki, düzen neyin sonucudur?

− Düzeni meydana getiricinin!

− Yani?

− Evrende, düzeni kurmuş bulunan bir **Kozmik bilincin!..**

− Peki bundan ne çıkar?

− Evrende mutlak bir düzen hâkim ise, mutlak aklın eseri olarak; bundan çıkan sonuç da, her şeyin yerli yerince olduğudur!

Yani olan, olması icap edendir!

Bunu mu demek istedin?..

− Hayır, bir başka noktaya değinmek istiyordum aslında, fakat bu buluşun da enteresan tabii!.. Ama, gene de bunu daha sonraya bırakarak, esas belirtmek istediğim noktaya gelelim...

− Nedir o?

− Evren, bütünüyle bir düzen içinde ise, ve birbirinden ayrı görülen çeşitli varlıkların yaşamları dahi, birbiriyle bağlantılı olarak bir gelişme gösterdiğini ortaya koymaz mı?

− Evet..?

− Öyle ise bu takdirde, makrokozmozdan mikrokozmoza kadar, tam bir bütünlük ve düzen içindeki âlemden insanı ayırarak; evrende hükmünü icra eden Kozmik bilinçten ayrıca, ekstra bir akıl da insanda vardır; ve insan, bu ekstra akılla, bedende hükmünü icra ederek, dilediğince yaşamını sürdürmektedir, diyebilir misin?..

− Mantıken hayır!.. Diyemem!.. Ama bu durumda da ortaya bir yığın soru çıkar, onların cevabını nasıl vereceğiz?

− Başka soruların cevabını verememen, ortada olan bir gerçeğin inkârına hiçbir zaman sebep olmamalıdır!.. Ayrıca, cevabını veremeyeceğimiz hiçbir soru yoktur...

− Hey, sen kimle konuşuyorsun?.. Yoksa, kafayı mı üşütmeye başladın!?.

Diye içeri giren Gönül, söze karıştı...

Odada Cem'den başkasını görememesi ve onun kendi kendine konuştuğu zannı, Gönül'e bu sözleri söyletmişti...

− Yok canım, Elf'le konuşuyorum!.. Bu defa da bir bedenle görünmeden geldi de, onun için anlayamadın burada olduğunu!.

− Afedersin ama ciddi mi söylüyorsun, şaka mı?.. Anlayamadım bunu!

Aynı anda Cem'in karşısındaki koltukta her zamanki görüntüsüyle Elf beliriverdi...

− Hayır, Cem doğru söylüyor... Beni, mutlaka bir bedenle göreceği yolundaki şartlanmasını önlemek için, bu defa bir bedene bürünmeden iletişim kurma yolunu seçtim.

− Yani, bedensiz olarak da, her istediğiniz anda yanımızda olabiliyorsunuz?

Diye, Gönül şaşkınlıkla sordu.

− Elbette... Niye buna bu kadar şaştınız?

Gönül bir an düşündü...

Gece yatakta Cem'le en yakın bir durumda iken, Elf'in o anda kendileriyle beraber olmasını tahayyül etti...

Yüzü kızarmış, elmacık kemiklerinin üstünü kan basmıştı…

− Siz bundan şartlanmanız dolayısıyla utandınız!.. Aslında bunun utanılacak yanı neresidir?.. Yemek yemek, ya da tuvalete gitmek kadar doğal olan bir şeyden dolayı, niye utanıyorsunuz ki!..

Diye, Elf soruyu yapıştırıverdi Gönül'e!.. Okumuştu onun bütün düşüncesini... Ve devam etti:

− Şayet sizi, yapılan işin başkaları yanında yapılmayacağı yolunda şartlandırmasaydı çevreniz, bu düşüncenizden dolayı gene utanacak mıydınız?

Gönül cevap vermeden kalakaldı bir an...

Onun yerine Cem cevapladı soruyu:

− Hayır!

− Bugün bir kısım toplumlarda bu işi parklarda, açıkta yapıyorlar mı?

− Evet!

− Hiç utanmadan mı?

− Evet!

− Peki bir kısım toplumlarda da bu işin tamamıyla karanlıkta, hatta hiç soyunmadan yapılması da var mı?

− Evet..?

− Öyle ise onların bu davranışı da, çevrelerinin kendilerini bu yolda **şartlandırmasından** ileri gelmiyor mu?..

− Öyle herhâlde!..

− Nitekim Dünyanızda bir kısım gençliğin, **toplumun çeşitli şartlandırmalarına karşı çıkarak** tamamıyla arzu ettikleri gibi yaşadıklarını da görüyor musunuz?

− Elbette... Ama burada bir mesele var... Bu şartlandırmalar olmasa insanlığın yaşamı tam bir anarşiye dönüşmez mi?.. İnsanların bir cemiyet içinde, bir düzen içinde yaşayabilmeleri için, bu şartlandırmalara gerek yok mudur?

− Bak, orası, ayrı bir konudur... O husus ayrı olarak incelenir.

Bizim şu anda ki konumuz, insanların davranışlarında hâkim olan unsur olarak **şartlandırmaların** varlığı!..

Şartlanmaların gerekli olup olmadığı ise, ayrı bir husus ve tamamıyla bu hususdan ayrı olarak ele alınması icap eden bir nokta!..

Elbette ki, sosyal yaşam düzenini temin edecek birtakım kurallara gerek vardır!..

Yalnız şu anda biz, kişideki **duyguların, şartlanmalarla olan ilişkisine** değindik...

− Yani **şartlanmaların esiri** durumunda olduğumuzu mu ifade etmek istiyorsun?

− Öyle olsa gene iyi!

− Ya..?

− Şu anda gerçekte, **kişiliğiniz tümüyle bir şartlanmalar bütünü olarak** mevcut!

Yemeniz içmenizden tut, değer yargılarınıza, duygularınıza kadar tamamı denecek ölçüde **kişiliğiniz, şartlanmalar bütünü olarak** ortada!

− Ya gerçek kişiliğimiz?

− Bunu bilebilmeniz için üç aşamadan geçmeniz zorunlu...

− Nedir bu üç aşama?

− Önce **"ben"**liğini **bilmelisin!**

− Yani?

− **"Ben"** kelimesiyle kastettiğin varlığın, ne olup ne olmadığını bilmelisin!

− Sonra?

− Şartlanmalardan arınmalısın!..

− Bu nasıl olur?

− Üç kademede...

− İzah eder misin?

− **Toplumun sende meydana getirdiği bütün şartlanmalardan arınacaksın**, birinci kademede...

Toplumun, sende meydana getirdiği şartlanmaların oluşturduğu değer yargılarından arınacaksın, ikinci kademede!..

Toplumun meydana getirdiği şartlanmaların oluşturduğu değer yargıları dolayısıyla sende hâsıl olan tüm duygulardan arınacaksın, üçüncü kademede!

− Bayağı kafam karıştı!..

− Biraz daha geniş anlatayım... İçinde yaşadığın toplum, anne-babandan tut, en uzak komşuna, gazete ve televizyona kadar, yetişme çağından itibaren seni belirli davranışlarda bulunmaya şartlandırmış mı?

− Evet...

− İşte bu davranışlar, tamamen çevrenin sende oluşturduğu şartlandırmalardan oluşmaktadır. Bu yüzden de önce o davranışların şart olduğu fikrinden kurtarmalısın kendini.

− Davranışlarımdan mı, yoksa, o davranışların gerekliliği fikrinden mi?..

− İçinde yaşadığın toplumun sana "deli" demesini istemiyorsan; o davranışların gerekliliği fikrinden arınman gerekir!.. Aksi hâlde, şartlanmalardan doğan davranışları terk yoluna gittiğinde, içinde yaşadığın topluma ters düşeceğin için, çok ithamlarla, iftiralarla suçlanır ve hayatını zehir edersin!.. Ve bu tepkiler, sende psikolojik baskılar da meydana getirerek, gayenden uzaklaştırır!

Bu sebeple, sen, herkes içinde, onlar gibi davranışlarda bulunma yolunu tatbik ederken; diğer taraftan, idrak sahanda ise, olaylara şartlanmasız olarak bakma yeteneğini elde etme yolunu tutarsın.

− Yani bir yandan, içinde yaşadığım toplum gibi şartlanmalı davranışlarda bulunacağım; diğer yandan da **idrakımı, tüm şartlandırmalardan arındırma** yoluna gideceğim..?

− Evet, birinci kademe bu!..

İkinci kademede, **toplumun şartlanmalardan doğan değer yargılarından da kendini arındırmaya çalışacaksın!..**

Zira, bu değer yargıları, toplum üstünde egemen olan kişilerin tabiatlarına uygun olarak toplum düzeni için ortaya konulmuş ve o topluma şartlanmalar yoluyla maledilmiş hükümlerdir!

Bunun, çağınızdaki bir diğer deyimi de **“kamuoyu oluşturma”**dır... **Toplumun bireylerini, bir düşünce doğrultusunda şartlandırmaya, “kamuoyu oluşturma” adını takmışsınız...** Yani, halkı koşullandırma!..

Senin gerçek kişiliğinin ortaya çıkması için, şartlanmalardan doğmuş olan değer yargılarından da arınman gerekir.

− Peki ama, benim değer yargılarım neye dayanacak?

− Mutlaka bir hüküm vermek zorunda mısın?.. Hüküm vermek mecburiyetini neden duyuyorsun? Hiç hüküm vermeden olayları seyretmek elinden gelmez mi?..

Ne olursan ol, hüküm verdiğin zaman, vermiş olduğun bu hüküm, o meseleye bir bakış açısının ifadesi olmaz mı?..

Oysa, senin **gerçek benliğinin**, bir görüşü, bir açısı olması mümkün müdür?..

Göresel kişilik sahipleri, olaylara bir açıdan bakarlar daima!.. Bu bakış açısı da, onların şartlanmadan doğan bakış açısıdır.

Oysa, **gerçek kişiliklerine erişmiş kimselerin şartlanmaları yoktur**, ki bakış açıları olsun!..

Olaylara, bir açıdan değil de, her yönden bakan ise hükümden kaçınır!.. Çünkü, hükmün özünde, göresellik yatar!..

Bir şeyin böyle olması, o hükmü alması, daima başka bir şeye göredir!..

Ancak gerçekte, ortada olan tek bir gerçek ise, kıyaslanacak ikinci bir şey yok ise, bu durumda hâlâ hükümden söz edilebilir mi?

− İnan, tam kavrayamadım meseleyi!..

− Aldırma, zorlama kendini!.. Zamanla, daha iyi nüfuz edersin...

− Peki, ya o **duygulardan arınma** aşaması **şartlanmanın?**

− Evet, o da çok mühim!..

Dikkatle üzerinde durduğun zaman, **pek çok duygunun altında şartlanmaların** etkin güç olarak yer aldığını tespit edebilirsin...

Mesela, sahip olduğun şeye, başka bir şahıs el attığı zaman, kızarsın!.. Bu kızışının altında, o şeye karşı beslediğin **sahiplik duygusu** yatar!..

Sahiplik duygusu ise, sende, **çevrenin şartlandırdığı hükümlerle meydana** gelmiştir!.. Bunun da sebebi, seni çevrenin, bu **hükümlerle şartlandırmasıdır!..**

Yani, neticede, çevrenin çeşitli hükümlerle seni **şartlandırmaları**, sende **çeşitli duyguların** kaynağı olmuştur!

Demek ki senin, **temelde çevre şartlandırmalarına dayanan değer yargıları** dolayısıyla oluşan duygularından dahi arınman mecburiyeti vardır; ki böylelikle gerçek kişiliğine bir adım daha yaklaşasın!..

− Peki, bu şartlanmalardan da arınabildiğimiz anda gerçek kişiliğimiz ortaya çıkar mı?

− O takdirde bir işin daha kalır!..

− Nedir o?

− **Tabiatını terk!..**

− Yani..?

− **Huylarını, alışkanlıklarını terk!..**

− Biraz daha açar mısın?..

− Huyum bu canım, dersin ya mesela... İşte bu huy dediğin, karakter adını verdiğin özelliklerinden de arınmak gerektir!

Çünkü huy, tabiat adı verilen şeyler, birimsel varlıkları meydana getiren farklılıklardır... Sen ise, birimsel varlığından arınıp, gerçek kişiliğinde yaşamını sürdürmek istiyorsun. Bu ise ancak, birimsel varlığına ait olan her şeyden bilincini tamamıyla arındırmadıkça gerçekleşmez!..

− Tabiat nedir?

− Bir şey sana hoş gelir... Niçin?.. Çünkü o şey, senin yapına, varoluş programına, biçimine uygundur... Ve sende, ister istemez, o şeye karşı bir meyil hâsıl olur!.. Böylece sen, o şeye meyledersin... İşte bu **"tabiat"** denilen birimsel, bedensel özelliklerin sonucudur.

Veya aksini düşünelim... Sen bir şeyden hoşlanmazsın, ondan uzaklaşmak gereğini duyarsın... Ondan uzaklaşma gereğini duyman dahi, gene o şeyin yapına, yani birimsel yapına uygun düşmemesidir!.. Yani, tabiatına uygun gelmemesidir!..

Oysa, izafî yani göresel ve birimsel yapından öte olan, gerçek kişiliğine döndüğün anda, her şeyin **"ÖZBEN"**den olduğunu, ve **"ÖZBEN"**in de **"Sen"**den ayrı bir şey olarak var olmadığını; dolayısıyla hoşlanmak veya hoşlanmamak diye bir şeyin **"SEN"**de meydana gelmediğini, açık seçik müşahede edersin.

− Burada panteizm çıkmadı mı ortaya?

− Panteizme göre âlem, var olan parçaların toplamından ibaret bir bütün hâlindedir. Sen de bu âlemin bir parçasısın,der Panteizm!

Oysa burada ise, **"Sen"** yani **"ÖZBEN"** asıldır; âlem ise, senin **"özben"**liğinde meydana gelen bir tasavvur, bir hayal!

− Nasıl, âlem bir hayal mi?

− Yo yoo, lütfen bunun üzerinde durma şimdilik!.. Bunu çok daha sonra konuşacağız. Daha çok erken... Aslında bundan bir ölçüde daha önce söz etmiştim... Ama anlayamadın!..

− Ama ortada var olan, elle tutulup, gözle görülebilen bir şey nasıl hayal olabilir?..

− Lütfen bir süre için bunun üzerinde durma!.. Ancak, sana şimdilik bir ipucu verebilirim.

Yaşadığın hayata nispetle, rüya âlemi adını verdiğin âlem bir hayal değil midir?..

Rüyada, başka şeyleri elinle tutup, gözünle görmüyor musun? Hatta kokusunu almıyor musun?.. Ve çoğunlukla, o rüyayı yaşama anında, o anın gerçek olmayıp, rüya olduğunu fark edebiliyor musun?.. Çoğunlukla, ancak uyandığın zaman, yaşadığın, gördüğün o şeylerin birer rüyadan, hayalden ibaret olduğunu fark edebiliyorsun!..

Öyle ise, gerçek olarak kabul edip, içinde yaşadığını sandığın şu âleminden, bir başka tür uyanma ile uyandığın zaman, bu yaşamın tamamıyla bir hayalden ibaret olduğunu niye anlamayasın?

− Sözlerin çok mantıklı... Hatta bir büyük zâtın şu sözü var: **"İnsanlar uykudadır; ölünce uyanırlar!"**

− Peki **"ölünce uyanırlar**" sözünden sen ne anlıyorsun!.. Maddesel bedenin toprağa dönüşüyle başlayan **"ölüm"** adını verdiğiniz şeyi mi?.. Yoksa daha başka bir şey mi?

− Aynı zâtın, bir de şu sözü var... Sanırım ki demin naklettiğim sözüne, açıklık getiren bir söz: **"Ölmeden önce ölünüz!"...** Yani, bedenin toprağa gitmesini gerektirmeyen bir şekilde; bilinen basit biyolojik mânâdaki **"ölüm"** gerçekleşmeden!..

− Yani?

− Demek oluyor ki; bilinen basit şeklinin ötesinde, ikinci bir **"ölüm"** şekli daha var...

− Bu takdirde, insanların uyanmasını sağlayan **"ölüm"** de bu ikinci mânâda anlatılan ve bilinen **"ölüm"** şeklinin tamamıyla dışında, bambaşka bir şekilde hâsıl olan ölüm değil midir bu?

− Evet, öyle...

Burada, uzun süredir sessiz sedasız oturan Gönül söze karıştı...

− İyi ama insan ancak bu ikinci tip ölümle uyanabiliyorsa; ve bu uyanışın normal süregelen ölümle bir alâkası yok ise; bu takdirde, ölmüş kişilerin, pek çoğunun, **ölmelerine rağmen uyanamadıklarını** ortaya koymaz mı bu durum?..

Elf cevapladı:

− Elbette!.. İnsanların büyük bir kısmının, bedensel yaşantıdan ayrılmayı gerektiren ölüme rağmen, ikinci mânâda **"ölmemeleri"** dolayısıyla **"uyanamadıkları"** ortaya çıkar bundan!..

− Peki öyle ise, bunlar hiçbir zaman uyanamayacaklar mı?..

Diye bu defa Cem sordu... Elf, onu da cevapladı.

− Sizden birinin bu konuda bir açıklaması yok mu?..

"Her şey aslına dönecektir" açıklaması yapılmadı mı size?

− Yani, herkes neticede bu **"ölümü"** tadarak uyanacak mı?

− Bak Cem, gene bilgi şartlanmasına sapıyorsun. Bana bu soruyu soracağına, meselenin özünü idrak ederek, bu sorunun cevabını da kendin ortaya koysan!.. Böylece de idrak suretiyle ilerlemenden, şartlanma yoluna dönüşe geçmesen!..

− Haklısın Elf!.. Ama görüyorsun ki, **yılların şartlanma külünü** öyle bir anda savurmak kolay olmuyor.

− Elbette Cem, içinizden kimler, neler yapmadı bu uğurda...

"Gerçek ölümü" tadabilmek kolay değildir!..

Yıllarla, insanlık içinden çıkıp mağaralara mı kapanmadılar; dağlara mı çıkmadılar; çöllere mi açılmadılar; hücrelere mi girmediler...

Bütün bunları boşu boşuna mı yaptılar!.. Yoksa deli miydiler?..

Evet, "deli" diyenler oldu çevrelerinde onlara; ama onlar, hiç aldırmadılar ve gerçeğe gittiğine inandıkları yolda tereddütsüz yürüdüler. Ve neticeye erdiler de!..

Ama tekrar halkın içine döndükleri zaman, büyük çoğunlukla erdikleri "gerçeği", olduğu gibi halka açıklamadılar!.. Kimi, pek azından söz etti, kimi de hiç etmedi...

Halkın anlayışına, şartlanmalarına ters düşen bazı "gerçek"leri açıklayanlar ise, bunun pahasını çok ağır ödediler... Kimi asıldı; kimi ateşe atıldı; kimi kovuldu; kiminin de derisi yüzüldü!

Halk, **şartlanmalarına karşı çıkan herkese** çok ağır cezalar verdi!

Halkın içinde, ancak onların şartlanmalarına uygun bir hayat tarzı sürdürenler yaşayabildi!

− Peki burada şu soru geliyor akla... Niçin, gerçeği bulan kişi halka ters düşüyor?

− Halk ister ki, **alışageldiği şartlanma** düzeni sürüp gitsin!.. Toplumun her ferdi, bu şartlanmaların kurallarına tamamıyla uysun!..

Hâlbuki, **gerçeğe eren kişide; ne şartlanma bulunur, ne şartlanmadan doğan değer yargısı, ne de şartlanmalara dayanan bir duygu!..**

Bu durumda, o kişinin davranışlarına yön veren tamamıyla **aklı ve ilmi** olur!.. Bu defada, daima **akla ve ilme** dayanan davranışları, toplum kabul edemez ve böylece başlar çekişme!..

− İyi ama, bu kişi, yaşadığı ortamda, çevreye uyup; buna karşılık iç dünyasında, tamamıyla hür olarak hareket ederse, hiçbir mesele çıkmaz..?

− Elbette!.. İşte zaten bunun içindir ki, **"gerçeğe eren"** pek çok kişi, ermiş oldukları bu gerçekleri topluma yansıtmamış, hatta kitaplara bile geçirmemiştir!..

− Bu takdirde halka nasıl yararlı olabiliriz ki?..

− Yerinde bir soru... Ama, senin problemin, bugün için bu soru değil ki!

Önce sen, **kendini tanıdın mı, "özünü" bildin mi**, yüzeysel yaşamdan gerçek yaşama geçebildin mi, ki toplumu bu yolda etkilemeyi düşünebilesin?..

− Haklısın... Ama insan bir an için istiyor işte!.. Güzeli, iyiyi, gerçeği çevresiyle paylaşmak istiyor, elde değil!

− Peki ama, **tüm beşerî şartlanmalardan** nasıl arınabiliriz ki, gerçek benliğimizi bulabilelim?..

Diye soruyu bu defa Gönül yapıştırdı:

− Aslında çok basit!..

Diye Elf cevap verdi ve devam etti:

− Her şeyi, **"Tek"** birden ibaret olarak görerek!..

− İyi bir fikir... Ama, bizim, **"çok"**a, **"bir"** adını vermemiz ile, **"çok", "bir"** olmaz ki!..

− Aksine; mevcudat, **"Tek"**ten ibaret olmasına rağmen; siz beş duyu ile bloke olmuş beyinleriniz yüzünden taktığınız çeşitli isimler dolayısıyla, ayrı ayrı şeylerden oluşan bir çoklukla karşı karşıya olduğunuzu sanıyorsunuz!..

− Nasıl yani?

− Size bir misal ile anlatmaya çalışayım... El vardır, ayak vardır, burun vardır, kulak vardır, dudak vardır, göz vardır, diz vardır, boyun vardır; dediğim zaman, aklınıza, saydığım bu isimler dolayısıyla ayrı ayrı şeyler gelir!

Ve size, bütün bunlar bir bedenin parçalarıdır, dediğim zaman da bunların birleşerek bir bedeni meydana getirdiğini düşünürsünüz! Yani, parçalar birleşerek bir bütünü meydana getirmiş, şeklinde anlarsınız...

Hâlbuki ise, size şöyle söze başlasaydım:

Bir bütün olan bedenin çeşitli kesimlerine, çeşitli isimler takılmıştır... Bu isimler dolayısıyla, beden, bir bütün olmasına rağmen bilmeyen tarafından, ayrı parçalardan meydana gelmiş bir şey gibi anlaşılabilir... Bu aldanıştan kaçınmak gerekir!

İsimlerin çeşitliliği, tek bir parçadan ibaret olan bütünün, bütünlüğüne asla zarar getirmez!..

İşte, evren de böyledir..

Uzayıyla, yıldız kümeleriyle, gezegenleriyle ve gezegenlerin kendine mahsus varlıklarıyla, tam bir bütünlük içinde olan tümel bir varlık hâlindedir.

Evrende mevcut olan enerjiyi, insan vücudundaki hücreler nispetinde görün!

Evrende düzeni meydana getiren bilinci ise, insan bedeninde eserini gördüğünüz şuur olarak anlayın.

Uzayı ise, evren bedeninin beyni olarak kabul edin. Ve uzayın boyutsal derinliğini ise, bu beynin hafıza merkezi olarak değerlendirin.

İşte, sizin **benliğiniz, gerçekte bu "benlik"tir!..**

Bedeniniz, yani gerçek bedeniniz, bu kâinatın tamamıdır.

Aklınız ise, bu kâinatın tamamında mevcut düzeni yürüten Tümel Akıl, yani Kozmik Bilinç'tir.

Yaşadığınız şu dünya hayatı ise, **Kozmik Bilinç'ten ibaret olan gerçek benliğinizin bir rüyasından** ibarettir!..

Uykudan uyanarak, gerçek benliğine kavuşan için rüya sona erer!

− Ya uyanamayanlar?..

− Onlar içinse rüya; dünya−âhiret−cennet−cehennem, adları altındaki özel rüyalar hâlinde devam eder.

Tâ ki bu rüyalarında her an biraz daha gerçeğe yaklaşalar ve nihayet uyanarak gerçek benliklerine kavuşalar!..

− Peki, biz bu **"TEK"**i görme işlemini nasıl gerçekleştireceğiz?

− Onu da gelecek sohbetimize bırakalım istersen... Hem saat geç oldu sizin için, hem de kafanız yeter ölçüde yoruldu!..

Özde!

– Özde Elf!..

Elf, bir anda ortalıktan kayboluvermişti... Bir süre karşılıklı bakıştılar Cem ile Gönül... Sonra, Gönül söze girdi:

− Eğer bu adamın olağanüstü görüntüleri olmasa, deli saçması diyeceğim geliyor bütün bunlara...

Şu ana dek duyduklarımızın, kabul ettiklerimizin o kadar ötesinde ki anlattıkları, bir türlü aklım kavrayamıyor!.. Ya sen?.. Anlıyor musun bu dediklerini?..

− Zaman zaman anlattıklarının tümünü kendimde buluyor gibiyim!..

Sanki ben, kâinatın özünde, ona yön veren kuvvet gibi buluyorum kendimi!.. Hayalimde, sanki benim elim, kolum değerinde oluyor Dünya ve diğer gezegenler!..

Ama hepsi de çok kısa sürüyor ve tekrar bu hâlime dönüveriyorum... Bırak öyle hâle gelmeyi, bu hissediş bile çok muazzam bir duygu yaratıyor insanda!..

− Cem, belki anlattıkları çok cazip şeyler... İnsanı tesir altına almasını da çok iyi biliyor; ama anlattıklarının gerçek olduğuna aklın yatıyor mu senin?

− Bak Gönül, gerçekte söyledikleri akla ve mantığa değil, şartlandığımız şeylere aykırı görünüyor!..

Gerek günümüz biliminin ortaya çıkardığı veriler, gerekse dinlerin çok eskilerden beri söyledikleri fikirlerin tevillerine hiç de ters düşmüyor...

− Ne gibi?..

− **"Ben Hakk'ım"** diyen ve bunun için organları parçalandıktan sonra katledilen **Hâllacı Mansur**'un; yine, **"Ete-kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm!" diyen Yunus Emre'nin; "tanrı mı gönüldür, gönül mü tanrı"** diyerek, bir gerçeğe dikkati çeken **Mevlâna Celâleddin**'in, ve daha diğerlerinin işaret etmek istedikleri, hep aynı **"gerçek"** niye olmasın?..

− Ama onlar, bir dinî inancın neticesinde erdiler o gerçeğe?..

− Esas olan, erişilmiş olan şeydir; yol değil!.. İsim değil!..

Mühim olan o gerçeği bulabilmektir, hangi yoldan olursa olsun!..

− Ama o senin bahsettiğin kişiler, birer evliyadır... Ve onların dışında da bu sözleri söyleyen yoktur! Bu takdirde, bu gerçeğe ancak o yoldan varılır, hükmü ortaya çıkmaz mı?

− Bak Gönül, öncelikle şunu fark et... Çevrende senin tanıdığın ne kadar insan var? Yani, fikirlerini de tanımak suretiyle... Düşün... Ya ondur, ya da yirmi... Bilemedin bol keseden atalım yüz!.. Ya geriye kalan, bulunduğun mahalledeki insanlar... Bulunduğun şehirdeki, milyonlarla insanlar... Ülkendeki milyonlarla, ifade edilenler; ve nihayet mensup olduğun dindeki yüz milyonlarla ifade edilen kitle!..

Bunların hangi birinin gerçek düşünce dünyasına vâkıfsın?.. Hangi birinin nasıl bir dünyası olduğunu bilebiliyorsun?..

Oysa, hemen hüküm verirsin... Canım dünya âlem böyle düşünüyor, diye... Hâlbuki ne kadar havada kalan bir hükümdür bu!..

Aslında, kişilerin veya fikirlerin taraftarları, hiçbir zaman öyle milyonlarla, hele hele yüz milyonlarla asla ölçülmez!.. Çünkü, o yüz milyonlarla ifade edilen, hele Hristiyanlık âlemi gibi milyar kelimesi ile ifade edilen büyük kitlelerin çok büyük bir çoğunluğu, sadece ve sadece etiket birliğindedir.

Hangi dinden veya görüşten olursa olsun insanların önemli bir kısmı, o işin özüne asla vâkıf değildir... Düşünmeden futbol takımı tutar gibi taraftardırlar!.. Yaptığının nedenini, nasılını, başını, sonunu ve gayesini hiç bilmez. İnsanların sadece ilkel bir şekilde, kendileriyle övünme meselesi yaptıkları basit bir oyundur!..

Misal olarak seni alalım ele!.. Müslümansın!.. Ama, İslâm Dini'nin inancına vâkıf mısın?.. Hayır!

− Niye hayırmış?.. Allâh'a da inanıyorum, Peygamberine de!.. Kurân'ı da kabul ediyorum... Öldükten sonra yaptıklarımın hesabını vereceğimi de kabul ediyorum. Daha ne..? Orucumu tutuyorum; namazı kılamıyorsam, bu benim eksikliğim; onu da Allâh ya affeder, veya başka bir şekilde neticeye bağlar; onun bileceği iş!.. Benim birtakım emirleri yapamamam da dinsiz veya başka bir dinden olmam demek değildir herhâlde?..

− Lütfen sözlerimi anlamaya çalış... Benim burada konuşmak istediğim, senin dinin icaplarına uyman veya uymaman değil...

Aslında, bence mühim olan da, senin bu dediklerin hiç değil!..

Bir kere, neye ve ne ölçüde inandığındır önemli olan... İster sen, ister bir Hristiyan, ister Musevî, ister totemist olsun; inandığı şey hakkındaki bilgisidir mühim olan.

Düşün, biri var, inandığı **tanrısı** yedi kat göğün üstünde bir koltukta oturuyor ve oradan Dünya'yı idare ediyor!..

Veya, Dünya'yı ve içindekileri yaratmış da, ondan sonra ne yapacaklarını seyre dalmış hiç karışmıyor!..

Veya yarattığı insanların yaptıklarını beğenmeyip, insan şekline girip Dünya'ya geliyor ve bakıyor ki insanlar laf anlamıyor, ne hâliniz varsa görün, deyip çekip gidiyor!!!

Böylesine akla ve mantığa hitap etmeyen, kâh işe karışıp, kâh **uzaktan seyreden bir tanrının**, efsanevi Yunan tanrılarından ne farkı var?..

Hatta, imajlarda vücut bulan bu tanrı anlayışının, totemistlerin totem anlayışlarından ne farkı var?..

− Affedersin ama, sen işi saptırmaya gittin!.. Benim inancımı, tutup yerlilerin, totemistlerin inancıyla kıyasladıktan sonra seninle hiçbir şey konuşamam ben!..

− Rica ederim anlayışlı ol Gönül!..

Bu kadar tahsilli ve kültürlü oluşuna rağmen, bu adam ortaya çıkana kadar, hiç düşündün mü inandığın tanrının, hangi işlerine karışıp, hangi işlerinde seni kendi başına bıraktığını?..

Nerede olup, seni nasıl seyrettiğini; başına gelen hangi işleri onun düzenleyip; hangi işlere de hiç karışmadığını?..

Senin şu andaki mevcudiyetinin, onunla ilgisini?

− Canım bütün bunları düşünmemiş olmam, benim inanmamamı gerektirmez ki!.. Yemek de yer insan; ama yemek yemesi için mutlaka yediği nesnenin nasıl oluştuğunu, yedikten sonra bünyesinde ne gibi değişiklikler geçireceğini ve kendisini nasıl canlı tuttuğunu bilmesi icap etmez!.. Benim böyle bir kuvvetin varlığına inanmış olmam yeterlidir.

− Tatlım, ben sana inancının yeterli olmadığını söylemiyorum ki!.. Benim anlatmak istediğim, senin kendi varlığın ve içinde yaşadığın şu evrenle ilişkin ve geleceğin konusunda bir bilginin olmayışıdır!..

Körler yürüyemez, diye bir kural yoktur!.. Bir insan görerek de yürür, görmeden başkalarının tarifiyle de yürür!.. Arkadaki fark, biri daha hızlı gider hedefe, öteki çok daha yavaş!.. Biri yürüdüğü yolu görerek, ötekiyse görmeden gider!..

− Allâh aşkına şimdi meseleyi din meselesi hâline sokma!..

Din, bir vicdanî inanış meselesidir. Kimsenin kimseye bu yolda baskı yapması söz konusu olamaz!.. İsteyen inanır, isteyen inanmaz... İsteyen inandığını yapar, isteyen de yapmaz, mesûliyeti kendine aittir!

− Canım nereden nereye getirdin sözü... Kişilerin inanç ve inandıkları gibi yaşama hürriyetine, ben senden daha fazla bağlıyım. Ben, senden daha fazla karşıyım, insana zorla bir şey yaptırılmasına... Ve başkalarına karışmadıkları sürece, istediklerini yapmalarına engel olunmasına!..

Zorbalığın, kuvvet zoruyla karşındaki şahsa bir şey yaptırmanın; hayvanların yaşamlarında görülen şeyler olduğuna, ben de inanıyorum... Ama ne çare ki, insanlar, bu hayvani yaşamdan da bir türlü kendilerini kurtaramıyorlar.

− Tamam öyle ise sen çık kurtar onları!..

− Aman bırak canım!.. Kim insanlara şartlandıkları fikirlerin veya inançların ötesinde yepyeni ufuklar açmaya çalışmışsa, onun başına gelmedik iş kalmamıştır!..

"Dünya dönüyor" dediği için zehir içirilenden tut; İsa'sına, Musa'sına, Hz.Muhammed'ine kadar, hepsi de ortaya çıktıkları zaman olmadık belâlarla karşılaşmışlardır!..

Her yeni fikri ortaya atan kişi, eski fikirler üzerine menfaat binalarını kurmuş kimseler tarafından, karalanmaya ve hatta yok edilmeye mahkûmdur!

Gerçek şahsiyetlerini bulamamış kimseler, çevrelerindeki kalabalıklarla kendilerini ayakta tutmaya çalışırlar!..

Kalabalıklarının azaldığını görenler ise, eksilmeye başlayan menfaatleri dolayısıyla, o kalabalıklarının azalmasına sebep olan kişilerle savaşa girerler ve onları ortadan kaldırmak için akla hayale gelmedik dolaplar çevirerek, kendilerini ayakta tutmaya çaba sarfederler!..

− Bravo!.. Oyumu sana veriyorum!.. Çok güzel konuştun, Cem!..

Topluma hiç benzemeyen yapına ve tek başına kalmış olmana rağmen, kendi fikir ve hissedişlerin istikametinde yürüme azmin olmasa, sıradan insanlardan hiç farkın olmazdı!.. Ve beni de asla bağlayamazdın kendine!.. Ama şekerim, lütfen kendini fazla yorma ve fikirlerini halka açma!.. Çünkü sen, daha çok seneler lazımsın bana... Haydi yatalım şimdi de... Yarına hazırlanalım...

* * *

6

BEŞİNCİ GÜN

Deniz kenarında oturuyordu Cem. Dersi saat üçte bitmişti... Dün hiçbir haber çıkmamıştı Elf'ten... Ve Cem de, bir sigara tiryakisinin sigarasız kalışı gibisine, onu aramıştı.

Denize bakarken düşünüyordu... Toparlamaya çalışıyordu son geldiği noktayı...

− Yıllardır "ampul kavgası" yapan insanlar gibi yaşamışım... Hep ampullerle uğraşıp durdum... Bir gün olsun aklıma ampulleri ampul yapan nesne üzerinde durmak gelmedi... Hep şekilleriyle, renkleriyle, büyüklük-küçüklükleriyle uğraştım ampullerin!..

Hiç aklıma gelmedi elektrik!.. Oysa bütün ampullerin aslı, özü bir!.. Farklılık ise sadece görünümde... Ya dalgalar..? Onların da kimi yüksek, kimi alçak... Kimi sağa kıvrık, kimi sola... Ya, birbiriyle çarpışan dalgalar... Kırılan dalgalar... Hepsi de gene görünümde, öyle değil mi?.. Aslı esası, hep gene su!.. Deniz adını takınmış su!..

Deniz adını takınmış suyun, kendi kendine aldığı şekillerden ibaret değil miymiş dalga adını almış uzantılar!..

− Evet Cem, çok isâbetli gidiyorsun devam et... **Özde!..**

− Nasıl?.. **Özde** Elf!..

− Evren dediğin yapının aslı da bir enerji denizi değil mi?.. Salt enerjinin, elektromanyetik dalgalar adıyla varlığa bürünüp, daha da yoğunlaşmasıyla kat kat maddeye yaklaşması ve nihayet maddeleşmesiyle, tıpkı denizin dalgaları gibi çeşitli görünümler alması gibi…

− Evet haklısın... Aslında, ayrı birer varlıkmışçasına isimlendirdiğimiz dalgaların, denizden, yani sudan ayrı bir şey olmamasına rağmen, bizim ona bir müstakil varlığı varmışçasına isim vermemiz ile bunun arasında hiç fark yok... Su, salt enerji yerine ele alınırsa; madde ve maddi varlıklar dahi, salt enerjinin dalgaları mesabesinde kalır... Peki, bu salt enerji, dalgalanmadan evvel ne hâldeydi?..

− Bu salt enerji, dalgalanmadan evvel, bir enerji varlığı hâlinde kendisine yön veren Kozmik bilincin imajında idi... Ve gerçekte, **el an öyle!..**

− Anlayamadım?..

− Bu enerji, yani salt enerji dahi, Kozmik bilinç ya da tümel akıl adını verdiğimiz aklın imajında idi!.. Ve bu bilincin imajında, deniz ve dalgalar meydana geldikten sonra; gene enerji bu aklın imajından ortaya çıktı, ve bundan sonra da safha safha evren meydana geldi.

Bu sebeple, orijini yönüyle, salt enerji denilen evrenin hayatiyet sıfatının dahi, bilincin imajından ortaya çıktığı anlaşılır ki; bu Kozmik bilince nispetle, bütün mevcudat, salt enerjiden ibaret, bir hayal hükmüne girer!..

O bilinç ise, bir noktadan, bir mutlak karanlıktan, bir bilinmezlik veya bir anlaşılmazlıktan ibarettir!.. Hiçtir!.. Hiçliktir!..

Ve **"El an" (1)** da öyledir!..

(1) ***"El an"*** *ifadesinin geniş açıklaması için* ***"Hz. MUHAMMED'in açıkladığı ALLÂH"*** *isimli kitabımıza bakmanızı öneririz. A.Hulûsi*

− Hâlen de öyle midir?..

− Elbette!.. Nitekim sizden birinin... Neyse, geçelim onların sözünü şimdilik!

− Peki yani, bütün bu evren, bir hayal mi oluyor gerçekte?..

− Sana-bana nispetle değil!.. Dalgaların, varlığını borçlu olduğu salt enerjiye; o enerji sebebiyle var edilen evreni, imajında düşünen veya seyreden Kozmik bilince veya bir diğer deyişle, "Hiç"e nispetle hayaldir evren! Hayalî tohumdan meydana gelmiş ulu ağaç!..

Yaprakları, evrenin dalgaları!.. Ancak en üst dalının en ucuna giden, ağacın bir hayal olduğunu müşahede edebilir...

Gerçek şu ki, müşahede eden de hayaldir, edilen de!..

Oysa, imajında hayali yaratıp, hayalin gözüyle kendine nazar eden ve nazar ettiğinin de ötesinde olan, bir mutlaktan başka bir şey yoktur!..

− Elf, şu ana kadar, düşünce sistemimi âdeta felç ettiren böylesine karışık bir fikir düzeyiyle karşılaşmamıştım!..

Hayal ile hakikatın nerede ayrılıp, nerede birbirine karıştığını tespit edebilmenin, bundan daha zor bir çözümü yapılamazdı herhâlde...

− Evet... **İki denizdir hayal ile gerçek!.. Bir arada olan iki deniz!.. Ama aralarında bir berzah vardır ki, asla birbirleriyle birleşemezler!..**

Ve sen bu iki denizi çok iyi anlamaya çalış... Berzah, boyut farkıdır.

− Şimdi **"BEN"** kelimesiyle işaret ettiğim gerçek benliğim, hayal mi gerçek mi?..

− Sana söylenecek her şeyi açıkladım bu hususta... Sorunun cevabını ise, bizzat idrakın verecektir!..

− Ama şu anda düşünemiyorum ki bu durumu!.. Kafam karmakarışık bir hâlde!.. Çözüm dediğin şey, tam anlamıyla bir problem benim için!..

Varlığım, bir hayal ise; hayalin, hayalin ötesine geçmesi mümkün müdür? Yok eğer, mümkündür dersen, bu defa da hayalin ötesine geçen hayal olmaz, o gerçeğin ta kendisidir; ve bu defa da gerçek nasıl hayal olmuştur?

− Bugün artık seni bu sorularla ve görüştüğümüz meseleyle başbaşa bırakıp ayrılıyorum Cem... Sen bu meseleyi çözmeye çalış...

− Hey dur!.. Nereye?.. Yumağı çözüyorum derken, bütün ipi karmakarışık edip gidiyorsun!.. Biraz daha yardımcı ol lütfen!

− Sana bu hususta anlatılabilecek her şeyi anlattım Cem!.. Söylediğim gibi bundan sonrası sadece ve sadece idrakına kalmıştır... Sonra tekrar buluşur ve vardığın sonuçları tartışırız istersen...

Şimdilik **ÖZDE!..**

Cem ısrarın gereksiz olduğunu anlamıştı... Tek kelime ile cevapladı:

– ÖZDE!..

"ÖZDE, ama nasıl bir özde?"

diye düşündü Cem... Ve devam etti kafasında...

Hayal olan bir özde mi, gerçek olan bir özde mi?

* * *

7

ALTINCI GÜN

Uyku tutmamıştı Cem'i... Üçüncü gecedir ki, yatakta bir sağa, bir sola dönüp duruyordu...

Gönül onun bu hâlini ilk defa görüyordu... Zira, şimdiye kadar kaç defa sıkıntıya düşmüşse Cem, bu sıkıntıları hep yatağa girene kadar sürerdi... Başını yastığa koydu mu Cem, çok kısa bir sürede öz dünyasına geçer giderdi... Ne sıkıntısı kalırdı, ne dünya!..

Dayanamadı sordu Gönül:

− Nedir bu hâlin senin?.. Üçüncü gecedir ki, taktın kafanı bir şeye ne uyku uyuyorsun, ne de başka bir şey düşünebiliyorsun, neticelendirebiliyorsun... Okulda nasıl ders veriyorsun ki çocuklara..?

− Sana bir şey söyleyeyim mi, hayatımda böylesine sıfıra yaklaşmamıştı düşüncelerim.

Fikir elimi hangi dala atıyorsam, elim havayı tutuyor!

Ama bu noktayı da aşmak mecburiyetindeyim ve aşacağım, er ya da geç!

Şu Elf de, içinde olduğum hâli bildiği hâlde, üç gündür ortaya çıkmıyor...

Cem bunları konuşurken, bütün gün yorgunluktan ve üstelik ev işlerinden bitkin hâle gelen Gönül'ün mışıltısı duyulmaya başlamıştı...

Cem sessizce yataktan kalktı, sırtına ropdöşambırını aldı ve çalışma odasına geçti...

Kütüphanesinin karşısındaki koltuğa, kayık bir şekilde çöküp, ayaklarını pufun üzerine uzattı. Koltuğa dayadığı dirseğini başına destek yaparken, kütüphanedeki kitaplarını seyrediyordu teker teker...

Düşünüyordu...

− Sudan bir âlem, dalgalardan varlıklar!.. Elektrikten bir âlem, ampullerden varlıklar...

Hep sembolik anlatımla yaklaşım şekilleri!.. Ya gerçeği?.. Oluşumu bu varlıkların..?

"Elf" tipi, tümel akıl varlıklarının ya da Setrililerin oluşumu nasıl?.. İnsan adını alan varlıkların yapıları..?

Ampuller demek çok kolay ve basit bir yakıştırma oluyor.. Ama nasıl oluyor bu?..

Bırak göremediklerini, görüyorum dediğin insanlar ne biçim şeyler acaba?

− Evet, ne biçim şeyler, acaba bu **"insan"** adını alan varlıklar?

Diye soruyu sordu Elf, ve aynı anda karşı koltukta ortaya çıktı:

− Nerelerdesin Elf!?. Kaç gündür kafam karmakarışık!.. Düşüne düşüne aklım, pardon, beynim duracak hâle geldi!

Diye konuştu Cem, oturduğu yerde toparlanırken… Görünce Elf'i ferahlamıştı ve hemen soruyu yapıştırdı:

− İnsan nedir?..

− Uzaktan kontrollu android nedir?..

− Yahu androidi nereden çıkardın şimdi?

− Soruyu ben sorayım dedim sana... Mars'a, Jüpiter'e, Satürn'e, Uranüs'e araç göndermediniz mi siz?..

− Evet, Satürn'ü geçti, Uranüs'e doğru yoluna devam ediyor...

− Peki, yolunu nasıl buluyor bu araç?..

− Gönderilmeden evvel planlanan biçimde programlanmış!.. O programlanma ile yoluna devam ediyor...

− Aynı zamanda çeşitli görüntüler tespit edip, bunları arada hiçbir ip olmadan buraya yolluyor mu?..

− Evet, çektiği resimleri buraya da gönderiyor! Milyonlarca kilometre öteden hem de...

− Peki içinde sizin gibi akıllı(!) insanlar var mı o aracın..?

− Yok elbette!

− Görüyor mu o araç?

− Görüyor!..

− Gördüklerini size anlatıyor mu?

− Hem de aynen!!!

− Sizin dediklerinizi de anlıyor mu?

− Evet!..

− Yürüyor mu boşlukta?

− Hem de bizden çok hızlı bir biçimde!

− Peki, onu dışardan gören ilkel akıllı bir varlık, onun bu yaptıklarına vâkıf olsa; bu canlı, hareketli, gören, duyan ve enerji tüketen, algıladıklarını başkalarına da aktarabilen canlı, müstakil bir varlıktır, hükmünü veremez mi?..

− Verebilir elbette!..

− Peki öyle midir?

− Hem evet, hem hayır!

− Yani?..

− Kendi başına birtakım şeyler yapabilmektedir, ki bu yönüyle evet!.. Ama, yapabildiklerinin hepsi de evvelden programlandığı işler olması itibarıyla, hayır!..

− Gelelim insana istersen bir süre için!.. Ama, öncelikle, dışı tamamıyla insan şeklinde düzenlenmiş ve kafasına çok güçlü bir elektronik beyin konmuş bir android düşünelim... Adına da, sembolik olarak insan adını vermiş olalım. Beyni öyle bir biçimde programlanmış olsun ki, dışardan gelecek tüm etkilere, gereken tepkiyi gösterebilsin. Böyle bir şey mümkün mü?

− Henüz yapılamadı ama, teori olarak evet!..

− Peki bu robotun çalışma biçimini herkes anlayabilir mi?..

− Hayır!.. Ancak elektronik hakkında derin bilgisi olanlar, çalışma sistemini bir ölçüde anlayabilirler...

− Ya programlanmış varlıkları dışardan görenler?.. Yani androidleri...

− Programlandığı biçimde, kendi başına hareket ettiği için, herkes, bağımsız olarak hareket eden bir varlık olarak onu kabul edebilir…

− Ayrıca çok uzakta bir yerde, bir ekrandan onu seyredip; gereken anda ona ihtiyacı olan davranışları yapabilecek şekilde mesajları gönderebilecek bir merkez de olsa, ve yolladığı mesajlarla, onu belli işlere yöneltebilse, artık şüphesi olur mu çevresindekilerin, onun hür bir varlık olmasından..?

− Sanmıyorum! Yani, şimdi sen, insanların birer android gibi mi olduklarını söylemek istiyorsun?..

− Bazı sorular sormak istiyorum sana...

− Evet..?

− İnsanlık dediğiniz yapı, beynin sırrını çözebilmiş midir? Beyin nasıl çalışmaktadır?.. Neyi alarak, faaliyet göstermektedir? Faaliyeti nasıl olmaktadır? Etkilere nasıl cevap vermektedir? Karakter, mizaç denilen şeyler nasıl meydana gelmektedir?..

İçgüdü, önsezi yani hissikablelvuku nedir, nasıl oluşmaktadır..?

Aklına aniden bir fikir gelmektedir, bu fikir nereden ve nasıl gelmektedir veya nasıl oluşmaktadır?

− Gerçeği istersen bu konuda hiçbir bilgisi yok insanlığın!.. Sistemli ve bütünüyle izah edebilir bir biçimde demek istiyorum...

− Peki bir başka soru... Dışarıdan karşısındaki kimseye bakan bir kişi... Ona al, şu tatlıyı ye, diyor. Ve o kişi söz dinlemeyerek, yemiyor… Bu defa talimat veren kişi, bak ben sana ye dedim, yemiyorsun, sen aptalsın!.. Diyebilir mi?.. Başka bir misal ile daha açalım meseleyi...

Hücrede hapis bir adam... Dışarıdaki, kapıyı açıyor ve "çık" diyor, ama içerdeki çıkmıyor!..

Çıkmayan, dışarıdakine göre kendi isteğiyle içerde kalıp, dışarı çıkmadığı için, zindanda kalmayı hak etmiştir değil mi..?

− Evet..?

− Ama dışarıda, uzaklarda öyle biri var ki, yolladığı manyetik güçle, o kişiyi dışarı çıkmamaya mecbur kılıyor!.. Dışarıda ona çık diyenin ise bundan haberi yok!.. Başka birisi ise, duruma vâkıf!

Şimdi, çık dediği hâlde, karşısındakinin çıkmadığını gören; bu adam hür olduğu hâlde dışarı çıkmıyor, öyle ise içerde kalıp cezasını çeksin, der!..

Hâlbuki, bir diğeri ise, onun kendisine yollanan mesajlar neticesinde orada kalıp, dışarı çıkamadığını müşahede eder ve bu yüzden de onun hür iradesiyle oradan çıkmazlık yapmadığını, ancak orada kalması istendiği için orada bulunduğunu bilir ve katiyen suçlamaz onu!..

Aynı adam, **iki ayrı açıdan bakana göre**, hem hürdür, hem de mecbur!

Dolayısıyla, **bilmeyen, suçlar ve hesap sorar; bilen ise, olanı yerinde görür!**

− Yani şimdi sen, insanlar android gibidir mi demek istiyorsun?..

− Birbirlerine göre, insanlar hürdür!.. Ama, acaba insanlar, gerçekten hür müdür?..

− Peki ben de şöyle sorayım... İnsanlar, **"mesûl"** müdür?..

− **"Mesûl"** kelimesiyle senin anladığın nedir?

− Yaptıklarından soru sorulacak mıdır?..

− Burada açıklığa kavuşturulması gereken birkaç husus vardır... Soru sorulmasından gaye nedir?.. Yani, insana soruyu soracak olan, o insanın yaptığı şeyi niye yaptığını bilmeyen biri midir, ki soru sorup öğrenecektir; niye yaptın bunu diyerek!..

Yani soru, öğrenme gayesiyle mi sorulacaktır?

− Eğer, insanı yoktan vareden bir gücü kabul ediyorsak, onun her şeyi bildiğini de kabul etmemiz gerekir. Zira bir şeyi meydana getiren, meydana getirdiği şeyin yapısını ve yapacağını de bilir elbet!

− Öyle ise öğrenme gayesiyle sorulacak bir soru söz konusu değil demektir!..

− Evet!..

− Bu takdirde soru sorulacaktır mânâsına gelen mesûliyetin, yaptığının nedenini açıklatacaktır, anlamı taşımadığı ortadadır. O takdirde "soru sorulmadan" gaye nedir?

− Acaba, yaptıklarının neticesine erme, şeklinde bir açıklık getirebilir miyiz buna?..

− Karar vermeden evvel, insanlar nasıl var olmuştur ve gelişmiştir, sorusuna cevap arasak, daha yerinde olmaz mı?..

Ki bunun arkasından, insanların neyi niye yaptıklarının tespitine ersek; ve ondan sonra da, kendi seçenekleriyle hür olarak mı birtakım şeyleri yaptıklarına, ya da mecbur mu olduklarına baksak…

− Evet, böylesi daha yerinde olur!.. Lütfen söyler misin, insan nasıl meydana gelmiştir? Tabii bunu tıbbi mânâda sormuyorum... O kadarını bilebiliyoruz...

− Dünyanızın her an uzaydan gelen sayısız değerde kozmik ışınların radyasyonuna muhatap olduğunu, biliyorsun herhâlde..?

− Evet, bir kısmının atmosferi geçemeyip kırıldığını, diğer kısmının ise arza ulaştığını biliyoruz!.. Hatta büyük bir kısmı saniye içinde tüm Dünya'nın içinden geçip, yoluna devam ediyor!..

− Güneş ışınlarının yeryüzünde meydana getirdiği birçok tesirleri de biliyorsunuz herhâlde..?

− Evet!..

− Ay'ın dahi Dünya üzerinde ve de insanlarda büyük etkileri vardır...

− Evet, Ay'ın tam yuvarlak olarak göründüğü günlerde özellikle olmak üzere, insanlarda daha bir tedirginlik ve sinirlilik hâli dikkati çeker...

Hatta Rasûlullâh Efendimiz'in her ayın onüç, ondört ve onbeşinde oruç tutulmasını tavsiye ettiğini öğrendiğim zaman, bu meseleyle bir alâkası olduğunu düşünmüştüm. Tahmin ediyorum ki, Ay'ın çekim gücünün arttığı bugünlerde, insan bünyesinin bir nevi karşı korunma tedbiri oluyor bu oruç..?

− İşte sadece Güneş ve Ay değil, Güneş sistemindeki bütün gezegenler ve onların çevresinde bulunan sizin **"burçlar"** kelimesiyle bildiğiniz takımyıldızlar ve daha başkaları, her an henüz mahiyetini bilemediğiniz güçte radyasyon ile Dünya üzerindeki varlıkları etki altında tutmaktadır!.. Yani, bunların yolladıkları kozmik ışınlar, gerek insanların, gerek hayvanların ve gerekse nebatların yapıları ve davranışları üzerinde büyük ölçüde etkili olmaktadır!..

− Hey, burada dur biraz!.. Yani insanlar, yapı ve davranışları itibarıyla yıldızların etkisi altında mıdırlar?

− Evet!.. Ama henüz, biliminiz bunu tespit etmiş değildir!.. Bu sahada insanlık ilmi, ateşi keşfetmiş ilkel insan düşüncesinin ötesine geçmiş değildir!..

− Biraz evvel, insanlığın Uranüs'e bir araç yolladığını, oradan ve yol üzerindeki diğer gezegenlerden çeşitli bilgiler yollamakta olduğunu konuşmuştuk...

Bunu başarabilen insanlık, nasıl olur da ateşi henüz keşfetmiş ilkellerle kıyaslanabilir ki?.. Bunu nasıl söylersin?

− Şayet bilim adamlarınız, Uranüs'e kadar araç yollayacaklarına, uzaydan gelen kozmik ışınlar çeşitleri üzerinde araştırma yapıp; bunların insan ve hayvan beyinlerindeki etkileri üzerinde dursalardı; kozmik ışın çeşitlerinin DNA moleküllerini nasıl etkileyip, bu dizinde ne tür değişiklikleri, nasıl oluşturduğuyla alâkalı bulguları ortaya koyabilselerdi, bugün insanlık olarak çok daha değişik bir noktada olabilirdiniz...

İnsanlık için huzur ve saadete açılan kapı, uzayda değil, insan beynindedir!..

İnsanlar, beyin yapılarının gelişmeleri oranında huzur ve saadete erecekler, ya da azap çekmeye her hâlükârda devam edeceklerdir!..

− Bir dakika... İnsan beyninin, yaklaşık yüz küsur milyar hücreden meydana geldiğini ve insanların çok büyük bir çoğunluğunun, bu sayının yüzde dört ile beşini ancak çalıştırabildiğini, geri kalanın ise kullanılmayan kapasite olarak kaldığını bilebiliyoruz...

Hatta, dâhi bilim adamlarında bile bu sayının yüzde onu bulmadığı biliniyor!..

Ancak bunun yıldızların radyasyonu ile alâkası nedir?

− Bak Cem, sana anlatmakta olduğum konu, şimdiye kadar anlattıklarım içinde sence anlaşılması en güç olan konudur... Zira, daha önceden bu konu hakkında hiçbir bilgin olmadı. Bu sebeple de zorlanmakta haklısın...

Sana meseleyi en basite indirgemeye çalışarak anlatacağım... İnsanın ilk oluşması, bildiğin üzere dişi ile erkeğin birleşmesi anında erkekten gelen spermin, kadındaki yumurta ile birleşmesiyle başlar...

İşte bu birleşme anında, erkek ve kadın beyni, o anda yeryüzünün o bölgesine en kuvvetli kozmik ışınlar gönderen yıldızın ve yıldız grubunun hükmü altındadır. Bu yıldızın gönderdiği kozmik ışınlar erkek ve kadının beyninden geçerken, ayrıca çocuğun yumurtasını da etkiler, ilk defa olarak!..

Daha sonra, yaklaşık 120'nci günde ana rahminde gelişen cenin olarak belli bir duruma geldiğinde, bu defa gene kozmik ışınlar kanalıyla, yeni bir programlanmaya tâbi olur!..

Nihayet, ana rahminden dünyaya çıktığı anda üçüncü bir merhalede, yani ananın koruyucu manyetik perdesinden dünyaya çıplak olarak çıktığı anda, beyni üçüncü defa yeniden bir kozmik ışınım bombardımanına tâbi tutulur...

Şimdi bu üç ışınım bombardımanı altında, bebeğin beyninin belirli hücre grupları devreye girer... Beyni, ya bazı dalgaları alabilecek şekilde faaliyete başlar, ya da o dalgalara karşı kapalı kalır.

Daha sonraki hayatında, ilk oluşumunda açılan devrelere uygun gelen dalgalar istikametindeki davranışları kolaylıkla başarabilir, benimser; buna mukabil ilk devrede açılmayan kanallara uygun gelen dalgalar istikametinde ise ters davranışlar ortaya koyar!..

Mesela, diyelim ki bu oluşumda çocuğun derin tefekkür bölgeleri değil de, oyun eğlenceye dönük olmasını yönlendirecek bölgeleri açılmışsa, bu defa da ona oyun eğlence kolay gelir ve o tarafa meyleder.

− Elf, bunlar belki de gerçek!.. Hatta, belkisiz gerçekler ama, gerçekten hakkında bilgimiz olmadığı konulardan olduğu için, soracağım soruları hoşgör… Belki aptalca gelecek sorularım sana... Ama ne çare ki cahilim gerçekten bu sahada...

Yıldızlar nasıl oluyor da beyni böyle yönlendiriyor?

− Hayır Cem, seni haklı buluyorum!.. Gerçekten, bu konuda toplum olarak hiç bilginiz yok!..

Dünya üzerinde, tek tük üstün insan olarak yaşamışlar ve bu gerçeğe vâkıf olduktan sonra benzetme yoluyla temas etmişler hariç, hepiniz bu sahada çok cahilsiniz!.. Ancak, cahil olmak ayıp değildir!.. Her birimiz, bilemediğimiz sayısız hususların cahiliyiz!.. Yeter ki, katı ve sâbit fikirli olmayıp, sürekli kendimizi yenileyebilelim ve ilmimizi arttırabilelim.

Evet, şimdi konuyu biraz daha açayım...

İnsanların yapılarını etkileyen kozmik ışınlar, esas itibarıyla dört çeşittir... Bunlara, A tipi, B tipi, C tipi ve D tipi diyebiliriz.

Bu dört tip ışınım, insanları iki yönden etkiler...

İnsanın bir iç dünyası vardır, bir de dış dünyası... İç dünyası dediğimiz, kişinin kendini bulduğu hâlidir... Dış dünyası ise, çevreyle ilişkileridir.

Ana rahminde aldığı radyasyon, kişinin iç dünyası ile ilgili olan bölümlerini etkiler beynin... Ana rahminden dünyaya çıktığı anda aldığı ışınım ise o kişinin çevreyle ilgili olan davranış ve duygularına yön verir.

Sizden bazı eskiler bu dört tip radyasyonu; ateş, hava, su, toprak isimleriyle dile getirmişlerdir.

− Yani bizim bildiğimiz ateş, hava, su, toprak mı bunlar?..

− Hayır!.. Fakat, bildiğin ateş, hava, su, toprakta bulunan özelliklere benzer ahlâkları meydana getirdiği için bu radyasyonlar, benzetme yoluyla bu isimleri kullanmışlardır, eskiler.

− Şimdi buna bir misal ile yaklaşım sağlasak... Mesela benim yapım nedir?

− Senin yapın hava ile ateş!..

− Yani, ikisi karışık mı bende?..

− Hayır, ilk söylediğim iç yapındır, yani hava... İkinci söylediğim ise dış yapındır!..

− Peki bunu nasıl anlıyorsun?..

− Bu bir idrak ve anlayış meselesidir... Bunu anlamanın iki yolu vardır.

Birinci yolu, kapsamlı ileri görüşlülüktür... Feraset de derler buna aranızda! Kişinin karşısındakinin yapısal özelliklerini hemen derhâl fark edebilmesi, idrak edebilmesi hâlidir. Bu ender rastlanır, hatta çok ender!..

İkinci anlama yolu ise, buna kıyasla çok çok kolaydır... Kişinin doğum gününü ve saatini sorarsın. O gün hangi burcun ışınımının kuvvetli olduğu güne rastlıyorsa, kişinin iç yapısı o radyasyon tipidir; dış yapısı da **doğum anında** hâkim olan burcun tipidir…

Şimdi sen, iç yapınla hava, dış yapınla da ateş tipisin, dedim; ama hava tipi olan üç burç ve ateş tipi olan da gene üç burç vardır.

Bunlardan hangisisin acaba...

− Evet hangisiyim...

− Sana bu tasnifi verirsem, kendin de bulabilirsin... Ama gene de seni fazla merakta bırakmadan söyleyeyim, ve sonra da izah edeyim...

Sen, iç yapın itibarıyla **Kova** burcunun, dış yapın itibarıyla da **Yay** burcunun etkisi altında bulunan, bir beden aracına sahip olarak gelmiş bulunuyorsun...

− Peki, herkesin yapısı böyle ayrı ayrı mıdır?.. Mesela Gönül'ün..?

− Onun içi havadır, dışı ise su!.. Şöyle de diyebiliriz. **"Ana"** burcu havadır; **"yükselen"** burcu ise su!..

− **"Yükselen"** de ne demek?

− **"Yükselen burç"** tâbiriyle, kişinin dünyaya geldiği anda, yükselmekte olan burç kastedilir...

− Peki nasıl hava−su oluyor Gönül?.. Yani, ikisi de ayrı burç mu?..

− Hayır... Esas burcu **İkizler**'dir onun, yükselen burcu ise **Akrep!..**

Ancak bu burçlardan biri hava karakteristiğine sahiptir, diğeri ise su grubundandır. Sana şöyle açıklayayım...

Burçlar şöyle sıralanmıştır:

Koç – Boğa – İkizler – Yengeç – Aslan – Başak – Terazi – Akrep – Yay – Oğlak – Kova – Balık.

Toplam 12 eder... Bunlar; Ateş, Toprak, Hava ve Su olarak sıralanır.

Baştan itibaren takip edersek bu sırayla;

Koç−ateş, **Boğa–**toprak, **İkizler**−hava,

Yengeç−su, **Aslan**−ateş, **Başak**−toprak,

Terazi hava, **Akrep**−su, **Yay**−ateş,

Oğlak−toprak, **Kova**−hava, **Balık**−su

şeklinde sıralanmış olur.

Şimdi insanların bir kısmı sırf hava grubu olabilir. Veya senin yapında, hava ile ateş... Yahut hava ile toprak olur, veya hava ile su!.. Keza hepsi de böyle olabilir... Yani iç yapısı ya havadır, ya topraktır, ya ateştir, ya da su!.. Keza dış yapısı da gene ya ateştir, ya topraktır, ya havadır, ya da su!..

− Peki, herkes böyle midir?

− Herkes bu ana gruplardan birindedir muhakkak. Zaten insanların birbirlerine karşı duydukları **sempati** veya **antipatinin** de altında bu esas yatar.

Yapıları birbirine uyanların arasında sempati, yani yakınlık; yapıları birbirine ters düşenler arasında da antipati, yani soğukluk vardır.

− Anlayamadım!.. Nasıl oluyor bu yakınlık ve uzaklık?..

− Şimdi bak... **Ateş ve hava** grubundan olanlar birbirlerine karşı yakınlık duyarlar, **su ile toprak** grubu da gene birbirlerine karşı yakınlık duyarlar.

Sizin, ezelde ruhlar birbiriyle anlaşmış, ya da uzak düşmüş, dediğiniz olay da budur!

− İçim ısınıverdi bir anda, deriz hani, ya da buz gibi soğuk adam, deriz? Bununla mı ilgilidir yani..?

− Evet!..

− Peki bu grupların özellikleri nedir?.. Yani ateş, hava, su, toprak kelimeleri ile kastedilen esas mânâlar yani, demek istiyorum…

Yanılmıyorsam, bunlar sembolik kelimelerdir, demiştin az evvel!

− Evet... Ateş grubundan olan insanlarda özellikle kendini beğenme, kendini çevresindekilerden üstün görme, inatçılık gibi temel vasıflar ağır basar. Mutlaka çevrelerindekilere hâkim olmak, onları yönetmek isterler. Gösterişli, zevkli, şaşaalı bir hayata yöneliktirler...

Hava grubundan olanlar ise, son derece hareketli bir yapıya sahiptirler... Ancak burada şunu belirteyim, mesela seni ele alalım.

Sen her ne kadar iç yapında **Kova**'nın tesiri altında yani **hava** grubundansan da, dış yapın itibarıyla **Yay**'ın programında ve **ateş** grubundansın.

Bu sebeple, senin hareketliliğin, düşünce dünyanda kendini gösterir sadece. Dış yapın ise, şimdi açıklayacağım **ateş** grubuna girer ve seni dışardan görenler, **ateş** özelliklerini bulurlar sende...

Evet, Hava grubunun bariz vasfıdır, hareketlilik. İkinci özelliği; bağımsızlık, hürriyet aşığı olmalarıdır... Kimsenin boyunduruğu altına girmek istemezler. Serbest, kendi başlarına hayatlarını sürdürmek isterler. Hiç değilse, yaptıkları işte bütün mesûliyeti kendi sırtlarına alıp, diledikleri gibi o işi idare etmek isterler.

İkinci büyük özellikleri de, hak ve adalete çok düşkün olmalarıdır. İcabında kendi aleyhlerine bile olsa hakkı, hakikatı söylemekten kaçınmazlar.

Dünya'ya, daha doğrusu maddeye bağlılıkları hiç yoktur. Cömert, eli açık, hatta bazıları hesabını bilmeyen tiplerdir. Derinlemesine düşünceye, derin meselelere eğilen kişiler, umumiyetle bu gruptan çıkar...

Gelelim Su grubuna... Suyun en bariz özelliği, bulunduğu kabın şeklini almasıdır, değil mi... İşte bu tipler de öyle, hemen bulundukları ortama uyum sağlayıverirler. Ama bununla beraber çok da duygusaldırlar!.. Hemen sevinir ya da kırılabilir tiplerdir... Sezileri çok kuvvetli olur.

Yeme-içmeye oldukça değer verirler. Para harcama hususunda ise cimri değillerdir, ama hesaplarını iyi bilirler. Planlı programlı bir yaşamı severler.

Ve Toprak grubu... Çoğunlukla mütevazidirler ve de paraya, maddeye aşırı düşkündürler. O mütevazi insanların, bu derece maddeye bağlı olacaklarını hiç sanmaz insan, ama ne olursa olsun, madde onlar için çok önemlidir. Yeniliklere adapte olmaları ise hayli güçtür.

Yeni fikirlere en geç uyum sağlayabilenler, bu gruptan çıkar... Hatta, toprak gibi katı ve sert tiplerdir.

− Peki bunlar yani **ateş, hava, su, toprak** dediğimiz şeyler belirli kozmik ışın gruplarıdır esasta, dedin... Bunların içinde asıl hangisidir?

Yani, hepsi de kendi başına mı vardır, yoksa, birbirinden mi meydana gelmiştir bu gruplar?

− Asıl **havadır!..** Havadan ateş ve su, sudan da toprak meydana gelmiştir! Sizin anlayacağınız gibi bir misal vermek gerekirse, şöyle diyebilirim. Ateşin hayatı, havaya bağlıdır. Hava kesildi mi, ateş sönmeye mahkûmdur. Suyun ise terkibi, gene havadır. Toprak ise sudan oluşmuştur.

− Bu takdirde diyebilir miyiz ki en güçlü burçlar, **hava** grubu burçlardır

− Evet!.. **Kova, Terazi ve İkizler** bu grubun burçlarıdır.

− Peki bu takdirde insanlar, bir nevi fabrikasyon imalat, prototip varlıklar olmuyorlar mı?..

− Varoluşları yönünden bakarsak, öyle diyebiliriz... Ama genetik özellikleri ve yetişmelerindeki şartlanmalarının farklılığı ve de daha önemlisi, her birinin oluşumu anındaki değişik radyasyona tâbi tutulmalarını dikkate alırsak, birinin diğeriyle eş olmadığını da ileri sürebiliriz...

Sen şimdi bu hususlar üzerinde düşün biraz... Gerisine sonra devam ederiz... Zira seni epeyce yoracak bu konu...

ÖZDE!..

− **ÖZDE Elf!..** Umarım çok gecikmezsin!..

*** * ***

8

YEDİNCİ GÜN

Cem o gece pek uyumadı. Zira Elf'ten ayrıldığında zaten horozlar ötmeye başlamıştı... Koltukta biraz uyukladı.

Derken Gönül, onu uyandırdı! Günlerden Cuma idi...

Kafası oldukça meşgûl, yarı uykulu bir şekilde, nasıl ders verdi okulda ve nasıl akşamüstü okuldan çıktı, pek farkında olmadı.

Kafasına öyle sorular takılıyordu ki, mevcut bilgisiyle o soruların altından kalkması imkânsızdı...

O gün de, bu sorularla meşgûl bir vaziyette geçti...

Cumartesi günü Gönül teklif etti ona, şöyle sakin bir deniz kenarına gidip dinlenelim diye...

Hoş geldi bu fikir ve beraberce deniz kenarına gittiler…

Gönül, denizde geçen gemi ve vapurları, arada gidip gelen sandalları seyrederken sordu Cem'e:

− Yaklaşık bir aydır sanki bu dünyada yaşamıyorsun!..

Gerçekten olağanüstü bir durumla karşı karşıyasın... Ama bütün bunlar sana ne kazandırıyor pratikte?..

Bu kadar kendini yormana, sıkılmana değer mi?

− Acıktığın zaman yemek yersin değil mi?..

− Evet..?

− Yemeyi ne zaman bırakırsın?

− Doyunca!

− Doyana kadar yer misin?

− Evet...

− İşte ben de bütün bu mevcudata karşı doyumsuzum!..

Bilmek istiyorum bu varlığın aslını ve hatta imkân olursa tamamını… Nedir, nasıldır?..

− Allâh böyle yaratmış, böyle yürütüyor işte... Sen, Allâh mı olacaksın ki, her şeyi bileceksin?..

− Şu anda her şeyi ilmiyle kapsayan varlık olmamışsam, gelecekte de her şeyi ilmiyle ihâta eden varlık olmam imkân dışıdır...

Ama, her şeyi ihâta eden varlık, her şeyin ötesinde midir, yoksa her şeyin ta kendisi midir?..

Yoksa, her şeyin kendisidir de şeyliğin mi ötesindedir?.. Bak, gene bir yığın soru çıkıyor ve ben bunların cevaplarını bulmak için uğraşıyorum...

Demek ki, **"ben"** dediğim varlığım, bu işlerle meşgûl olmak için var... Zira ne yaparsam yapayım, başka bir şey düşünemiyorum... Hamurum bu mevzulardan karılmış...

− Gerçekten bir hamur meselesidir bu!..

Diyerek, yanlarında **Elf** peydah oldu... Ve devam etti konuşmaya...

− Ne yaparsan yap, bir tüccar veya bir kuyumcu yahut ta bir sporcu olamazsın sen!

− Peki ben hamurumun dışına çıkamayacağıma göre, herkes de kendi hamurunun dışına çıkamayacaktır demektir!

O hâlde, **"herkes kaderin hükmü altındadır!.. Kaderde, kendisi için ne yazılmışsa o gerçekleşecektir"** diyemez miyiz?

− **Senin geleceğin takdir edilmiş, kesinleşmiş ve geleceğini yazan kalem kırılmıştır**; dersem, seni çok şaşırtır mıyım?..

Gönül atıldı:

− O takdirde ne yazılmışsa bana, o başıma gelecek demektir... Niye çalışıp gayret göstereyim ben?

− Evvela, soruna cevap vereyim, sonra da müsaade edersen ben sana soru sorayım...

Sen ne iş için yaratılmışsan, o sana kolay gelir!.. Boş durman imkânsızdır, daima bir şeyler yapacaksın...

Ama yapacağın işler, sana kolay gelendir!.. Kolay gelmesi de senin hakkında o şeyin takdir edilmesidir!

Sana bu yazıyı yazan kimdir?.. Neyle yazmıştır?.. Yazılan nesne nedir?..

Bunların cevabını verebilir misin?

− Onların cevabını bilsem, hoca olur çıkardım... Hatta hocalar bile bilmez bunların cevabını... Bildiğimiz, duyduğumuz, Allâh yazmış!..

Ama neyle yazmış, nereye yazmış, nasıl yazmış ben ne bileyim!

− Bak Gönül, bunlar hep, insanların mevcut bilgileri ve anlayış seviyeleri nazarı dikkate alınarak, gerçeği bilenler tarafından sembolik şekillerde ifade edilen hususlardır. Şayet, dar görüşlülükle, meselenin, kelimenin dış mânâsında kalırsa insan, ömrü hayaller ve evham içinde geçer gider!..

Sonra da gerçeklerle karşılaşınca, o gerçeklere göre kendini hazırlayamadığı için büyük bir sıkıntıya, azaba düşer!

− Peki, gelecek hayat nedir ve nasıldır?

Diye bu defa Cem sordu:

− Gelecekteki dediğin hayat, senin bedenle olan ilişkinin kesilmesi anından itibaren başlayan hayattır...

Bu da iki devredir.

Birinci devresi, bu sisteminiz canlılığını sürdürdüğü sürecedir...

İkinci devresi ise, Güneş sisteminizdeki gezegenlerin bir kısmının Güneş'in büyümesiyle içine girmelerinden sonradır.

− Peki ben nasıl olacağım bu devrelerde?..

− Birinci devrede, **holografik ışınsal** beden yani sizin deyişinizle **"RUH"** olarak, ama bedeni terk ettiğin son andaki görüntü şeklinle...

İkinci devrede ise, gelişme sürecin içerisinde eriştiğin ahlâk veya idrakına göre, ortamına uygun bir fizik bedenle!.. Ama bu fizik beden, bugünkü bedenin mesela suda yürüyebileni veya havada durabileni veya duvardan geçebileni niteliğinde bir fizik beden...

− Bu bedenden ayrıldıktan sonra, içinde bulunacağım ışınsal beden nasıl bir şeydir veya nasıl oluşmaktadır ki?..

− Beyninin ürettiği ışınsal yapıdan oluşmaktadır!..

− Yani beynimin ürettiği dalgalar, gelecekteki bedenimi mi oluşturmaktadır?

Ama bu konuda, Dünya'nın en ileri doktorları bile daha bir şey keşfetmiş değil!..

− Sizin beyin doktorlarınızın ilmi, bizim nazarımızda, deliliği meydana getiren(!) şeytanları kovmak için(!), delileri kamçılayarak kurtarmak isteyen kişiler kadar bile yoktur!..

Birtakım dış ışınsal merkezlerin etkisi altında kalarak, size göre anormal davranışlar gösteren kişilere karşı uyguladıkları tedavi şekilleri nedir?..

Uyuşturucu haplar ya da iğneler veya elektro şok dedikleri beyni sarsma işi!.. Netice?.. Çözüm?..

Kanser olmuş hastaya, morfin vererek ağrısını duyurtmamaya çalışıp, sonra da bu hastalığı geçirttik demeleri gibi!..

İdrakı ayrı, yaşamı ayrı, düzeyi ayrı insanları anlayamadıkları için deli(!) diye niteleyerek güya meseleye çözüm getirmeleri ve sonra da kendilerine pâye vererek bununla öğünmeleri!..

Oysa eski bazı bilginlerinizin, deli dediğiniz hastaları **müzik ile tedaviye** çalışmaları, çok daha müspet bir yaklaşımdır meseleye!.. Zira burada ses dalgalarıyla beyni etkileme, uyarma veya uyuşturma mevcuttur. Neyse, zaten esas konumuz da bu değil...

Bilinç dediğin unsurun, bir ismi alması ve hükümlerini ve dolayısıyla fiilleri ortaya çıkarması, hep beyin faaliyetleriyle alâkalıdır.

Gerçekçi gözle bakarsan, beden dediğin yapı, tamamıyla kimyevi bir laboratuvardır!.. Kaba maddenin çeşitli kademelerde analizi vardır bedende.

Alınan gıdalar, bildiğiniz şekilde bedende çözümlenir ve vücuda enerji sağlar. Hayatiyetin devamlılığı böylece gerçekleşir.

Tıpkı bir bilgisayarın çalışması için, elektrik akımına ihtiyacı olması gibi... Ama bilgisayarın faaliyeti, tamamıyla yapılış gayesine ve de programlanmasına bağlıdır.

Sen bir şey yiyorsun ve tatlı yedim, diyorsun ve zevk alıyorsun. Oysa ne oluyor?

Terkibi karbon, hidrojen, azot veya bir başka atom olan nesne bedene giriyor ve dilden geçerken tat olarak hüküm alıyor, elementsel çözümü biyoelektrik mesajı olarak gittiği beyinde. Oysa beyinde tat diye bir şey mi var?

Veya gözü ele aldığımızda... Beyninde görülen bir nesne mi var; yoksa, görülen nesnenin bir elektriksel çözümü mü beyinde değerlendirilerek bir hükmü doğuruyor?..

Aslında yediğin, kokladığın, işittiğin, gördüğün nesnelerin beyne ulaşması anında, aralarında dalga boyları dışında ne farkları var?.. Ha bir radyoda kısa, orta, uzun dalgalardan gelen mesajların üstüne düşülerek onların çözümlenmesi veya dinlenmesi; ha da, beyne ayrı ayrı dalga boylarına veya görüntülere göre mevcut olan dalgaların gelmesi...

Eğer insan, beynine hâkim olabilirse, beynini ayarlayabilirse, programlayabilirse, suda da yürüyebilir, havada da uçar, zehiri de içip, tesirsiz hâle getirebilir...

İspatı gene aranızda mevcut ama siz bunu fark edemiyorsunuz!

− Nasıl aramızda mevcut?

− Karşısındakini hipnotize eden bir kişiyi ele alalım...

Bu hipnotizeden sonra, zehir gibi tuzlu suyu karşısındakine verip, sen limonata içiyorsun dediğinde, o kişi gerçekten limonata içiyormuşçasına o nesneyi içip bundan lezzet de almıyor mu?.. Sonra da tuzlu suyu içtiğini hiç hatırlamıyor bile...

Veya daha büyük bir misal size göre... Hipnotize edilen bir şahsın, hiçbir uyuşturucu verilmeden karnını açıp, mide veya başka bir organını ameliyat yapabiliyorlar mı?..

− Evet, bunu gördük televizyonda...

− Peki o şahıs, hiç uyuşturulmadığı hâlde, karnının bıçakla kesilmesini de seyretti ve de hiç acı duymadı değil mi?..

− Evet, öyle!..

− Peki bunun nasıl gerçekleştiğini izah edebilen var mı?..

− Hayır!.. Hipnotize diyorlar ama havada kalan bir kelime, ne oluyor, nasıl oluyor, bunu izah edebilen yok!

− Daha ötesine gidelim istersen!.. Filipinlerdeki **"şifacı"**ları duydun herhâlde... Biliyorsun neler yaptıklarını..?

− Evet, gazetelerde okumuştum... Hastayı, hiçbir alet veya bıçak kullanmadan ameliyat ediyor, kan akıtmıyor, ve sonra da açtığı yeri gene eliyle kapatıyormuş. Hatta ameliyat izi bile kalmıyormuş!.. Üstelik ameliyat olan hasta da bu durumu olduğu gibi seyrediyormuş!..

− İşte bütün bunlar, hep beyinlerin kontroluyla ve programlanmasıyla meydana gelen şeylerdir...

İnsanın madde zindanından çıkabilmesi için tek şansı, **beyin**dir!..

Kendindeki güç ve kuvvetleri keşfedebilmesi için gene tek yolu, beynini kullanabilmesini öğrenmesidir...

Eğer insanlığınız bunun değerini anlayabilse, tüm mali kaynaklarını silah ve uzay araçları yapmak yerine, beyni keşfedebilecek cihazlar geliştirmeye yöneltirdi. Zira, Dünya'da uzayın sırlarını çözebilecek, beyinden güçlü bir araç mevcut değildir!.. Gene insanın, kendisini müdafaa etmesi için, beyinden güçlü bir silah da yoktur!..

− Biraz abartılı olmadı mı Elf?.. Atom ya da hidrojen bombasına sahip bir devletin atış gücüne karşı, beyin gücü ne yapar ki?..

− En azından, bir düğmeye basmakla meydana gelecek akım gücünü, beyninden üretmek ve o noktaya yoğunlaşmak suretiyle, bombayı olduğu yerde infilâk ettirip, kendi başlarına patlattırabilir!.. Ve daha aklına gelmeyecek yollar da kullanılabilir.

− Peki yani, insan deyince beyni mi anlayacağız?.. Bir **"ruhu"** yok mudur insanın?..

Beyin çözüldüğü anda, insan da ölüp, yok mu oluyor?.. Bu takdirde öldükten sonra bir hayat mevzubahis olamaz!

Oysa sen, öldükten sonra sürüp gidecek bir hayattan söz etmiştin az önce!..

Her şey, beyinden ibaret ise, böyle bir şeyin varlığından nasıl söz edebiliriz ki? Öldükten sonra beyin de diğer organlar gibi çözülüp çürüyor!?.

− Bak Cem, senin artık bazı kelime şartlanmalarından arınman gerekli!.. "Ruh" diye bahsettiğin şey, tek tek kuklalar gibi ezelde var edilmiş, ayrı ayrı birimler değildir!..

"Ruh", orijini itibarıyla **"Tek bir ruh"**tur!..

Biz de dahil olmak üzere, **bütün varlıklar, bu "RUH" ile diridir ve mevcuttur!..**

Ne, bölünmesi söz konusudur, ne de parçalanması! Ne cüzü vardır, ne de küllü!

− Peki ama, benim ruhum yok mu?

− Hoş insansın Cem!.. Senin, orijinal − bağımsız bir ruhun hiçbir zaman oluşmadı; oluşması mümkün değildir zaten!.. **"Sen"**, gerçek **"ben"**liğin ile ve o Tek ruhun varlığıyla varsın!..

Ama bilgisizliğin, cahilliğin ve de şartlanmaların, senin o ruha sahiplik iddiasına sürüklenmene yol açıyor...

− Peki, şimdi benim, herkesten ayrı bir yapım, şahsiyetim, mizacım yok mu?..

− Var, var elbette!.. Ama bu, senin, herkesten ayrı bağımsız bir ruhun olmasından dolayı değildir ki...

− Ben neyimle ayrıyım başkalarından öyle ise?..

− Tabiatınla, huylarınla, şartlanmalarınla, idrak, tefekkür, hayal gücünle, vehminle, hafızanla, benlik duygunla...

− Bunlar, hep ruhumdan kaynaklanmıyor mu?

− Bu saydıklarımın tümü de ruhuna yüklenmiştir!.. Ama şu misale iyi kulak ver!

Bir ampulü gösterip, elektrik bundakidir, diyebilirim sana; bir buzdolabını gösterip, bu da elektrikle hayatiyetini devam ettirir, diyebilirim; bir elektrikli çay makinasını gösterip, bu da elektrikle vardır, diyebilirim; elektrikle çalışan otomobili gösterip gene aynı şeyi söyleyebilirim!..

Eğer, sözün kabuğunda kalırsan, buzdolabını, ya da otomobili hatta çay makinasını elektrik sanabilirsin!.. Ama, gerçeği bilen için elektrik; ne buzdolabıdır, ne otomobil, ne çay makinası ne de bir baraj!.. Hatta, sudan üretilmesine rağmen, ne de su!..

Evren, salt enerjiden ibarettir.

Bunun ne olduğunu, henüz, insanlık olarak eriştiğiniz ilmin çözümlemesine imkân yoktur.

Siz, daha yeni yeni nötrinoları, fotonları ve ondan daha küçük parçacıkları buluyorsunuz...

Ama öte yandan, beynin yaydığı, hücrelerin yaydığı ışınsal yayınlarından; onların meydana getirdiği bedenden; bu bedenin özelliklerinden hiç haberiniz yok!..

Daha ne Ay'ın insanları etkileyen ışınımını tespit edebilmiş durumdasınız, ne de Merkür'ün veya Mars'ın, ya da ötekilerin...

Bu yıldızların gönderdikleri kozmik ışınımın bile farkında değilsiniz ki; ışınımın beyin üzerindeki etkilerini anlayabilesiniz!..

Bırak bu gezegenlerin veya yıldız kümelerinin yaydıkları kozmik ışınların üzerinizdeki etkilerini tespit etmeyi; **Setrililerin, insanlar üzerindeki etkilerinden** bile **bîhabersiniz!..**

Üstelik, bu ilkelliğinize rağmen de, kendinizi çok gelişmiş, bilgili, hüküm sahibi varlıklar olarak görüp, son derece zavallı bir duruma düşüyorsunuz!.. Kısır aklınızla, her şeyin, son derece dar olan madde sınırları içinde var olduğunu sanıp; çevreden beyne gelen uyarılara, beynin cevaplar, tepkiler vermesini esas alıp, insanı bundan ibaret kabul ediyorsunuz!

− Peki, sana göre bizim ne yapmamız lazım?..

− Önce kendinizi, ruhunuzu tanımalısınız!..

− Elf, kafamı karıştırmak için ne lazımsa onu yapıyorsun!.. Şimdi dedin **"Ruh tektir"** diye; şimdi de diyorsun, ruhunuzu tanımalısınız ; yani **"kişilik ruhu"** olduğundan söz ediyorsun...

Şimdi, benim kendime has bir ruhum var mı?.. Yani, Cem diye bir kişinin ruhu var mı?.. Bu beden toprağa karıştıktan sonra, Cem diye birinin varlığı söz konusu olacak mı?.. Ölmüş kişilerin ruhu var mı, onlar bir başka âlemde yaşıyorlar mı şimdi?.. **Ruh, tek bir ruh ise, "kişisel ruhlar"** nedir?..

− Cem, öyle sorular soruyorsun ki, bunların izahını geçmişte Dünyanız üzerinde kimse açıklamamıştır!.. Bu yüzden de, vereceğim cevapları anlayabilmen hayli güç olacaktır!

Buna rağmen, işin içyüzünü sana son derece basite indirerek anlatmaya çalışacağım. Fakat anlatımdaki basitleştirme seni sakın yanıltmasın... Zira iş, hiç de kelimelerde görüldüğü kadar basit değildir. Hatta bırak basit olmamayı bir yana, henüz bugünkü ilim ve anlayışınızın eremeyeceği kadar karmaşıktır...

− Evet gelelim benim ruhuma... Benim ruhum var mı ve nasıl meydana geldi ve bahsettiğin tek ruhla ilişkisi nedir?..

− Anne karnındaki ceninde 120'nci günden itibaren, beynin önemli bir kısmı dış kozmik ışınları değerlendirecek bir düzeye gelir; ve bu düzeydeki faaliyetleri ve kozmik ışın yapıların tesiri ile sizin **"RUH"** adını verdiğiniz, bedenin **holografik ışınsal ikizini**, bedene yaydığı dalgalar ile oluşturur...

Böylece 120'nci günden itibaren **bir kişilik taşıyacak ruh** dünyaya gelmiş kabul edilir.

İşte bu sebepten dolayıdır ki, 120 günden sonra çocuk aldırmak doğru olmaz. Çünkü o varlığın kişiliği meydana gelmiştir.

Bundan sonra, beden geliştiği sürece, bedenin dış hücreleriyle birlikte dalga beden de aynen gelişir.

Nitekim özel fotoğraf makineleriyle çekilen fotoğraflarda bedenin çevresinde manyetik bir silüet görünür.

Tamamıyla beynin yaydığı bir çeşit özel dalgalardan meydana gelen bu **holografik beden** sizden öncekiler tarafından **"RUH"** kelimesiyle tanımlanmıştır.

− **Yani "RUH", bedene dışardan giren bir şey değildir; beynin 120. günden itibaren yaydığı dalgadan meydana gelen holografik bir bedendir** mi demek istiyorsun..?

− İşte öyle bir şey!

− Peki, bu ruhun şekli?..

− Aynen bedenin şeklidir... Çünkü bedenin gelişmesine bağlı olarak şekil alır!

− Peki, bedenle ruhun, yani dalga bedenin ilişkisi nedir?..

Bu holografik beden, neden maddi bedenden ayrılamaz veya ölümle nasıl ayrılır?

− Işınsal beden, tamamıyla beyin faaliyetine bağlı olarak, maddi bedene bağlı olarak hayatına devam eder.

Beyin hayatiyetini koruduğu sürece, dalga bedenin, madde bedenden ayrılması söz konusu değildir!..

Buna, yaşadığınız âlemde en güzel misal elektromıknatıstır!.. Elektrik akımı geçtiği sürece, manyetik güç kazanan demir, karşı demirleri çeker ve tutar. Elektrik akımı kesildiği anda ise demir, çekici gücünü yitirir ve tuttuğu nesneyi bırakır.

Bunun gibi bedeniniz de beyinden aldığı elektrik gücüyle, tıpkı bir elektromıknatıs gibi ışınsal bedeni çeker!.. Ne zaman ki beyin, yaşam enerjisini kaybeder, işte o anda ışınsal bedeni kendinde tutabilme gücünü de yitirir; ve siz buna, ruh bedenden ayrıldı, dersiniz.

− Peki bu ayrılan holografik ışınsal bedenin, bir şekli var mıdır, yoksa şekilsiz midir?

Hani, şu hayalet karikatürlerinde olduğu gibi, her şekle girebilen, seyyal bir nesne midir?..

− Bu soruna iki şekilde de cevap verilebilir... Zira, oldukça karışık bir meseledir bu...

Asliyeti yani orijini itibarıyla her ne kadar şekilsiz bir yapıysa da, bu ışınsal beden, sen ona yöneldiğin zaman, bir sûretle görürsün büyük bir çoğunlukla!.. Hele daha önceden, yani bedenli devresinden sana yerleşmiş bir imajı varsa, yüzde doksandokuz onu bu sûret olarak görürsün!..

− Yani şimdi ben, geçmişteki bir şahsı gördüğüm zaman, bu görüşümde yer alan sûret benim hayalim midir?

− Senin hayal gücünden doğan bir görüntüdür... Zira bu yapı, orijini itibarıyla daha önce de söylediğim gibi bir ışınsal yapıdır!.. Şöyle düşün...

Televizyon vericisi bir kişinin görüntüsünü antenden yaydı... Sen şimdi, vericiden havaya yayılan bu dalgaları düşün?.. Bu dalgaların bir sûreti var mıdır?

− Bilemiyorum!.. Bilemiyoruz... Ancak alıcıda çeşitli devrelerden geçtikten sonra ekrana düşen yansımayı görebiliyoruz...

− İşte ruhların, diğer bir deyişle dalga bedenlerin görüntüsü, anlatım için bu tür dalgalara benzetilebilir... Ancak sen, o dalgaları değerlendirirken, hayalinde, o konuya dair bildiklerini de toparlayarak bir sûret tahayyül edersin ve böylece kafanda bir sûret belirir...

− Peki ruhlar âlemi manevî bir âlem değil midir?..

− Her ne kadar, senin madde bedenine göre manevî, yani madde ötesi bir âlem ise de, esasen kendi yapısına göre, ruhların içinde yaşadıkları âlem, kendi o andaki yapılarına göre maddi bir âlemdir!..

− Yani, **ruhlar âlemi de maddi bir âlem** midir?

− Şunu anlatmaya çalışıyorum... Senin **"maddi"** hükmün, algılama araçlarına **"GÖRE"**dir!..

Senin algılama aracına sahip olmayan başka biri için, sana göre maddi olan şey, ona göre manevîdir, veya madde ötesidir!..

Dolayısı ile, **siz insanlara göre madde ötesi kabul edilen âlem; gerçekte, o âlemde varolan birimlere GÖRE maddi bir âlemdir!..**

Sizin, aslında en büyük hatanız, bedeninize hitap eden nesnelerden ibaret bir dünyayı asıl kabul edip; onun ötesini tartışma konusu yapmanızdır. En büyük ilkelliğiniz budur işte!..

− Algılama aracımızın olmayışından dolayı, kabullenemiyorsak madde ötesi dediğimiz âlemin maddeliğini, nasıl ilkel kabul ederiz ki kendimizi?..

− Düşünce yoluyla bazı şeyleri idrak ederek!.. En azından, görme ve duyma araçlarınızdan ibret alarak!.. **İbretsiz bakan göz, budak deliğinden farksızdır!..**

Göz, belirli dalga boylarını beyne iletmekten başka bir işe yaramaz!.. **Asıl, beyindir!..** Ancak, siz beyninizi kullanmasını bilmiyorsunuz!.. Ve bu yüzden de, bu ilkel yaşantı girdabından çıkamıyorsunuz.

Gönül burada söze karıştı...

− Şu ruhlar âlemine dönelim lütfen!.. **Ruhlar**, şimdi **maddi bir âlemde mi yaşıyorlar** yani?..

− **Evet**, kendi yapılarına göre, kendilerine maddi olarak gelen bir âlemde yaşıyorlar şu anda...

− Peki toprak altında değil mi onlar?.. Kabir âlemi, dediğimiz âlem, yeraltı dünyası değil mi?

− Burada yanıldığınız bir nokta var!.. Toprağın altına attığınız, kişinin sadece bedenidir.

Ruhu dediğiniz dalga beden ise, şayet Dünya'da iken yaptığı çalışmalar sonucu kabirden kurtulup serbest dolaşım gücünü elde etmiş ise; kişiye göre değişen bir zaman birimi içersinde, toprak içinden çıkarak havaya yükselir!..

Ancak bu yükseliş, kişinin Dünya'da elde ettiği manyetik güçle sınırlıdır!

− Yani sonsuza doğru bir yükseliş mi?..

− Hayır!.. İçinizden geçmişte yaşamış Nebi, Rasûl ya da ermiş dediğiniz, pek az sayıda, gerçeği olduğu gibi görmüş kişi hariç, ne yazık ki insanlık bu konuda büyük yanılgıya düşmüştür...

− Nasıl yani?..

− Madde bedeni terk ettikten sonra, insanlık için iki aşama söz konusudur.

Birinci aşama, bedenin terkinden kıyametin kopmasına kadar olan aşamadır!..

− Ha sahi kıyamet nedir?.. Evrenin yok oluşu mudur?..

− Doğru, bunu da bilmiyorsunuz!.. Kıyamet diye size anlatılan şey, Dünyanızın kıyametidir ki bu da Güneş'in büyümeye başlamasıyla birlikte, Mars dahil çevresindeki uydularını içine çekmesi, dıştakilerin ise galaksiye dağılması olayıdır...

Cem başka bir soruyla söze karıştı:

− Yani madde bedenleri terk eden ruhların, birinci devre yaşamı kıyamete kadar sürecek demek istiyorsun... Ya sonra?..

Gönül de hızını alamayıp başka bir soruyla karıştı araya:

− Peki bu devrede herkes istediği yere gidebilecek mi?

Elf, önce Gönül'e cevap verdi:

− Bedeni terk eden ruhlar, iki sınıftır...

Bir kısmı sizin deyişinizle, yedi kat yerin altında hapis kalanlardır... Bir diğeri de semâlara yükselenlerdir...

Bunu size şöyle açıklayayım... Madde bedeni terk eden ışınsal bedenler, ya Dünya'nın atmosferi içinde, çekim alanı içinde hapis kalırlar, öteye geçemezler; veyahut da bu çekim alanının ötesine geçerek Güneş sistemi içinde Dünya'dayken edinmiş oldukları manyetik güce göre, diğer Güneş uydularına kadar gidebilirler...

Cem az önceki sorusunu yineledi:

− Ya kıyametten sonra?..

− Dünya çekim alanı içinde hapis kalmış veya diğer bir deyişle Dünya'nın manyetik alanından kendini kurtaramamış holografik ışınsal bedenler, Dünya ile birlikte Güneş'in bugünkü hacminin bin mislini bulan ateş topu içine düşeceklerdir... Ki artık oradan kurtulabilmeleri imkânsızdır.

− Ya diğerleri?..

− Mars'a kadar yükselebilmiş ruhlar için de aynı sıkıntı mevcutsa da, bunların bir kısmı, daha ötelere gidebilecek kadar güçlü olan ruhlar tarafından bu bölgeden çekilerek çıkarılırlar... Fakat bunlardan arta kalanlar içinse hayat artık bu içinde kaldıkları sistem içerisinde ebeden devam eder!

− Peki ya Güneş'in çekim alanından kurtulabilenler?..

− Onlar ise galaksi içinde yeni bir yaşama başlarlar farklı bir boyutta!..

Gönül gene sordu:

− Sen şimdi, cehennem ile cenneti anlatmış olmadın mı?..

− Evet, sizden öncekiler bu gerçeklerden, o günkü insanların kavrama ölçüleri içinde bu tâbirler ile söz etmişlerdir... Ama, son derece yüzeyden!.. Ama, oluşumun tüm evrelerine sadık kalarak!..

− Demek, **"Cennet ve Cehennem"** denilen şeyler gerçek ha!?.

− Siz daha, **"Cennet ve Cehennem**" kelimeleriyle anlatılmak istenen yaşam biçimlerinin kapısını dahi anlayamayacak kadar ilkelsiniz!..

Işınsal, kozmik âlemin sonsuz gerçeklerini, size o son derece dar ve kısır kalıplarınız içinde anlatmaya çalışan, hakiki mânâdaki insanların çektiği sıkıntılara üzülmemek elde değil...

Kozmik âlemin gerçeklerini dünyanıza ait kelimelerle ve dünyanıza ait eşyaları misal vererek bu derece başarılı bir şekilde anlatabilmeleri olağanüstü bir davranıştır.

Ne yazık ki onların anlattıkları sembolleri gerçek diye kabullenmekten öteye geçememiştir akıllarınız!..

Hep, sembolleri hakikat sanarak aldanmış, o sembollerle varmanız istenen hedeflere yönelmemişsiniz.

Kiminiz de bunların birer sembol olduğunu idrak etmiş, fakat bu semboller ile ne denmek istendiğini araştırmamış...

− Peki ölerek yok olmak diye bir şey söz konusu olmadığına göre, Güneş'in çekim alanına düşen bir kişi ne olacak?..

Diye, Cem anlayamadığı bir noktayı sordu:

− Güneş'in çekim gücü ve kütlesel ağırlığı Dünya'dan kat bekat fazla olduğu için, orada yaşamlarına devam etmek zorunda kalanların mevcut bedenleri bugünkü bedenlerinden çok çok daha büyük olacak Güneş'in alev ve ışınsı varlıkları içinde korkunç sıkıntılara düşeceklerdir!..

Güneş her ne kadar bugün Dünyanızdakilerin hayat kaynağı ise de, bilemediğiniz ölçüde korkunç zararları da vardır sizin üzerinizde. Üzerinizde, tahmin edemeyeceğiniz kadar güçlü kısıtlayıcıdır.

− Nasıl yani?

− Şairleriniz, yazarlarınız, düşünürleriniz, ermişleriniz hep geceyi seçer... İlhamlarını gecede alırlar... Niçin?..

Çünkü ilham dedikleri şeyler, ancak Güneş radyasyonunun direkt etkisinin kalktığı anlarda beyninizde fark edilir hâle gelir...

Kısa dalgadan radyonuzun durumunu düşünün... Gündüz dinleyemediğiniz pek çok istasyonu gece alabilirsiniz... Sebep, Güneş radyasyonunun direkt etkisinin olmayışıdır.

− Beyinle ruh ilişkisi nedir, lütfen bunu açıklar mısın?.. Beyin mi ruha yön veriyor, ruh mu beyine, yoksa daha değişik bir durum mu söz konusu?

− **"Kişisel ruh"** diyerek işaret ettiğimiz madde ötesi bedeninizin gelişimi ve oluşumu tamamıyla beyne bağlıdır. Bu ışınsal bedenin tüm özellikleri ve kabiliyetleri, ancak beyinle düzenlenir!..

Mesela, sizin hafıza dediğiniz şey, beyinde bir merkez olarak kabullenilir. Oysa, tüm bilgiler holografik biçimde **ruhunuzda** kayıtlıdır.

Nasıl görme dediğiniz olayda, göz beyne nispetle ne vazife görürse; beyindeki hafıza merkezi de ışınsal bedene nispetle o durumdadır…

Sizin tüm davranışlarınız, niyet dediğiniz iç düşünceleriniz istikametinde beyin tarafından artı ve eksi diye tanımlayabileceğimiz bir biçimde ışınsal bedeninizde yerini alır.

Gerçekte, unutma diye bir olay kesinlikle yoktur. Senin gibilerin unutma dedikleri şey, beyindeki, ruhtan dışa aktarma işlevini yapan bölümlerin, yetersiz faaliyeti sonucu ışınsal bedene intikâl etmiş şeylerin, yeterince beyne aksetmemesinden ibarettir.

− Yüksek ruhî kuvvetlerden söz ediyoruz... İnsanda birtakım üstün ruhanî güçler yok mudur?.. Olağanüstü dediğimiz olayları meydana getirenler hep, bu ruhî güçlerini kullanan kişiler değiller mi?..

− Burada da bir noktada yanılıyorsunuz!..

Gördüğünüz bütün olağandışı olaylar ve davranışlar, bunları ortaya koyan kişilerin beyinlerinde cereyan eden henüz ilminizin tespit edemediği değişik faaliyetlerin mahsûlüdür.

Ancak bu değişik faaliyetler ve bakış farkları ruhlarına da yansıyarak yerini alır.

Ruha yansıyan bu güçler, fizik bedenin terkinden sonra mikdodalga bedenle sürdürülen yaşamda geçerlidir.

Yani, senin anlayacağın şu dünya üzerinde görülen bütün olağan dışı davranışlar, tamamıyla tespit edemediğiniz beyin faaliyetlerinin mahsulüdür.

Bu arada dikkatten kaçmaması gereken bir nokta var ki, bu yaşamda üst beyin faaliyetleri dediğimiz bu hususları idrak etmemiş ve bu idrakın neticeleri ruhunda yer almamış kişilerin madde ötesi yaşamları bir çeşit kör yaşamdır.

− Cennete gitseler bile mi?..

− İyi anla Cem, ne cehennem sizin tahayyülünüz gibidir ne de cennet!

Cennet dediğiniz âlemin tüm esintileri, bugün üzerinizde mevcuttur; ancak siz bilinçsizliğiniz ve kendinizi kaptırdığınız ilkel yaşamınız dolayısıyla, bu esintilerden tamamıyla mahrum bir hâlde, dünya cehenneminde sürdürüyorsunuz günlerinizi!..

Galaksinizde bulunan yüz milyarlarca yıldızların boyutsal derinlikleri cennetlerinizi; sert gezegen etkileri Güneş'teki cehenneminizi meydana getiren etkenlerdir.

Güçlü Mars ya da Satürn etkisi almış bir insan, hayatı boyunca vehimden, vesveseden, kuruntudan, iç daralmasından, bedenî ihtiraslardan, kolay kolay kendilerini kurtaramaz.

Bunların tesirleri altında faaliyet gösteren beyinleri de, aynı anda cennetlerden gelen esintilerden yani yüksek sistemlerden gelen güzel tesirlerden faydalanamaz.

Anlayacağın, cehennemin tüm azap verici güçleri ile cennetin tüm anlatılamayacak tesirleri aynı anda insan beyinlerine gelmektedir. Ancak bulutun gelmekte olan Güneş aydınlığını kesmesi gibi, gezegenlerin ters tesirleri de, beyne gelmekte olan burçların daha hassas dalgalarına mâni olur.

Dünya yaşamında cehennem hayatını meydana getiren ters etkilerden kendini kurtaramayan beyinlerin, ışınsal bedenlerinin de daha sonra bu tesirlerden uzak kalabilmesi çok güçtür. Sizin için tek şanstır bu Dünya yaşamı...

− Peki, yeniden bir beden edinerek Dünya'ya tekrar geri gelme şansı olamaz mı ruhların, ya da senin tâbirinle, holografik bedenlerin?..

− Böyle bir şey tamamıyla imkânsızdır!..

Sana izah ettiğim gibi, **önceden var olan kişilik ruhları var da, bunlar Dünya'da kendilerine birer beden seçip imtihan oluyorlar, sonra tekrar ruhlar âlemine geçiyorlar diye bir şey söz konusu değildir.**

Bu, **"Ruhu"** ve mahiyetini bilemeyen birtakım insanların, kendilerine göre ortaya attıkları bir görüş ve sadece bir yakıştırmadır!..

Gerçekte oluşan şey, bedenlerin, kendilerinin devamı olan ışınsal bedenleri, beyin aracılığıyla oluşturmalarıdır. Dolayısıyla, her beyin kendi aynası ve devamı ışınsal bedeni oluşturur ve bu da âhiret âlemi dediğiniz ışınsal âlemde yaşamına ilelebet devam eder. Bilmem anlayabiliyor musun bunu?..

− Peki, başka bir soru sorayım...

Madde bedenini terk etmiş kişilerin, şu anda Güneş sistemi dışındaki sistemlerle ya da burçlar dediğimiz takımyıldızlar ile ilişki kurabilmesi, onların yaşamlarına geçebilmesi mümkün müdür?..

− Hayır!.. Sizin deyişinizle kıyamet kopmadıkça, Güneş büyüyerek yakın çevresindekileri yutup, uzaktakileri serbest bırakmadıkça, aranızdan geçmiş olanların dış sistemlere açılabilmeleri imkân dışıdır.

− Onlarla bugünden hiç mi ilişki kuramazlar?..

− Bugünkünden çok daha güçlü şekilde onlardan gelen tesirleri değerlendirebilirler. Ancak bu demek değildir ki onlarla yakın ilişkiye girerler!..

− Peki, bizim bu sistemlerle ilişki kurmamız nasıl olur?..

− Cem, şu **beşer hayalini** bırak!.. Diyelim ki, Mars'ta yahut Jüpiter'de size benzer birtakım insan benzerleri var da siz onlarla ilişki kuracaksınız!!! Asla böyle bir şey söz konusu değil!..

− Yani sistem içinde insan türü olarak biz yalnız mıyız?.. Bizden başka canlı varlıklar mevcut değil mi?..

− Cem daha önce de sana anlatmıştım!.. Evrende, "cansız" diye bir şey yoktur!.. Her şey, canlı ve bilinçlidir!.. Ancak, diğer canlılarla frekansınız tutmaz!

Siz insanlar, büyük bir yanlış yaparak, sizin gibi etten kemikten canlılar arıyorsunuz uzayda!.. Oysa evrende, bir karışlık bile olsun boş yer yoktur!.. Ve her noktada, bir canlı ve bilinçli varlık mevcuttur!.. Fakat sizin onlarla iletişim kurmanız imkânsızdır!.. Çünkü dalga boylarınız farklıdır...

− Elf, sen bizim hangi dalga boylarımızdan söz ediyorsun?..

− Cem, siz kendinizi et-kemikten ibaret bir beden sanıyorsunuz ya, beş duyunuz dolayısıyla... Oysa, bizim değerlendirme merkezlerimize göre, bu iş böyle değildir!..

Gerçekte sizin her biriniz, belirli bir anlam taşıyan dalga boylarından başka bir şey değilsiniz!..

− Elf, anlayamıyorum demek istediklerini..?

− Cem, siz insanlar, evrensel boyuta göre, gerçekten çok ilkel birimlersiniz!..

Çünkü henüz, bilincinizi beş duyu blokasyonundan kurtarabilmiş değilsiniz... Bütün değer yargılarınız hep, beş duyuya dayanıyor!..

Oysa, evrende mevcut türlerin katrilyon kere katrilyonda biri bile değildir, sizin beş duyu ile algılayabildikleriniz!..

Onun için de evrene ve çevrenize dair tüm hükümleriniz, gerçek âleme göre bir hayalî hükümden başka bir şey değildir!..

Esasen insanoğlunun "EVREN"den söz etmesi kadar yanlış bir şey olamaz!..

İnsanoğlu **"EVREN"**den değil; **ancak ve sadece kendi "evreninden"** söz edebilir!.. Zira siz beş duyu adını verdiğiniz kesitsel algılama araçlarınıza **GÖRE** tespit ettiğiniz **kendi minik "evreninizden"** konuşuyorsunuz daima!.. Bunun dışındaki gerçek **"EVREN"**e asla vukufunuz olmadı!..

− Elf, bana lüften **"Evrensel Varlıklar"**dan ve bizim geleceğimizden daha geniş bir şeklide söz edebilir misin?..

Gerçekte bırak milyarlarla Galaksiyi kapsamında barındıran Evren'i, henüz Galaksimizi bile tanıyıp bilemiyoruz!..

Ve üstelik, içinde yaşadığımız Galaksiyi de sadece beş duyu verileri ile tanıyıp kavramaya çalışıyoruz ki, gerçekten bu konuda çok ilkeliz...

Ne olur bana bu konuda daha fazla bilgi ver!

− Cem öyle bir şey istiyorsun ki, bunları sana anlattığım, açıkladığım takdirde, ispatını istesen bu asla mümkün olamaz!..

Çünkü sen şu mevcut yapınla onları asla algılayamazsın!.. Bu sebepten, sana onlardan ne kadar söz edersem edeyim, için tatmin olmaz...

− Hayır Elf, asla senden ispat istemeyeceğim... Çünkü haddimi biliyorum! Ancak bilmek istiyorum, nasıl bir Galakside, ne tür varlıklar içinde yaşamaktayım...

− Peki mâdem öyle, sana önce, hemen yakınındakilerden söz edeyim.

Sizin madde boyutunun hemen bir boyut altında, bizim **"Setrililer"** dediğimiz varlıklar var...

Bunlar hem sizin Dünyanızda, aranızda yaşıyorlar; hem de Venüs ve Mars'ta yaşıyorlar!.. Keza bir kısmı da Ay'ınızda yerleşmiş durumda... Ama bunlar sürekli Dünya'ya gelip gidebiliyorlar... Ve hatta gıdalarının büyük bir kısmını Dünya'dan temin ediyorlar.

Ancak, **Setrililer** esas itibarıyla, yedi büyük sınıfta incelenebilir...

Bir kısmı vardır, son derece gelişmemiş zekâ seviyesindedirler... Bir kısım da vardır ki, son derece keskin bir zekâya sahiptirler ve kandıramayacakları insan yok gibidir... Meğer ki korunmuşlardan ola!..

− Hey, bunlar bizleri etkileyebilir mi?..

− Diledikleri takdirde elbette!..

− Peki, niye böyle bir şeye ihtiyaç duysunlar ki?..

− Sizin canınız sıkıldığı zaman bir şeylerle oyalanıp eğlenmez misiniz?

− Evet..?

− İşte **"Setrililer"** de sizlerden ellerine düşürdükleriyle oyalanıp eğlenirler!..

− Ama biz onlara ne yaptık ki?..

− Bir şey yapmış olmanız gerekmez ki!

− Peki yani biz şimdi onların oyuncağı mıyız?.. Onların kuklası mıyız?..

− Tanımlaman senin yorumun!.. Ama onlardan güçlü sınıftan olan biri dilerse, beyinleriniz üzerinde istediği gibi etkili olarak, sizlere dilediklerini yaptırabilir!..

− Peki nasıl başarırlar bunu?..

− Beyinlerinize belirli frekansta, belirli anlamlar, yani fikirler ihtiva eden dalgalar yollamak suretiyle...

− Peki, bizim o dalgalara karşı koyma gücümüz yok mudur?..

− Sen beynine gelen o dalgaların farkında bile olmazsın!.. Senin yegâne algıladığın şey, kafana gelen birkaç fikirdir... Ve de sen, o fikirleri, kendi düşüncelerin ZANNEDERSİN!..

Bilmezsin bile o fikirlerin sana dışarıdan gönderildiğini... Ki, onlara karşı tedbir almak gereğini duyasın!..

− Peki onların bu etkilerine karşı, bir tedbir alma yolu yok mu?..

− Var elbet!.. Sizin kutsal kitabınızda, dua dediğiniz iki formül vardır ki, şayet onları tekrar ederseniz, beyninizin yayacağı birtakım aktif dalgalar, sizi onlara karşı son derece güçlü ve tesirli bir şekilde korur!.. **(1)**

(1) *Güçlü aktif beyin dalgaları üreterek, kişiyi dış varlıklara karşı koruyan bu dua formüllerini arzu ederseniz* ***"DUA ve ZİKİR"*** *isimli kitabımızda bulabilirsiniz...A.Hulûsi*

− İyi ama Allâh'tan reva mı bu!.. Birtakım varlıklar bize dışarıdan istedikleri gibi etkilemede bulunacaklar, biz ise onlara hiçbir şey yapamayacağız..?

− Aynı şeyleri kesip, öldürüp, yediğiniz birçok canlı da, sizler için düşünüyor, ama onların da kendilerini size karşı koruyacak bir mekanizması yok!..

Kesip, parçalayıp, kızartıp, yediğiniz kuzucuk da aynı şeyleri sizler için düşünüyor.. Ne cevap vereceksin buna?..

− Ama Allâh onları biz yiyelim diye yaratmış!..

− Yani öyle şartlandırıldığın için öyle düşünüyorsun değil mi?.. İşte sizlere bakıp, bunlar bizi eğlendirsin diye yaratılmışlar herhâlde, diye niye düşünmesinler o varlıklar da?.. Büyük balık, küçük balığı yer sözünü duymadın herhâlde!

− Ama Elf, bu haksızlık!.. Biz insanlar, nasıl olur da onların eğlence aracı olabiliriz?..

− Ama Cem, bu haksızlık!.. Biz kuzucuklar, nasıl olur da insanların gıda ve zevk aracı olabiliriz ki?..

− Peki Elf, onlara karşı hiçbir savunma mekanizmamız yok mu?..

− Elden geldiğince var!..

− Neler onlar?..

− Beyin dalgalarınız!..

− Nasıl yani?

− Sizin beyninizin yaydığı bazı tür dalgalar, onların ışınsal bedenlerinde büyük yıpranmalar ve hatta yok oluş meydana getirir! Ama bu da sizin kapasitenizi kullanabilmenize bağlı...

− Yani onlara karşı beynimi nasıl kullanacağım?..

− Kendinizdeki, evrensel öz boyutuna ait belirli mânâlara yönelik, kelime tekrarları suretiyle yaydığınız belirli frekanstaki dalgalar ile, hem çevrenizde koruyucu bir kalkan olan manyetik alan oluşturabilir, hem de onları yanınızdan itici türden dalgalar yayabilirsiniz!.. Tabii bunun ilmini bir bilenden öğrenmek suretiyle!..

− Peki bunu bana öğretemez misin Elf?..

− Hayır!.. Ben seninle bu iş için iletişim kurmadım!.. O konuda sizin eski kaynaklarınızda, oldukça önemli bilgiler mevcuttur... Arzu ediyorsan onları araştırmak suretiyle, kişide koruyucu kalkan ve itici güç yayan birtakım özel kelimeleri bulabilirsin!.. Az önce de sana bunu söylemiştim…

− Peki, onlar da bizim gibi aynı şartlara tâbi mi?..

− Neyi sormak istedin?..

− Yani, onlar da, bizim gibi, bir süre Dünya'da yaşayıp sonra ölecekler ve sonra yeniden dirilecekler mi?..

− Cem henüz bazı bilgiler sende yerleşmemiş!.. Bir kere, ölüm yok olma değil, bedeninizi değiştirmedir; açıklamasında bulunmuştum sana...

İnsanlar için ölüm denen şey, sadece biyolojik bedenden, holografik ışınsal bedene geçiştir, demiştim...

Keza, ölümle geçilen boyut da, ışınsal boyut olduğu için, sanki başka bir tür madde âlemine geçmiş gibi hisseder birim kendisini...

Ve o geçilen ışınsal boyut aynı zamanda Setrililerin de yaşamakta olduğu boyutun ta kendisidir... Ve "Kıyamet" diye nitelendirdiğiniz Dünya'nın yok oluş devresine kadar, bu yaşam sürer...

Ancak bu yaşamı da her ölümü tadan yaşayamaz elbette, çünkü bunların çok büyük bir kısmı kendi kabir âlemlerinde hapis durumdadırlar!

− Yani şimdi ölenlerin büyük kısmı kabirde mi yaşıyorlar...

− Kabir iki aşamadır...

Birinci aşamasında, bildiğiniz toprak içi yaşam tarzıdır... Ancak bir süre sonra, beden tamamıyla tükenip çözüldükten sonra, artık kişi, uykuda gördüğü rüya âlemi cinsinden bir yaşama geçer ki gene bu âlem dahi kabir âlemi diye nitelenir...

− Peki, o durumda azap mı duyar, yoksa zevk verici şeyler içinde mi yaşar?

− Bu kişinin, Dünya hayatında elde ettiği özelliklere bağlıdır... Bu yaşam korkunç kâbuslar, karabasanlar şeklinde de sürebilir... Son derece zevk içinde de yaşayabilir... Veya uykuda rüya görmeden geçen anlar gibi bir süreç içinde olmak da mümkündür!..

− Peki, bu evrelerde, gene demin sözünü ettiğin varlıklar, o kişiyi etkileyebilir mi?..

− Eğer zayıf, düşük enerjili bir kişi ise, evet!.. Onların verdikleri zararlı etkiler ve oluşturdukları senaryolar, sizin aranızda basit şekliyle "kabir azabı" diye tanımlanmıştır...

− Peki bu durumda bizim ölmüşlerimize yolladığımız hayırlar veya dualar faydalı olur mu?.. Ya da nasıl faydalı olabilir?..

− Sizin yolladığınız dalgaların ona faydalı olabilmesi için, öncelikle onlarda gönderilen bu tür dalgaları değerlendirici bir devrenin açılmış olmasına bağlıdır... Sana kullandığınız cihazlardan örnek vereyim...

Şifreli yayın yapan bir uydudan gelen yayından istifâde etmen için, senin televizyonunda bir şifre çözücüye ihtiyaç vardır!..

İşte bu örnekte olduğu gibi, eğer kişi Dünya'da sonradan gönderilecek bu tür dalgalar karakteristiğinde, belirli özellikler elde etmemiş ise, orada da kendisine gelen bu dalgalardan istifâde edemez!

− Peki orada çeşitli azaplar içinde olan biri... Buradan ona belirli dualar yolluyoruz... Azabı durur mu?..

− Geceyarısı çektiğin diş ağrısını düşün!.. Yalnız başına karanlık bir odadasın... Tüm dikkatin o ağrı üzerine yoğunlaşmıştır!.. Bu yüzden de diyelim ki, on üzerinden üç şiddetinde bir ağrı seni son derece üzer!.. Ama o esnada sana bir telefon geldi ve seni ilgilendiren bir konuda çok önemli haberler vermeye başladı... Dikkatin başka bir noktaya dağıldığı için, ister istemez duyduğun ağrı şiddeti düşer ve hatta belki de bir süre için dişinin ağrısını unutursun bile!..

İşte bu örnekte olduğu gibi, o kişi de dışardan kendisine gönderilen o mesajla, bir süre çektiği azaptan kurtulur... Çünkü dikkati kendisine azap veren konulardan uzaklaşmıştır... Ama elbette ki bu kendisine gelen mesajın şiddetine ve kendi gücüne göre çok değişik hâllerde oluşur...

− Peki o tarafa intikâl etmişlerin hepsi de bu şekilde bir yaşam içinde midir?..

− Hayır!.. Bazıları da vardır ki, sizin bu Dünya'da serbestçe dolaştığınız gibi, onlar da o âlemde serbestçe dolaşırlar, kendi aralarında görüşürler ve hatta oranın kendi hiyerarşisi içinde düzenlemeler yaparlar!

− Peki onlar, bu durumda demin bahsettiğin Setrililer ile aynı boyutu paylaşmıyorlar mı?.. Setrililer, onlara bir zarar veremez mi?..

− Onlar, çok güçlü beyinlerin oluşturduğu üst düzey ışınsal bedenlerdir ve kendilerindeki evrensel özbenliğe ait birçok gizleri çözmek suretiyle, çok önemli güçleri elde etmişlerdir. Bu sebepten zarar görmek bir yana, diledikleri takdirde onlara zarar verebilirler...

− Peki onlar, yani üst düzey ruhlar, bizlerle ilişki kurup, bu Dünya işlerine müdahale edemezler mi?..

− Sistem gereği hayır!.. O yaşamın, o boyutun canlıları olarak buraya müdahale etmezler!.. Ancak bazı istisna toplumsal olaylarda, daha üst düzeydekiler tarafından görevlendirilmişler vardır ki, onlar da bu görev alanlarının dışına çıkamazlar...

− Peki, bu Setrililerden başka kimler var?..

− Mesela, Jüpiter'de yaşayanlar!.. **"Delfya"**lılar!.. Onlar son derece olumlu varlıklardır!..

− Yani, şimdi Jüpiter'de yaşayan canlılar da mı var?.. İnsanlar mı yani?

− Cem, **" insan**" sadece Dünya'da yaşayan türün adıdır...

Her gezegen veya yıldızın canlıları başka başka türlerdir ve değerleri de birbirlerinden son derece farklıdır...

− Kim bu **"Delfyalı"**lar?.. Yani ne biçim şeyler?.. Biz biliyoruz ki, Jüpiter, gaz kitle yıldızıdır... Madde yapısı yoktur!.. Yani, elle tutulur bir yanı yoktur, demek istedim...

− Evet, doğru biliyorsun... Ama, Delfyalıların da zaten, madde bedenleri yoktur!..

− Peki onlar bizi biliyorlar mı?..

− Onlar için sizler görünmezsiniz... Ama onlar sizleri biliyorlar!..

− Pardon anlayamadım..? Hem bizleri göremediklerini söylüyorsun, hem de bizi bildiklerini ifade ediyorsun..?

− Elbette!.. Onlar, sizleri, yaymakta olduğunuz beyin dalgalarınızdan değerlendirirler... Onlar da, son derece yüksek frekanslı dalgalardan oluşan **"akbeden"**lerdir!..

− **Akbeden..?** Bu da ne demek?.. Hiç duymadım bu kelimeyi daha önce!..

− Sırf iyilik, güzellik, olumluluk gibi fikir dalgalarından oluşmuş ışınsal diyebileceğimiz bir tür beden!..

Sanki beyaz ile şeffaf arasında bir beden... Bu sebeple **"akbeden"**liler de deriz **"Delfyalı"**lara...

− Peki onlarında kötüleri yok mudur?..

− Hayır... Onlar, sırf olumlu düşüncelerle oluşmuş topluluktur... Onların yaydıkları müspet düşünceler, tüm sisteminize yayılır!..

− Peki ne yerler−içerler?.. Neyle, nasıl gıdalanırlar?..

− Yaşadıkları gezegenin yaydığı enerji, onların hayat enerjisidir... Bu sebeple onlarda yemek içmek diye bir şey söz konusu değildir!..

− Ya ne yaparlar?.. Neyle meşgûl olurlar?..

− Onlar, gezegenlerinden aldıkları enerjiyi, kendi olumlu fikirleriyle yükleyip sisteminize yayarlar... Tâbiri câizse, onlar Güneş sisteminizin iyilik melekleridir!..

Beyin hassasiyeti onların yaydığı dalgalara açık olanlar, pek çok iyilik fikri ve oluşuyla karşılaşırlar!.. Ama, bunun nereden ve nasıl geldiğini bilmedikleri için de, tesadüf der, geçerler!..

Sen bile hayatın boyunca, sayısız defa, onların dalgalarından istifâde etmiş ve pek çok güzel hâller yaşamış ve çok güzel şeyler elde etmişsindir ki, bunun nereden geldiğinin farkında bile değilsindir...

− Biz, hayır da gelse, şerr de gelse Allâh'tandır, der geçeriz!..

− Elbette doğru! Ama hangi sistemle?.. Hiçbir şey havadan, illetsiz, sihirbaz değneğiyle hiç yoktan var olmaz ki?.. Her şey kendi oluş sistemi içersinde, bir vesile ile oluşur...

− Yani şimdi Dünya üzerindeki tüm iyiliklere **"Delfyalı"**lar mı vesile oluyor?..

− Onlar iyilik kaynaklarından sadece biri!.. Onlar gibi, şiddet, hırs, tamah, benlik egosu ve bedensel zevkler arzusu yayan **"Şedyalı"**lar da var ki onlar da Mars üzerinde yaşıyorlar!..

− **"Şedyalı"**lar mı?.. Bir de onlar mı var?..

− Sana daha Güneş'te yaşayanlardan da söz etmemiştim değil mi...?

Evet, bir de Güneş isimli merkez yıldızınızda yaşayanlar var ki, onlarin içerisinden bir tanesini görsen, küçük dilini yutarsın!.. Korkundan ödün kopar!..

Bir tanesinin büyüklüğü yüz katlı apartman gibidir... Bütün bedenleri, kızıl alev dalgası gibidir!.. Oradaki hareket hızları, sizin bu Dünya'daki helikopter uçuşu gibidir... Şayet, bir tanesi Dünya'ya inmiş olsa, ateşinin eritmediği tek bir nesne kalmaz!..

Ve sizin hafsalanız böyle bir şeyi alamaz!..

Birisi dese ki, böyle canlılar yaşıyor Güneş'te, hemen ona "deli" damgasını vuruverirsiniz... Çünkü siz, son derece ilkel algılama araçları olan beş duyu ile yaşıyor, maddeden başka bir şeyi var kabul edemiyorsunuz!..

− Ama Elf, tüm yaşamımız bu algılama araçlarıyla geçmiş, şimdi hiç görüp duymadığımız, hatta hayal bile edemediğimiz şeyleri bir anda nasıl kabullenebiliriz ki?..

− İlimle!.. Mantıkla!.. Kutsal varedici sizde öyle bir ilim kavrama kapasitesi oluşturmuş ki, onu değerlendirmek suretiyle, sayısız **evrensel gerçeği** değerlendirebilirsiniz!

− Peki Elf, aklım bu Güneş'lilere kapıldı... Onlar böyle bizim gibi akıllı bir varlık mı, yoksa hayvanlar gibi mi?.. Yani, hani şu, dinazor türü gibi mi?..

− Senin aklını belki de durduracak bir şey daha söyleyeyim istersen...

− **"Zebyalı**"lar denen bu varlıklar, tamamıyla akıllı ve şuurlu varlıklardır ve onlar da enerjilerini Güneş radyasyonundan alırlar ve gıdaları, Güneş enerjisidir..

Güneş'in bir süre sonra büyümeye başlayacağını, çevresindeki Merkür, Venüs, Dünya, Ay ve Mars'ı yutacağını, alevlerinin parçalanmış gezegeni yalayacağını bilirler... Ve özlemle o günleri beklemektedirler...

Onlar, sizin deyişinizle şeffaf yapılıdırlar...

Mesela, bir madde kitleyi derin ve son derece büyük ateşten ağızlarıyla yutarlar ve eriterek önce sıvı, sonra buhar hâle getirirler ve yok ederler!

Şimdi bekliyorlar ki, Dünya ve içindekiler ve Setrililer, Güneş'in içine düşe de, kendilerine av gele!

− Hey Elf!.. Şaka yapıyorsun galiba..?

− Hayır Cem, biz, şaka adıyla olsa bile asla aldatmayız... Hatta, gerçekleri, hafsalan alamayacağı için, inkâr etmeyesin diye, minyatürize bile ediyorum zaman zaman!..

Dünyanız ve üzerindekiler, Güneş'in içine gittiği zaman, sanki piranha balıklarıyla dolu göle bir kuş düşmüş gibi saldırırlar **"Zebyalı"**lar!

− Elf, bu anlattıkların çok korkunç şeyler!.. İnanılır gibi değil!..

Yani, onların arasına düşen biri için kurtuluş yok mu?..

− Asla!..

− Peki ama bizim Kutsal Kitapta, **"Hiç kimse hâriç olmamak üzere, herkes cehennemden geçecektir."** diye yazıyor... Eğer, bu Güneş, Cehennem ise, herkes bu "Zebyalı"lara yem olacak demektir?.. Öyle değil mi?..

− Olayı tam kavrayamamışsın sen Cem!..

− Nasıl yani?..

− O kitaplarınızın bahsettiği safha, Güneş'in Dünya'yı yutmasından çok önceki bir safhadır!..

Şu anda sekizyüz bin, bir milyon kilometreye fışkıran alevler, Güneş'in büyüme süreci içinde bir kaç misli daha yükseklere topluca yani, her yönden yayılmaya başlayacaktır…

İşte, Dünyanız bu alevlere yaklaşıp, ucundan içine girince, o sizin "Mahşer" dediğiniz olay gerçekleşecektir... Yani Dünyanız, Güneş alevleri tarafından kuşatılmış, fakat henüz içinde yok olmamıştır!..

İşte bu evrede iken, herkes kendi gücü oranında kaçmaya başlayacaktır...

Bu kaçış olayı da, herkesin cehennemden geçmesi diye tavsif edilmiştir... Yani tamamıyla içinden değil, Güneş'in uç alevlerinin, daha doğrusu radyasyonunun içinden geçilmesi!..

− Peki kaçanlar nereye gidecek?..

− Sizin tâbirinizle cennetlere!..

− Nerede bu cennetler, Elf?.. Gerçekten böyle **"Cennet"** diye, bağlar, bahçeler, ırmaklar var mı?

− Değişik boyutlar ve o boyutların kendi yapılarına uygun âlemler gerçeğini kavrayamadığınız sürece, **"Cennet"** diye isimlendirilen bu âlemlerin hakikatını idrak etmeniz de asla mümkün olmaz Cem!

− Yani başka bir evrende mi bu cennet denen yerler?

− Gerçeğini ifade etmek gerekirse, evrenler tâbirini kullanmanız yanlıştır!.. Çünkü tek bir evren mevcuttur!..

Ve insan, daha önce de açıkladığım üzere asla **"EVREN"**i algılayamaz!..

İnsanlar gerçek **"Evren"**i değil, algılama araçlarının bilinçlerinde oluşturduğu **"GÖRESEL evrenlerini"** tanımaya çalışıyorlar!..

Evren içinde, sayısız boyutlar; ve bu boyutlara tekabül eden sayısız âlemler; ve o âlemlerin sayısız canlıları mevcuttur!..

Hatta sana şunu söyleyeyim... Öyle bir madde âlem vardır ki bir boyutta, sizin bu madde dediğiniz âlem, ona göre son derece şeffaf kalır!!!

Buna karşılık, öylesine, son derece yüksek frekanslı boyutlar vardır ki, biz onların yanında, senin bizim yanımızda kalışın gibi kalırız!..

İşte, evrenin, bu boyut katmanları arasındaki bir geçiştir sizinkisi!

− Yani, **"Cennet"** denilen yer, başka bir boyutta mı?..

− Sizin şu an içinde yaşadığınız galakside; fakat, bir alt boyutta!

− Ne olur şunu biraz daha açıklar mısın?

− Bir örnek ile anlatmaya çalışayım... Şu anda yaşadığın boyut beden−madde boyutu değil mi?

− Evet..?

− Şimdi düşün sen, rüya görüyorsun... İcabında kendi bedenini de görüyorsun; ama bu beden değil!..

Ve daha önceden, gördüğün veya görmediğin sayısız sûretler ve şekiller de görüyorsun, hatta cansız dediğin şeylerle bile konuşuyorsun...

İşte burada olduğu gibi, kıyamet dediğiniz yeniden yapılanma evresinde de, şayet Güneş'ten kaçabilirseniz; öylesine süptil ya da eski deyişle lâtif bir bedene sahip olacaksınız ki, bunu şu anda tasavvur bile etmeniz mümkün değil...

İşte bu yapınızla geçeceğiniz boyutun, öyle canlıları ve nesneleri vardır ki, bunları şu anda size anlatabilmek olanaksızdır!.. Ancak oraya gidebilirseniz, anlayabilirsiniz...

Cem, bugün gerçekten dimağını çok zorladın!.. Konu da gerçekten size göre çok ağır ve anlaşılması son derece güç!.. Bu sebeple sana bu hususu, bir dahaki görüşmemizde açmak istiyorum... **ÖZDE!..**

Cem, artık herhangi bir konuda Elf'e ısrar etmenin faydasız olduğunu anlamıştı... Elf daima ne diliyorsa onu yapıyordu, ve karşısındakinin ısrarı üzerine de, yapmak istediğini asla değiştirmiyordu!.. Bu yüzden hiç ısrar etmedi ve kabullendi durumu…

− **ÖZDE Elf!..**

Bağlantı kesildiği anda Cem, düşünmeye başladı kendi kendine...

Herkes gibi, **"yıldız falı"** der geçerdi burçlarla ilgili konulara... O güne kadar hiç düşünmemişti **"yıldız falı"** denilen şeyin, gerçekte bütün insanlığa yön veren bir bilim dalı olduğunu!.. Ya diğer varlıklar?..

Oysa Elf'in anlattıklarına göre, insanlık dünyası ile ilgili pek çok çözülemeyen problemin temelinde, **"astroloji"** yatıyordu...

"Burçlar ilmi", Elf'in anlattıklarına göre, insanın âdeta tüm yaşamına yön veren bir mekanizma oluyordu!.. Hâlbuki az öncesine kadar, bu konuda cahil diğer insanlar gibi, kendisi de böyle bir ilim dalı olduğunu bile bilmiyor, konuyu hiç ciddiye almıyordu...

Artık şu **“burçlar ilmini”** iyice anlamak gerekti...

Neyse geçen geçmişti...

Şimdi yapılacak iş, hiç olmazsa anını değerlendirebilmekti...

Hemen kitaplarına gömülüp, bu konuda araştırma yapmak zorunluluğundaydı...

* * *

SEKİZİNCİ GÜN

Elf'in vermiş olduğu bu son bilgiler gerçekten şaşırtmıştı Cem'i bir defa daha!.. Zaten her bir buluşmaları onun düşünce dünyasını karmakarışık ediyordu ya!.. Ama bu defakiler!..

Astrolojiyi, herkes gibi sadece bir "yıldız falı" zannetmekteydi o ana kadar Cem!..

Oysa, Elf'in anlattıklarına göre, bugünkü deyimiyle **astroloji**, ya da eski deyimiyle **"Burçlar ilmi"** tamamıyla ve kesin olarak bir **bilim dalı** olmalıydı!..

İnsanların beyinleri, çeşitli takımyıldızlardan gelen kozmik ışınlarla programlandığına göre, âdeta **insanların "KADER"lerini düzenleyen bir bilim dalı olmalıydı!..**

Cem bu konuda pek çok tereddüt içinde kalmıştı... **KADER**, ya da halk arasındaki deyimiyle **ALINYAZISI** yoksa bir gerçek miydi?..

ALINYAZISI, kozmik ışın kalemiyle, yani programlamasıyla belli bir gayeye yöneltilen beyin düzeni miydi?..

Alınyazısı değişir miydi?..

Alınyazısı değişir ise, kişi kendi yazgısını nasıl değiştirebilirdi?..

Alınyazısı değişmez ise, kişinin suçu neydi ki ceza görsün?..

Hem beyin programı astrolojik etkilerle oluşmuş ve o programa göre her an da yeni yeni tesirlerle beslenmekte ise, buna karşı alınabilecek bir tedbir de var mıydı?..

Veya en basitiyle şu sorunun cevabı neydi: Neler kişinin astrolojik kalemle yazılmış kaderindendir, neler kadere girmez?

İşte böylesine pek çok soru içinde bocalarken Cem birkaç gündür, yanında beliriverdi Elf!..

− Dalgın dalgın yürüyorsun Cem!.. Hem yolda, hem düşüncelerinde...

− **ÖZDE** Elf!..

− **ÖZDE** Cem!..

− Elf, bizim yıllardır **"yıldız falı"** deyip hor gördüğümüz, başımızı çevirip bakmaya bile tenezzül etmediğimiz bir konuyu; insanlığın temelini oluşturan bir bilim dalı olarak getirip baş köşeye oturttun! Burçlar ilmi adıyla binlerce senelik mazisi olup, günümüzde batıda fakülteleri kurulmaya başlanan, senin ifadenle bu "ilim" dalı hakkında o kadar yetersiz bilgiye sahibim ki; aklıma gelen pek çok sorunun cevabını verebilmekten âciz kaldım!..

Nasıl oluyor da çeşitli takımyıldızların yaydıkları ışınlar beynimizi programlıyor, lütfen bunu izah eder misin?..

− Cem, henüz beyin bilgisi konusunda, çok ilkelsiniz!.. Bunu anlamanız çok güç... Ama gene de elimden geldiğince basite indirgeyerek açıklamaya gayret edeceğim...

Sizin eskiler, yani bundan üç-dört bin sene önce yaşayıp bu gerçeği algılayanlar, takımyıldızlardan gelen bu tesirleri ilk defa anlayıp değerlendirebilenler, yaptıkları ön çalışmalar sonucunda, onlardan gelen tesirlerin kesinliğini anlayınca, araştırmaya başlamışlar... Böylece de Güneş sisteminizi çevreleyen daireyi 12'ye bölerek, ve hayalî şekle göre isimlendirmek suretiyle 12 burç vardır, demişler...

Esasen çevrenizdeki takımyıldız sayısı bu sayının üzerindedir ama, onlar diğer takımyıldızlardan gelen tesirleri de bu 12'nin içinde düşündükleri ve değerlendirdikleri için, tesir itibarıyla fark etmez!..

Evet, bu takımyıldızların her birinin değişik frekanslı dalgaları, her an Dünyanızı etkilemektedir... Ve gene bu takımyıldızlardan gelen öyle ışınımlar mevcuttur ki, saniyeler içinde Dünyanızın üzerinde bulunan nesneler ve Dünyanızın içinden geçerek, öbür taraftan yoluna devam eder, gider...

İşte sizin beyniniz daha ana rahminde çeşitli takımyıldızlardan, değişik frekanslı kozmik ışınım bombardımanına tâbi tutulur...

Bu kozmik ışınlar, hücre yapınızın özündeki DNA ve RNA diye isimlendirdiğiniz genlerinizi dahi etkileyerek, çeşitli şekillerde programlar meydana getirir.

Dünya üzerindeki nesil–ırk–tür farklılaşmaları; **MUTASYON** adıyla tanımladığınız, kozmik ışınların genetik düzen üzerindeki etkileri ile meydana gelmiştir. Eskiler bu işlemi mecazî bir şekilde, benzetme yoluyla anlatmaya çalışırken;

"Melekler, insanları ve canlıları etkileyerek, ilâhî istek istikametinde düzenler" demişlerdir.

Bilim adamlarınızın bugün hâlâ çözemediği tür ve ırk sıçramalarının temelinde, hep mutasyon diye adlandırdığınız, kozmik ışınım etkileri, yani **ASTROLOJİK ETKİLER** ya da bir başka ifade ile meleklerin tasarrufları yatmaktadır.

− Peki nasıl yazılıyor bu yazgı alnımıza?..

− Cem hiç yakışmadı bu soru sana!.. Lütfen kopmadan takip et anlattıklarımı...

Beyninizde genetik katman vardır, bir... Rahimde 120. günde oluşan ön ana program vardır, iki... Doğana kadar ki süreç içinde programlanan ikinci katman vardır, üç... Bir de doğum anında programlanan katman vardır, dört...

Ayrıca bu programlar, beynin yaydığı çeşitli ışınsal yapıları dahi düzenlerler... Mesela, birimin 120. günde gelen kozmik ışınıma göre beyninde açılan bir devre, antiçekim dalgalarını üretirse, bu kişi ölüm ötesi yaşamda, sizin tâbirinizle **"ruh"**unu Dünya'nın çekim alanından kurtararak, uzayın çeşitli katmanlarına ya da sizin deyişinizle cennetlere açılabilir!..

Bunun gibi, istidat ve yetenekler dahi hep bu kozmik ışınlar tarafından programlanır...

− Nasıl olur bu?..

− Kullanmakta olduğunuz bilgisayarı düşün!.. Bu bilgisayarlar, bir beynin son derece minyatürize edilmiş en ilkel şeklidir...

Önce o bilgisayarın beyin devreleri, yapması istenen işleve göre programlanır... Sonra, o program doğrultusunda veriler yüklenmeye başlanır…

Bunun gibi, beyniniz de önce, sizi vareden Kozmik bilincin gayesi istikametinde, programın oluşacağı günde Dünya üzerinde meydana getirilerek programlanır... Sonra o programa uygun verilerle yüklenmeye başlanır. Gerek bu programlanma ve gerekse yüklenme, sizin alınyazısı dediğiniz şeyden başka bir şey değildir.

− Yani ben, şu sırada ne yaparsam yapayım, kendi irademle yapmıyorum da bu programımın gereğini mi yapıyorum?..

− Şunu kesinlikle unutma ki, **hiçbir birim, kendi programı dışında davranışları asla meydana getiremez!..**

Sen, ister kendi hür irademle yapıyorum, de; ister kaderimi yaşıyorum, de; netice itibarıyla varoluş gayenin ve programının dışında bir şeyi yaşaman veya bir hedefe ulaşman asla mümkün olmaz!..

Zira her araç, varoluş programının gereğini yerine getirir!

− Yani şimdi, biz, bir araç mıyız?..

− Yapma Cem!.. Bırak şu beşerî duyguları!..

Sadece şu ortanın altındaki klasmanda yer alan Galaksinizi ele alsak, 400 milyar yıldız var içinde, ki pek çoğu Güneş'inizden katbekat büyük!..

O Galaksi içindeki Güneş'iniz bir hiç hükmünde!..

“Güneş” ismini taktığınız ana yıldızınızın yanında Dünyanız ise milyonda bir nispetinde!

Ve o Dünya’nın üzerinde sen veya türün, milyarda bir bile değilsiniz!..

Araç olsan ne olur, olmasan ne olur!..

Bırak şartlanmalarını, bırak beşerî duygularını, bırak insanca düşünmeyi de, Evrensel gerçeklere açıl!..

Bırak insanca düşünmeyi de, **Evrensel birim** olmaya çalış!..

Önce, HADDİNİ BİL!..

Nerede, ne, ne kadar olduğunu kabullenmene bak... Sonra da, evrensel gerçeklere!

Şefkat, merhamet ve sair duygular, tüm hayvanlarda yapılarına göre mevcuttur.

Oysa **insan, evrensel gerçeklere ve sırlara erebilecek bir kapasiteye sahip olma şansına ermiştir...**

Kendindeki **EVRENSEL SIRLARA** erme şansını ve yetisini çok iyi değerlendirmeye çalış!.. Zira, bir daha Dünya’ya geri gelme ve bu şansı elde etme imkânına sahip olmayacaksın!

− Peki Elf, şayet astrolojik etkiler benim programımı bu gerçeğe eremeyecek şekilde oluşturmuş ise, elimden ne gelir?..

− **Programının ne olduğunu bilemediğine göre, sana düşen şey, o hedef istikametinde elinden geldiğince çalışmaktır... Sen, “Evrensel Sırlara” ermek ve gereğini yaşamak için var edilmiş isen, sana bu kolaylaştırılmış ise, elbette ki çalışmaların başarıyla son bulacaktır...**

− Peki Elf, **EVRENSEL SIRLARA**, Evrensel Gerçeğe, **ÖZE** nasıl ulaşacağım?..

− Siz Tanrı’ya inanan bir toplum içinde yaşıyorsunuz ve öyle inanıyorsunuz değil mi?

− Elf, **TANRI**’nın ne olduğunu bilemedim ki ben daha!

− Nasıl düşünüyorsun sen Tanrı’yı?..

− En basit düşünce şekliyle!.. Her şeyi meydana getiren bir şey var...

Çiçeği, insanı, Dünya’yı, yıldızları, galaksileri... Öyle ise her şeyi meydana getiren ilk ana güç veya varlık, tanrı olmalı diye düşünülüyor!..

Dolayısıyla ben de, tanrının o ilk gerçek ve mutlak güç olduğunu düşünüyorum.

− Peki, nerede veya nasıl bir şey?..

− Her yerde!..

− Cem, beşerce düşünmeyi terk etmeye çalış!..

− Elf, önce, bana açıklasana şu **“beşerî düşünce”** veya **“insanca düşünce”** deyimleriyle neyi kastettiğini... Başka nasıl düşünebilirim ki?..

Ben bir insan olduğuma göre, elbette ki insanca düşüneceğim..?

− Bak Cem, siz şu anda, beş duyu verileriyle kendini kilitlemiş, âdeta şartlanmalar ve beş duyu verileriyle bloke olmuş bir beyinle, her şeyi anlayıp bütün sırları çözmeye çalışıyorsunuz!..

Oysa bu imkânsızdır!.

Önce, **beş duyu verilerinin, yaşadığınız evrenden kesitsel veriler olduğunu, fark etmek zorundasınız!..** Onlar **sadece kesitsel örneklerdir!.. Ve o örneklerin dışında daha sayısız varlıklar ve veriler mevcuttur!..**

Dolayısıyla, sadece, o beş duyu verilerini asıl ve gerçek kabul edip, **tüm evrensel gerçekleri bu beş duyu verileri üzerine inşa etmek gafletinden arınmalısınız!..**

Şunu idrak etmelisin ki, sizin bildikleriniz, bilmediklerinize nispetle sonsuzda birdir!..

Bilmediğiniz varlıkların, bilmediğiniz sistemlerin, bilmediğiniz evrensel kanunların haddi hesabı yoktur!..

“Olmaz, deme; olmaz, olmaz!” şeklindeki deyişiniz bu gerçeğe işaret eder!

İnkâr; cahilin, cehlini örtmek için kullandığı savunma silâhıdır!.. **İlim sahibi bilmediği hiçbir şeyi inkâr etmez; gerçeğini, sistemini araştırır!**

Sakınman gereken ilk şey, beş duyu verileriyle bloke olmuş bir beyinle yaşamak ve öylece bu Dünya’dan öte yaşama geçmektir! Zira, evrensel sırlara açık bir yapıya kavuşmak için tek şansın, şu dünya yaşantısıdır!.. Çünkü beyin elden çıktı mı, artık hiçbir yeni veri kazanma şansın olmayacak!..

İşte, beş duyu verileriyle bloke olmuş ve şartlanmalarla kilitlenmiş, ötesine geçemeyen birimlerin düşünce şekillerine “beşerî düşünce”–“insanca düşünce” deriz.

Oysa, **sen** bütün bunların ötesinde, son derece kapsamlı bir şekilde **EVRENSEL SIRLARA** ulaşabilecek beyin kapasitesine de sahipsin!..

Bütün mesele beynindeki bu boş duran, kullanılmayan muazzam kapasiteyi değerlendirebilmektir!

Beynindeki boş durup, kullanılmayan o muazzam kapasitenin daha ilk bölümlerini kullanmaya başlayınca, **ilk evrensel sırra ve gerçeğe ereceksin, ki o da bir TANRININ var olmayışıdır!..**

− Ne, Tanrı yok mu?..

− Elbette, **TANRI diye bir varlık mevcut değildir!..**

− Elf, Tanrı yok ise, dinler bir aldatmaca mıdır?.. Yakın yüzyılda birisi çıkmış ve “DİN AFYONDUR” demiş! Yani dinlerin bir aldatmaca olduğu görüşünü mü ileri sürüyorsun?

− Hayır Cem!.. Sadece, TANRI yoktur, diyorum... Yani, **bir tanrı ve dolayısıyla da “tanrılık” kavramının söz konusu olmadığını** anlatmaya çalışıyorum..

− Peki bundan da dinlerin aldatmaca veya oyalamaca olduğu neticesi ortaya çıkmıyor mu?.. Demek üstün akıllı birtakım kişiler, toplum içinde belki de belirli üstün güçlerine dayanarak bir düzen kurmak için peygamberliklerini ilan edip, din adı altında kendi sistemlerini kurdular... Öyle mi demek istiyorsun yani?..

− Hayır!..

− Lütfen ELF!.. Lütfen daha açık anlat ne demek istediğini... Zira neredeyse tüm beyin sigortalarım atacak!..

Hem diyorsun, tanrı yoktur, tanrılık mefhumu yoktur... Hem de bu görüşe dayalı olarak gelen “dini inkârı” reddediyorsun!..

Yani âdeta, **Tanrıyı reddediyorsun ve dini kabul ediyorsun** gibi bir çelişki sergiliyorsun!

Bir çelişkiye düşeceğini kabul etmem imkânsız!.. Ama ne demek istediğini de bir türlü anlayamıyorum...

Lütfen çelişki gibi görünen şu hususu bana açıklar mısın?..

− Memnuniyetle Cem!.. Zevkle... Ancak isterdim ki, bu çelişkili görünen hususu sen çözüp, gerçeği ortaya çıkaraydın... Çünkü sende bu kapasite mevcut!..

İşte bu sebeple de sana ne tanrının yok oluşu, ne de astrolojinin bir bilim dalı oluşu hakkında daha fazla açıklamada bulunmayacağım şimdilik...

Hele biraz düşün ve araştır...

Bakalım bu konuda neler bulacaksın?..

ÖZDE Cem!..

− **ÖZDE** Elf...

Evet, bu veda kelimeleri dökülmüştü Cem’in ağzından ama neredeyse düşünme yetisini yitirmiş gibiydi!..

Nasıl eve geldi, nasıl içeri girdi, nasıl kendini koltuğa attı hiç hatırlamıyordu...

− Hey bu ne hâl?..

Diye Gönül'ün dokunuşuyla açtı gözlerini... Kafası öylesine duruyordu yerinde ama bomboş gözlerle de çevresine bakmaktan alamıyordu kendini.

− Ne anlatayım ki sana... Gene Elf bütün düşüncelerimi karmakarışık etti. Astroloji gerçektir ve alınyazısı kozmik ışınlarla yazılır, dedi!.. Tanrı yoktur, ama din vardır ve gerçektir, dedi.. Ve hiçbirinin de izahını yapmadan kaybolup gitti!..

− "Tanrı yoktur, din vardır" mı dedi?..

− Evet, aynen öyle!..

− Deli mi bu adam?.. Bana bak, senin bu uzaylı, çılgının biri olmasın?..

− Hayır!.. Hayır, o çılgın olamaz!.. Belki bir melek!.. Ya da, öyle bir şey!.. Ama bir gerçek!.. Tüm söylediklerinin altında gerçekler yatıyor ama, ne çare ki bende bunları kavrayacak kapasite henüz oluşmadı!..

Allâh bana **O**'nun değerini idrak ettire!..

Ve öğrendiklerimin hazmını vere...

* * *

10

DOKUZUNCU GÜN

Cem bir hafta boyunca kendi kitaplığında, hem de genel kütüphanede yaptığı kaynak araştırmalarında **“burçlar ilmiyle”** ilgili olarak çok enteresan verilere rastlamıştı.

Çok meşhur bazı İslâm âlimleri, eserlerinde, **“yeryüzünde olup biten her şeyin üzerinde burçların etkisinden”** söz ediyorlardı...

İnsanların kaderlerinin burçların tesirleri aracılığıyla yazıldığından söz eden ve Dünya’da, Berzah denilen kıyamete kadar ki geçiş âleminde ve cennetlerde olup biten her şeyin dahi burçların tesirleriyle meydana geldiğini yazan, çok meşhur İslâm âlimi, o devirde bunu nasıl tespit edebilmişti.

Bugüne kadar hiç bilmediği bir dünya ve ilim içinde kendini bulan Cem, sarhoş gibi geziniyordu... Öylesine, bugüne kadar habersiz olduğu gerçeklerle karşılaşıyordu ki, seyretmekte olduğu dünya ve değer yargıları her an değişime tâbi oluyordu…

Zaman zaman sıkılıyor, bunalıyor; zaman zaman patlayacakmış gibi oluyor; zaman zaman tüm bildiklerini inkâr edip bomboş bir şekilde sokaklarda, avare avare dolaşmayı yeğliyordu...

O yaşa kadar, en değer verdiği şeylerin birer hiç olduğunu, tamamıyla şartlanma yoluyla kabul edilmiş boş balonlar olduğunu idrak etmek, tüm düşünce sistemini allak bullak etmişti!..

Eğer idrak gücü zayıf biri olsaydı, belki de her şeyi inkâr edip, tam bir bedensel yaşam düzeyine bile düşebilirdi... Ama bu ilkelliğe düşmesine de büyük bir engel vardı; **derin düşünce ve idrak gücü!..**

Tüm düşünce sistemini ve değer yargılarını alt üst eden bu yeni gerçekleri, son noktasına kadar keşfedip anlama azmi, onun en ufak bir sapma yapmasına müsaade etmiyordu!..

Şimdi bütün hedefi, İdepya’lı Elf kadar, içinde yaşadığı sistemi kavramaktı...

Temiz havada rahat düşünebilmek amacıyla denize tepeden bakan ormana gitmiş, orada bir banka oturmuş, öylesine bakıyordu aşağılara...

Kafası, hep **“astroloji ilmine”** takılıydı!..

Nasıl oluyordu da, insan beyinleri, bu kozmik ışınların tesirleriyle programlanıyordu?

Eğer insan beyinleri kozmik ışınlarla programlanıyorsa, sonradan bu programlarda değişiklik oluyor muydu, olmuyor muydu?..

Kozmik ışınların programladığı beyinlerde, değişiklik yapmak mümkün ise, bu nasıl gerçekleşebilirdi?..

Gerçekleştiremeyenlerin hâli ne olacaktı?..

Sorular sorular sorular...

Acaba bir gün tüm sorularının cevaplarını alabilecek miydi?..

– **ÖZDE Cem!..**

Her zamanki gibi soru küpüsün gene!.. Bu titreşimin beni çekti ya zaten!

Bedensel dürtüleri istikametinde yaşayan ilkeller arasında, senin gibi düşünebilme mekanizmasını çalıştırabilen bir birimle karşılaşmak ne kadar hoş!..

− **ÖZDE** Elf!.. Bugün, ne kadar güzel iltifatlarına nail oldum!..

Ama çözüme ulaşmayan sorular içindeyken, inan insan hiç mutlu olamıyor!.. Hele bir de şu son **"Burçlar ilmi"**ni karşıma çıkarmadın mı... Hepten karmakarışık bir hâl aldı kafam...

Ya, o hayal mi gerçek mi meselesi!..

Elf, lütfen, önce bana şu **hayal – gerçek** meselesini anlayabileceğim bir şekilde açıklar mısın?

Beş duyu ile algılayıp **"gerçek"** diye kabullendiğimiz Dünya, nasıl oluyor da hayal olabiliyor?..

− Bak Cem, mâdemki sordun, sana anlatacağım... Ama şu anda bu konuyu tam anlamıyla kavrayamayacağını da biliyorum...

Zira, öylesine, beş duyu verileri ile değerlendirmeye bloke olmuş ki beyniniz; beş duyu verilerinin üstüne çıkıp, ilmî düşünme ve değerlendirme yeteneğinizi yitirmişsiniz!..

Buna rağmen anlatacağım... Elastik kap, zorlanarak genişler; elastikiyeti olmayan ise dönüşüme girer...

− Bu son dediğini anlayamadım ama sormayacağım da Elf!.. Zira şu hayal − gerçek farkını anlamak, ilk hedefim... Sonra da beynin geliştirilmesini öğrenmek istiyorum...

Beyin programımız kozmik ışınlarla düzenlendiğine göre, bunda bir değişiklik yapabilme imkânına sahip miyiz, değil miyiz? Bunu öğrenmek istiyorum... Zira benim için son derece önemli bir konu bu..?

− Evet Cem... Sana bugün iki konuyu da anlatacağım... Dilerim yeterince çözüme ulaşabilirsin…

Önce, sana şunu söyleyeyim Cem...

Bu belki, şu andaki bilim verilerinize ters düşecek ama, kesin olarak bil ki, **"Evren"** adıyla tanımladığınız yapı, varlık, sonsuz ve **sınırsız boyutlu tek bir vücuttur!..** Ve gerçeği itibarıyla da öylesine bir **TEK**'tir ki, onda ikinci bir varlık düşünülemez!..

− Elf, ya evrendeki sayısız Galaksiler, yıldızlar ve canlılar..?

Elf sanki canı sıkılmış gibi bir görüntü aldı, Cem'in sabırsız davranışından dolayı... Anlatımının yarıda kesilmesinden hiç hoşlanmamış gibiydi...

Bunu fark eden Cem, hemen özür diledi...

− Bağışla Elf!.. Üzgünüm!.. Sözünü yarıda kesmek istememiştim...

Ancak biz en son bilimsel verilere göre, Evreni sonlu−sınırlı bir küre gibi düşünürken; sen çıkıp da **"sonsuz−sınırsız TEK"**tir deyince birden kendimi tutamadım... Lütfen devam et...

− Zaten tüm yanılgılarınızın temelinde de bu konudaki bilgisizliğiniz yatıyor! Beş duyu verilerini esas, gerçek zannederek, ona dayalı bir sistem bina etmeye çalışıyorsunuz; ki bu da tümüyle gerçeği algılamanıza engel oluyor!..

Bak, şimdi şu anlatacaklarıma çok dikkat et!..

Beyine, şu gözbebeğinizle belirli verileri ulaştırınca, göz sisteminizin değerlendirme kapasitesi içinde kalan şeyler için beyniniz **"var"** hükmünü veriyor... Oysa, gözün görme sınırları dışında kalan sayısız şey var!..

Bunun gibi, gözle değil de, ilimle bakarsanız eğer; gerçekte, bedeniniz ile hava ve karşınızdaki kişinin bedeni, tümüyle bileşik atomik bir kitledir!

Ancak unutma ki, bu da bu atom boyutunun gerçeğidir! Mutlak gerçek değil!

Atom boyutuna **GÖRE** gerçektir bu!..

Eğer, daha yüksek oranda bir zumlama yaparsanız... Işınsal boyuta inerseniz...

Bu boyut bilincine **GÖRE** ne Dünya vardır, ne yıldızlar, ne Galaksiler!..

Nihayet bilebildiğimiz kadarıyla salt bilinçenerji noktasında, bu boyutt a tek bir bilinçenerji türünün varlığıyla karşı karşıya kalırız ki; bu **sonsuz−sınırsız TEK** boyutunda, kendisinin dışında hiçbir şey mevcut değildir!

Şimdi iyi düşün ve kavramaya çalış...

Esas orijin, gerçek, bu olduğuna göre, nerede çokluk kavramı?..

Dikkat et!.. Her boyut ve o boyutun varlıkları, gene o boyutun içinde var olanlara göre mevcut!..

Yani, **boyutlar, boyutların kendi yapısındaki varlıklara GÖRE var!..**

Bir boyuta **göre "var"** olan, diğer bir boyuta **göre "yok"** hükmünde!

Bu ne demektir?.. Bu şu demektir:

Sen, algılama aracının kapasitesine göre **"var"** kabul ettiğin bir boyutun esiri olarak, yaşamına devam ediyorsun!..

Oysa senin hapishanen olan o boyutun dışında, sayısız boyutlar ve dolayısıyla âlemler mevcuttur; ki bu da, en az bir o kadar farklı değer yargılarıdır, demektir!..

Yani, sen, hangi anda ve boyutta ve hangi konuda bir değer yargısı ile kendini sâbitlersen veya bloke edersen; bu demektir ki, sen, evrende kendi kendini ilkelliğe mahkûm etmişindir!..

Buna karşılık, tüm değer yargılarından arınıp, **her yeniye açık olmak** ve o yeniyi araştırıp anlamaya çalışmak suretiyle de bilgi birikimini sürekli geliştirebilirsin...

Bu, yeniye açıklık da, beynin tarafından ışınsal bedenine yükleneceği için, sonsuza dek yeni boyutlara ve yaşama adapte olabilirsin...

− Pardon Elf, lütfen mazur gör, şurayı anlayamadım...

TEK, nasıl oluyor da çok boyutlu çokluğu meydana getiriyor?

− Elbette mazursun Cem!.. Beş duyu blokajlı ilkel beyinler arasında şu düzeyde düşünebilmen bile, çok büyük bir olay!.. Elbette mazursun!..

TEK, bilincinde, sayısız mânâlar ve oluşlar geçirmiş; ve bunları bilincinde geçirmesiyle birlikte de, boyutlar ve boyutların seyredicileri olarak algılamıştır!..

Zira, her boyut ve o boyutun varlıkları, ancak gene o boyutun algılayıcı varlıkları tarafından seyredilebilir...

Ama, o seyredicilerde seyreden de gene O TEK bilinçtir!..

Dolayısıyla da var olan yegâne mevcut TEK'tir!..

Zaten sizin önderiniz olan kişi de insanları bu konuda uyarmış ve

"Sakın boş yere tanrılara tapınarak ömrünüzü heba etmeyin!.. Tanrı yoktur, ilâh yoktur! Dolayısıyla, tanrılık mefhumu da yoktur!.. Yegâne var olan TEK'tir, yani 'AHAD'dır, 'ALLÂH'tır" diyerek bu mutlak gerçeğe dikkatlerinizi yöneltmek istemiştir!

Cem'in kafası biraz daha bulandı, karıştı!..

İslâm'ın tanrı anlayışını hiç böyle düşünmemişti, bugüne kadar!..

Çeşitli şekillerde ve yapılarda birçok tanrı yok; bir tane tanrı var; onun da adı Allâh'tır; gibi düşünmüştü bugüne dek!..

Oysa Elf, ona şimdiye kadar kimsenin böylesine açık bir şekilde anlatmadığı bir gerçeği vurguluyordu:

Tanrı yoktur!.. Tanrılık kavramı yoktur!..

"ALLÂH", mevcut olan TEK vücuttur!.. AHAD'dır!

Hemen aklına İslâm'ın kutsal kitabındaki **"İhlâs"** Sûresi geldi... Ne diyordu...

“ALLÂH Ahad’dır... TEK’tir... O’na, ne bir şey girer ne de O’ndan bir şey çıkar... Ne O, bir şeyden meydana gelmiş, ne de O’ndan meydana gelmiş ikinci bir şey vardır!.. O’nun misli, dengi, benzeri de mevcut değildir, TEK’tir!.”

− Elf, hiç bugüne kadar **“ALLÂH”**ı bu mânâda düşünmemiştim!.. Ne kadar değişik bir yaklaşım bu!..

− Cem, sizin, bu konudaki **Önderinizin** açıklamalarından hiç haberiniz yok!..

Siz hâlâ, geçmiş **“tek tanrılı”** topluluklar düzeyinin ilkelliği içinde yaşıyorsunuz!..

Önderiniz, Dünya’ya gelmiş geçmiş en üstün değerlendirme ve gerçekleri açıklama gücüne ve yetisine sahip birim olmasına rağmen; çok üzücüdür ki sizler **O**’nu hiç anlayamamışsınız!..

O, size evrensel bir gerçeği açıklamış ve buna göre o gerçeği idrak edip yaşamanızı istemişken, maalesef sizler hâlâ binlerle asırdır devam eden **“tek tanrı”** anlayışı içinde yaşamınızı sürdürüyorsunuz...

Konunun şeklinde ve taklidinde dalgalanıp duruyorsunuz...

Anlamıyorsunuz, düşünemiyorsunuz; **“Tanrı−İlâh yoktur, sadece ALLÂH vardır”** mesajının mânâsını!..

Ve dolayısıyla da bu ömür sermayesi, böylece uçup gidiyor elinizden!

− Elf yemin ederim ki, beynim içinde sanki binlerle bomba patlamış da hurdahaş olmuşum gibi!.. Sana da malûmdur ya!..

Bilemiyorum ne diyeceğimi ve nasıl bir sistem oluşturacağımı... Sayısız soru çıkıyor bir anda...

Mâdem, bir Tanrı, bir ilâh yok −ki İslâm Dini’nin ilk esası da buna iman etmek− öyle ise bunca ibadet niye?.. Kime?.. Niçin?..

Offf!.. Kafam duracak neredeyse!.. Eğer bu şoku atlatabilirsem bravo bana!

− Atlatırsın, atlatırsın!.. Zaten başka çaren de yok!.. Sizin tâbirinizle, ya bu deveyi güdeceksin, ya bu deveyi güdeceksin!..

Değil mi ki gerçeğe talip oldun, onu elde etmenin sıkıntılarına da göğüs gereceksin ki huzur ve saadetine de eresin!..

− Peki, lütfen söyler misin o zaman, **Allâh’ın bir tanrı olmadığını** açıklayan kişi, niçin ibadet adı altında birçok fiilden söz etmiş!..

Tanrı var olmadığına göre, kime ve niye ibadet edilsin?..

Tanrı var olmadığına göre, tanrılık kavramı da yoktur elbette!..

Öyle ise, dindeki ibadetler niye?..

Elf, bu sorunun cevabını vermeden önce öyle bir tavır takındı ki, Cem’e, sanki abes bir şey sormuş gibi geldi...

Elf, tavrıyla, böyle basit bir soru da olur mu, gibilerden omuz silkti ve yüzünü buruşturdu... Soruyu çok ilkel bulmuştu sanki!..

− Niye yemek yiyip su içiyorsunuz?..

Cem, dünyalar kadar önemli büyük balonuna iğne saplanmış gibi oldu!..

Cevap beklerken son derece basit bir soru ile karşılaşmıştı...

Otomatik olarak cevapladı:

− Vücudumun ihtiyacı için öncelikle!.. Sonra da zevk almak için!..

Elf, onun bu cümlesine ayna tuttu:

− **İbadet de dalga bedeninin ihtiyacı için** öncelikle! Sonra da bilincinin zevki için!

Bu kadar basit bir cevabın olabileceğini hiç düşünememişti Cem!..

− **“Allâh’ın sizin ibadetlerinize ihtiyacı yoktur; ne yaparsanız kendinizedir, kendiniz içindir”** diye büyüklerinizden hiç işitmediniz mi bu gerçeği şimdiye kadar Cem!..

diye devam etti Elf!..

Ne kadar orijinal ve enteresan bir birimdi şu Elf!.. Çözümü en zor meseleleri, bir anda son derece basite indirgeyip, üç-beş cümle ile bir anda açıklığa kavuşturuveriyordu!.. Sanki bir birim değil, duygulardan arınmış, dünyalar büyüklüğünde bir bilgisayardı,diye düşündü Cem!..

Nasıl böyle bir birim oluyordu! Demek ki gerçekten bildikleri bir hiçti!..

Bu acziyet hâli içinde teslim etti kendisini ELF'e...

− Elf, bütün varlığımla sana teslimim!..

Lütfen beni evrensel gerçekler boyutuna ulaştır ve gerçeği; göresel gerçeği değil, mutlak ve kesin gerçeği kavrayıp, gereğini yaşayabilmem için bana yardımcı ol!..

demek mecburiyetini duydu kendinde... Ve dedi de!

Zira kendini şu anda yumurtanın içindeki bir civciv gibi hissediyordu!.. Bütün dünyası, o küçücük yumurta!..

Elf ise, dış dünyanın gerçeklerine dair bilgi kırıntılarını, bir şırınga ile dünyası olan yumurtanın içine sokuyordu!.. Ve o da, o bilgi kırıntılarından yumurtanın dışındaki gerçeklik âlemini tanımaya çalışıyordu...

Ve sorun yumurtanın çatlatılıp, kırılıp, kendisinin o gerçeklik âlemine intikâli idi!..

"Ölmeden evvel ölünüz" işaretiyle vurgulanan **"insanlar uykudadır, ölünce uyanırlar"** mesajı bu yumurtanın çatlatılması ve kırılmasıyla mı alâkalıydı acaba?..

− Yumurtanı kırmak bana düşmez Cem!..

Diye konuştu Elf!.. Onun bütün düşündüklerine vâkıf olarak kafasından geçenlere cevap verdi... Çözümü gösteriyordu onu...

− Yapının doğasına aykırıdır bu!.. Her civciv kendi yumurtasını kırıp, dünyaya açılmak zorundadır... Yaşayacak hâle eriştiğinde, civciv kendi yumurtasını kırıp, dünya ile tanışır!

Şayet sen vakti gelmeden o yumurtayı kırarsan, ona iyilik değil, zarar vermiş olursun!.. İpek böceği de öyle değil mi?..

Kozasını, vakti geldiğinde deler ve kelebek olarak uçar gider!

− Ama bir de o kozayı delip, kelebek olup uçamadan önce kozayla birlikte kaynar kazanı boylamak var, değil mi?.. Kozadan çıkamadan!..

− Eee, o da işin başka bir yanı!.. Kozasını delip kelebek olarak uçanlar olduğu gibi, kozasını delme imkânına ulaşamadan, tırtıl olarak kozayla birlikte kaynar kazanı boylamak da söz konusu!..

− Peki, o kozasıyla birlikte kaynar kazanı boylayanların suçu ne?.. Günahı ne?.. Niye bazıları kozayı delip dünyanın güzelliklerine kanat açabilirken güzel bir kelebek olarak; diğerleri kozayı delme fırsatına erişemeden bir tırtıl olarak kaynar kazanı boyluyorlar?..

− Cem, yavru ceylanın suçu ne ki, aslanın dişleri ve pençeleri altında canlı canlı parçalanarak öldürülüyor... Kendini bir an aslanın ya da bir kaplanın pençeleriyle diri diri parçalanarak yenme hâlinde hissetmeye çalışır mısın lütfen!..

Suçu, günahı ne, o ceylan yavrusunun?.. Ya o çayırda anasının dizi dibinde sıçrayan kuzunun suçu ve günahı ne ki, insan eliyle kesiliyor, parçalanıyor ve ateşte kızartılarak zevkle yeniliyor?

− Yemin ederim ki, bu yönümüzle o aslanlar ya da kaplanlar gibiyiz... Değil mi Elf!..

− Ama senden istenen bir aslan ya da bir kaplan gibi yaşaman değil; insan olman!.. Yani, düşünebilen, kendi gerçek değerlerinle kendini tanıyabilmen, dolayısıyla evrensel sırlar ile özdeşleşebilmen!..

Sizin basit anlatımınız ile, **"Allâh'a ermen"!..** Bir bilebilsen bu iki kelimenin derinliğindeki sonsuz anlamları...

− Nasıl olacak bu Elf?.. Bir an bakıyorum her şey son derece basit ve apaçık ortada... İkinci bir an bakıyorum, her şey çözülmesi imkânsız derecede karmakarışık ve kördüğüm!.. Nasıl bütün bunlar yerli yerine oturtulacak hiç bilemiyorum...

− Allâh büyüktür, dersiniz ya Cem... Elbette arayan bulur, sizin deyiminiz ile!.. Belâsını da mevlâsını da!.. Görelim mevlâ neyler, neylerse güzel eyler...

Şimdilik ÖZDE!..

− Hey dur Elf!.. Beni, bu karma karışık hâlde bırakamazsın!..

Ama bırakmıştı işte!.. **"Özde"** demiş ve bağlantıyı keserek Cem'i kendi hâline bırakmıştı Elf!..

Denizler durulmaz dalgalanmadan...

Ama bu arada dalgalanma ile değil, kasırgayla tarif edilebilirdi Cem'in denizlerinin hâli..

* * *

11

ONUNCU GÜN

Elf ile son buluşmasından bu yana tam on beş gün geçmişti!..

Bu süre zarfında okullar da tatil olmuş, okuldan yana başı iyice rahat etmişti... Cem şimdi tüm faaliyetini bu konuya vermiş; içine kıyısından köşesinden girdiği konuyu iyice anlayıp, kendinde oturtmaya çalışıyordu...

Ancak, son görüşmede sormuş olduğu soruların cevaplarını da şu ana dek bulabilmiş değildi... Boşa koyuyor dolmuyor, doluya koyuyor almıyordu!

Bir türlü anlayamamıştı, **"ALLÂH"**ın bir tanrı olmadığını!.. İlâh olmadığını!..

"Evrenin, daha doğrusu, Evren ismiyle işaret edilen sonsuz sınırsız TEK'in, tanrılık kavramından da münezzeh olduğunu" ucundan ucundan hissetmişti ama, bu hissedişin getirdiği öyle sorularla karşı karşıya idi ki; bunları sıralamak bile çok zordu!..

İbadet, bir tanrı var olmadığına göre; kişinin kendisi için yapılması zorunlu çalışmalardı... Öyle ise niçin zorunlu?..

− Cem, istedim ki bu sorunun cevabını kendi ilminle bulabilesin... Ama on beş gündür hep bu soruyu tekrar etmene rağmen, bir türlü cevabını veremedin... Ve ben de yeniden bağlantı kurmak zorunluluğunu duydum.. Gel şimdi, beraberce bu zorunluluğun nereden kaynaklandığını tespit edelim...

− Sana ne kadar borçlu olduğumu ve minnet duyduğumu ifade etsem azdır Elf!.. Senin sayende, tüm içinde yaşadığım ortama ve âleme bakış açım değişti...

Ancak bütün buna rağmen, dönüp arkama baktığım zaman hâlâ bir arpa boyu yol gitmiş hissediyorum kendimi...

Yaşama dair tüm değer yargılarım sıfır oldu!.. Hiçbir şey için değerli, değersiz yorumlarında bulunamaz oldum!..

Bir an kendimi onun yerine koyuyorum, o şartlar içinde ben olabilirdim diyorum, ve ona sevgiyle bakmaktan başka bir şey gelmiyor elimden... Hiçbir şeye kızamıyorum!..

Zira, onun yerinde ben olsaydım ve ben de onun yaptıklarına şartlandırılmış olsaydım; ben de farklı bir şey yapamazdım gibi geliyor... Ve bu yüzden de kızamıyorum!..

Ama bütün bunlara rağmen cevabını veremediğim o kadar çok soru var ki, bu yüzden de huzura ermiş değilim...

Mesela, son görüşmemizde açıkta kalan bir soru var...

Tanrı var olmadığına, mevcut olan yegâne varlık **Ahad olan "ALLÂH"** olduğuna göre; kişi niçin ibadet etmek zorunda?..

Evet, biliyorum, buna kendi ihtiyacı için cevabını verdik ama, bu bana yeterli olmadı!

Niçin insan ibadet etmek zorunda?.. Ne getirecek ibadet kişiye?..

Lütfen Elf, bunu bana açıklar mısın?

− Bak Cem, şunu sakın aklından çıkartma...

"Evren" ismi altında gizli, mâdemki bir Kozmik bilinç vardır ve onun da gayrı hiçbir şey mevcut değildir; bu takdirde demektir ki, yersiz, yanlış ve sistem dışı hiçbir olay ve fiil söz konusu olamaz!.. Öyle mi?...

− Elbette!.. Kesinlikle öyle!

− Demek ki, **her yapılan fiilin, sistem gereği tabii ve otomatik olarak oluşan sonucu var...** Bu da demektir ki, **senden ne fiil çıkarsa, bunun neticesini otomatik olarak yaşayacaksın...**

Dolayısıyla, kişi için, kendisinden ortaya çıkan fiillerin sonucundan başka bir şey asla söz konusu değildir...

Nitekim, ne diyorsunuz... **"Ne ekersen, onu biçersin"... "Yağmur eken, fırtına biçer"...**

İşte bu sebeple, öncelikle bilelim ki, kişi ne yaparsa onun neticesine katlanmak zorunda olacaktır!..

Öyle ise ilk iş, neye ulaşmak istiyorsak onun için gerekli çalışmaları yapma mecburiyetinde olduğumuzu kavramaktır...

Bundan sonraki ikinci iş ise, beyninizin çalışma sistemini idrak etmektir...

Eğer beynin nasıl çalıştığını anlarsan, ibadetin de ne için veya hangi gayeye yönelik olarak konulmuş olduğunu idrak edebilirsin...

Aksi hâlde, içinde bulunacağın idrak yetersizliği, senin birçok şeyi ihmal etmene yol açacaktır ki, bu ihmalinin de sonucunu çok pahalı ödemek zorunda kalırsın!..

− Peki öyle ise, beyinle ibadet ilişkisini bana açıklar mısın Elf?..

− Bak Cem, beyniniz tamamıyla biyoelektrik enerji ile çalışan bir bilgisayar gibidir... Yeyip içtikleriniz, bedenin enerji ihtiyacını temin içindir, bunu biliyorsunuz... Aldığınız gıdalardan oluşan biyoelektrik enerji beyninizde bir yönüyle bedene dönük bir biçimde değerlendirilirken, öte yandan ikinci bir devresiyle de ruhu üretecek bir biçimde değerlendirilir.

Yani aldığınız gıdalar biyoenerjiye dönüştürülerek beyne ulaştıktan sonra, burada da dalga enerjiye dönüştürülerek **"RUH"** ismini verdiğiniz ölüm ötesi dalga bedeninizi meydana getirir...

− ELF, sana rica etsem, lütfen bana **"RUH"** hakkında biraz daha açıklama yapar mısın? **"RUH"** hakkında bilgimiz son derece az!..

Sadece, ölüm ötesi yaşam bedenimiz olarak biliyoruz ruhu, o kadar...

Eskiler ruh hakkında çok değişik, mecazî birtakım tanımlamalar yapmışlar ama bunlar da işin gerçeğini kavrayabilmek için son derece yetersiz kalıyor... Nedir **RUH?..** Nasıl bir şeydir... Nasıl görür, işitir, yapısal özellikleri nelerdir?..

− Sana **"RUH"** ismini verdiğiniz **ölüm ötesi bedenini**zin bütün özelliklerini elimden geldiğince anlatayım Cem... Tâ ki, artık bu konuda kafanda hiçbir pürüz kalmasın...

Önce şunu bil ki, **"RUH"** gerçek yapısı itibarıyla, bazılarında üç ve bazılarında da dört katmandan meydana gelmiştir:

1. Taşıyıcı dalgalar,

2. Antiçekim dalgaları,

3. Enerji dalgaları,

4. Bellek dalgaları.

− Hiç duymamıştım bunu Elf!.. Yani, şimdi benim ruhum dört katlı bir yapıdan mı oluşuyor..?

− Evet, senin ruhun sanki dört katlı bir yapıdan oluşuyor!.. Ama herkesinki böyle değildir!..

− Nasıl yani Elf? Kiminin ruhu üç katlı, kiminin ki de dört katlı mı?

− Buna **"katlı"** yerine **"katmandan oluşuyor"** deyimini kullansan daha yerinde olur...

Çünkü dalga yapıda, dalgalar kat kat değil, birbiri üzerine bindirilme şeklindedir, şayet tâbiri uygun ise... Hani şu, televizyon dalgaları üzerine bindirilmiş ses ve görüntü dalgaları gibi...

− Peki benim ruhumun dört katmandan olduğunu söyledin, bazılarınınkinin ise üç katmandan olduğunu ifade ettin... Nasıl oluyor bu... Sebebi ne?

− Bir insan hayatında en önemli şey, **"RUH"** adını verdiğiniz bu yapının üç veya dört katmanlı olması olayıdır... Az önce bahsetmiş olduğum **"antiçekim"** dalgaları, her beyin tarafından üretilmez...

Şayet, bir beyin bu **“antiçekim”** dalgaları üretip, **“taşıyıcı”** dalgalar dediğimiz ana yapıya yüklerse, o kişinin ruhu bedenden kurtulduktan sonra Dünya’nın manyetik çekim alanından da, daha sonra Güneş’in çekim alanından da kendini kurtarıp; önce uzaya açılabilir; daha sonra da boyut değiştirme olanağını elde edebilir!

− Boyut değiştirme mi?..

− Bunu şimdilik sorma, zira konuyu dağıtırsın... Önce, sormuş olduğun bu sorunun cevabını etraflıca öğren!..

− Özür dilerim Elf!.. Fakat merakımı hoşgör!.. O kadar değişik ve bugüne kadar hiç duymadığım şeylerden söz ediyorsun ki, hangi birini anlayacağımı şaşırıyorum...

− Haklısın!.. Belki senin yerinde ben olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım... Evet, gelelim kaldığımız yere...

“RUH” esas itibarıyla, dört veya üç katmandan meydana gelir demiştim...

Sizin ölüm ötesi yaşam kişiliğinizi ve bedeninizi oluşturan şey **“taşıyıcı dalgalar”** adını verdiğim **holografik** görüntü özelliğine sahip **ışınsal** yapıdır...

“Bellek” dalgaları ise, **“taşıyıcı”** dalgalar üzerine bindirilmiş tüm zihni fonksiyonlardan ibarettir...

Tüm düşünceler, duygular, arzu ve korkular beyinde yaşandığı anda, otomatik olarak **“bellek”** dalgaları şeklinde **“taşıyıcı”** dalgalara yüklenir...

− Kişi ölünce bütün hayatı gözünün önünden geçer, derler... Bu nasıl oluyor?..

− Anlatıyorum ya işte... Senin bütün yaşamın boyunca kafandan geçen ve fiile dönüşen her şey, **“bellek”** dalgaları şeklinde **“taşıyıcı”** dalgalara yüklenmiş ve tüm bedeninde holografik bir biçimde yer almıştır... Dolayısıyla ruh, beden kaydından veya bedenin elektromanyetik çekim alanından kendisini kurtardığı anda, tüm geçmişini bütün detayları ile bir anda seyreder...

− Ya başkaları...

− Başkaları da onları okuyabilir!..

− Ne!.. Yani, biz o tarafta şeffaf mı olacağız?..

− Elbette!.. Ne sandın ki?.. Dünya’da yaşarken nasıl bir insan olduğunu çevrendeki herkes okuyabilecek!..

− Yapma Elf, bu çok korkunç bir şey!.. Belki cehennemden bile korkunç!..

Yani, şimdi karşıma gelen herhangi bir kişi, benim tüm yaptıklarımı, yaşadıklarımı, günahlarımı sevaplarımı okuyacak, öyle mi?..

− Şayet silinmemiş ise, evet!..

− Silinmemiş ise..?

− Evet, **“bellek”** dalgalarına yüklenmiş ve enerji dalgaları olarak yerini almış menfi düşünce ve duygular, silintilerle kayıttan düşürülmemiş ise, ruhta sâbit kalır ve ölüm ötesinde de herkes tarafından okunabilir!..

− Bir dakika... Anladığımı tekrar edeyim bir kere...

Şimdi, benim tüm düşünce ve duygularım ve fiillerim, **“bellek”** dalgaları ile, ruhuma yani **“taşıyıcı”** dalgalar şeklinde **ışınsal bedenime** yükleniyor…

− Önce şurayı iyi kavra... İnsandaki, **“RUH”** adı, bu dört dalga katmanının toplu adıdır.

Dolayısıyla **“bellek”** dalgaları ayrı, **“ruh”** ayrı bir şey değildir!.. Ya topluca **“RUH”** dersin... Ya da katmanlarından söz edersin...

− Yani benim tüm özelliklerim **“bellek”** dalgaları şeklinde **holografik** bir biçimde **“taşıyıcı”** dalgalara yükleniyor... Öyle mi?

− Evet...

− Sonra bunların bir kısmının silinebilmesi de söz konusu olabiliyor öyle mi?.. Yani ben, bu kaydedilmiş dalgaların bir kısmını silebilirim mi?..

− Evet!.. Bu kaydedilmiş dalgaların istenmeyen olumsuzlarını silebilmek de insanların elindedir!..

− Elf, sen inanılmaz bir insansın! İnanılamayacak şeyler söylüyorsun!

− Pardon Cem!.. Özür dilerim, ama ben bir insan değilim!..

Dünya**NIZ**da, yanındayım; ama dünya**NIZdan** biri değilim ben!..

Sizin değer yargılarınız ve son derece sınırlı, evrensel gerçekler ile bağdaşmayan sözde ilminiz beni hiç bağlamaz!..

− Bağışla Elf!.. Dilim sürçtü heyecandan... Öyle bildiklerimizin dışında şeylerden bahsediyorsun ki, bir an için ne diyeceğimi şaşırdım!

− Biliyorum, mazursun Cem... Çünkü sen kendini hâlâ bir insan sanıyorsun!.. **ÖZÜNDEN perdelisin!..**

Velev ki gerçekleri bilmek, asla o düzeyde yaşamak değildir...

Ne demiş içinizden biri... **"Bal kavanozu yalanmakla, ağız tatlanası değil!.."**

Unutma ki, bu anlattıklarımı idrak edip yaşayamazsan, bütün öğretilerim sana sadece bir yüktür; ve gelecekte de büyük ızdırap kaynağı olacaktır!.. Zira, bütün bunları bilip de ulaşamamanın pişmanlılık ateşi, seni korkunç bir şekilde kavuracaktır!

− Haklısın Elf... Ama ne var ki, kırk yıllık Kâni, olamıyor bir anda Yâni!

− Ne demek o?..

− Uzun bir hikâye... Yani, insan kırk yıl bir şeye şartlandıktan sonra, bir anda onları atıp, öğrendiğini günlük yaşama sokamıyor anlamında bir söz!..

Evet Elf... Gelelim biz gene şu **"RUH"** konusuna... Silinti nasıl oluyor?..

− Sen silinti işinden önce ruhun yapısını iyice bir anla...

− Evet, haklısın... Şimdi **"taşıyıcı"** dalgaları anladım... Esas ölüm ötesi beden, o oluyor... Ondaki kişilik de **"bellek"** dalgalarıyla oluşuyor... **"Antiçekim"** dalgaları neydi, onu açar mısın lütfen..?

− **"Antiçekim"** dalgaları az önce de anlattığım beyin çekirdeğinin ana rahmindeki 120. günde kendisine isâbet eden **farklı türde kozmik ışınım sonucunda** yaydığı ve taşıyıcı dalgalara yüklediği bir çeşit ışındır!

Belirli beyin çalışmaları ile bu dalgalar güçlendirilebilir veya doğmatik bir şekilde üretilmeye devam edilir...

− Yani, biz istersek, birtakım dalgalar ile **"antiçekim"** dalgalarını güçlendirebilir miyiz?

− Elbette... Sizin **"ışınlanma−tayyı mekân"** dediğiniz bedensel yer değiştirme olayları, bu güçlü **"antiçekim"** dalgaları ile yüklenmiş bedenler için söz konusudur... Ama bu gerçeği bilemediğiniz için, siz olayı "ışınlanma−tayyı mekân" olarak düşünüyorsunuz!..

− Peki her yer değiştirme olayını gerçekleştireni biz **"antiçekim"** dalgası sahibi olarak düşünebilir miyiz? Yani, o kişiyi aynı zamanda cennetlik olarak düşünebilir miyiz?..

− Elbette... Sizin **"saîd"** dediğiniz kişiler; işte onlar, ruhunda **"antiçekim"** dalgaları olan kişilerdir...

− Bu durumda her yer değiştirme olayını gerçekleştiren kişiyi biz **"antiçekim"** dalgasına sahip olarak mı kabul edeceğiz..?

− Onu siz bilemezsiniz!..

Aranızdan bilerek veya bilmeyerek Setrililerle ilişkide olan pek çok kişi vardır ki, bunların bazılarına Setrililer mekân değiştirtebilirler... Ve onlar da bunun farkında olmayabilirler!.. Kendilerinin bile bilmediği bir şeyi, siz nereden bileceksiniz...

Velev ki bu sahalarda çok büyük bir ilim sahibi olarak o kişinin durumunu çözebilesiniz!..

− Ya ben, **“antiçekim”** dalgalarımı nasıl güçlendirebilirim?..

− Ne kadar acelecisin Cem!.. Adın gibi, her şeyi kendinde cem etmek istiyorsun... Ama, bir anda!.. İşte bu imkânsızdır!.. Her şey zaman içersinde, yani birbiri üzerine sıralama içinde oluşur... Sırası beş aşama sonra gelecek şeyi, şu anda istemek abestir, yersizdir...

Zaten kozmik planda her şey programlanmış ve o düzen içinde evrende bulunan her **ŞEY** varoluş programının gereğini, gerektiği bir biçimde yerine getirmektedir...

Eğer bunu fark edersen, artık hiçbir şeyi de yersiz, yanlış veya gereksiz olarak nitelendiremezsin…

Vücuduna bak!.. Akciğerin kanı temizler; böbreklerin su katmanındaki atık maddeleri, idrar adı altında atar!.. Birinin doğası, programı, akciğer olmak ve gereğini yerine getirmektir, ötekinin ise böbrek olmak ve idrarı elde ederek dışarı atmak!.. Ne böbrek, akciğer olabilir, ne de akciğer, böbrek...

Akıllı, olgun kişi her birini yerli yerince bulur ve değiştirmeye kalkışmaz.

− Öyle ise, bir insanda doğuştan **“antiçekim”** dalgaları üretilmeye başlanmamış ise, sonradan da başlamayacaktır değil mi?..

− Evet!..

− İyi ama o kişinin suçu ne?.. Elinden ne gelir bu durumda?

− Zamanı gelince anlarsın bunu... Sen şimdi ruhunu tanımaya bak!..

− Ya, o **“enerji”** dalgaları dediğin nedir Elf?..

− Beynin ürettiği ya da başka beyinlerden transfer yoluyla elde ettiği **“enerji”** dalgaları; **pozitif ve negatif** olmak üzere iki türdür!..

Pozitif denilen türü **“antiçekim”** dalgaları üzerine yüklenir; negatif olanları ise direkt **“taşıyıcı”** dalgalar üzerine...

− Anladım!.. Yani, benim beynim **“pozitif”** dalgaları üretti... Ama, diğer taraftan da **“antiçekim”** dalgaları üretemiyor... Boşa mı gidiyor o zaman bu **“pozitif”** enerji?..

− Hayır boşa gitmez!.. Onun sana getireceği birtakım yararlar söz konusudur elbette!.. Ancak, o yararlar şu dünya hayatı için geçerlidir... Dünya yaşantısı içinde sana birtakım menfaatler kazandırır...

Ama ne çare ki, **“antiçekim”** dalgası üretmeyen kişi için ölüm ötesi yaşama dönük bir biçimde yarar sağlamaz!..

− Bu pozitif enerji nasıl elde edilir?..

− İki yoldan... Ya kendin üretirsin ya da bir başkasından alırsın, ona vermiş olduğun bir hizmet karşılığı olarak...

− Yani, o isteyerek mi bu karşılığı veriyor..?

− İsteyerek veya istemeyerek!..

− İstese de veya istemese de mi?..

− Evet, istese de istemese de!.. Bu beyinler arasında otomatik olarak düzenlenmiş olan bir program sonucudur... Doğal olarak çalışan bir sistemin neticesidir!.. Sizin bu sisteme müdahale etme olanağınız mevcut değildir.

− Peki nasıl işliyor bu sistem?..

− Sen herhangi bir kişiyi düşündüğün anda, otomatik olarak, **“telepati”** dediğiniz bir biçimde, o kişinin beyniyle senin beynin arasında bir bağlantı kurulur...

− Herkes için geçerli mi bu?..

− Elbette...

− Peki, bu durumu biz etkileyebilir miyiz?.. Azaltıp çoğaltabilir veya engelleyebilir miyiz?..

− Hayır! Bu tamamen sizin kontrolünüz dışındadır! Bu çalışma sistemine sizin müdahale etmeniz, kesinlikle olanak dışıdır!

− Şimdi ben diyelim ki, falanca ülkede filanca kişi hakkında konuşmaya başladım..?

− Aynı anda senin beynin ile onun beyni arasında, bilginiz dışında bir bağlantı, anında kurulur... Ve artık sen, onun hoşlanmayacağı bir biçimde, onun aleyhinde konuşmaya başlarsan, senin pozitif enerjin, bu bağlantı yoluyla, onun hakkını ödeyene kadar, ona akar ve yüklenir. Ya da tersine, o, senin hakkında konuşuyorsa, bu olay aksine, senin lehine olarak gelişir...

− Peki, birisi bana bir iyilik yaptı diyelim..?

− Anında sen de ona bir iyilik yapacaksın!.. Ya da anında, beynin o iyiliğin karşılığını, pozitif enerjinden ödeyecek!.. Ödeyecek pozitif enerjin yoksa, bu defa da aksine onun negatif enerjisi sana akacak!..

Hani aranızda **"günahını alma"** diye bir söz var ya... İşte o sözün dayandığı sistemin tekniği budur!.. Ama, ne yazık ki, aranızda bu husus hiç bilinmez!

− Ya kötülükler..? Diyelim ki ben birine bir kötülük yaptım..?

− Yine sistem sonucu, ilgili devreler anında çalışır!.. Yaptığın o kötülüğün karşılığı olan pozitif enerjiyi, anında o kişiye ödersin; ya da ödeyecek pozitif enerjin yoksa, bu defa da onun negatif enerjisini sen üstüne alırsın...

– "Antiçekim" dalgaları ile **"enerji"** dalgaları arasında fark nedir?

− **"Antiçekim"** dalgaları yerçekiminden kurtarır... Hareket gücünü ise **"enerji"** dalgaları verir... Yani şöyle düşün... Ruhunda **"antiçekim"** dalgası var ise Dünya ve Güneş'in çekim alanından kendini kurtarabileceksin...

Öte yandan kaçış hızını ve de yeni ortamındaki gücünü, **"enerji"** dalgalarının birim ölçüsü tayin edecektir...

O birim gücünü ne düzeyde kullanabileceğin ise **"bellek"** dalgalarındaki bilim seviyene bağlıdır... Elbette bu bilim, Dünya'da terk edip gideceğin şeylere yönelik bilim değil; ölüm ötesi yaşamın çeşitli safhalarına ait bilimdir!..

Onun için bir birim, şu anda yaşam sürecini ne şekilde değerlendiriyor, bu çok önemlidir... Zira, şu beyin durduktan sonra, daha önce de seni uyardığım gibi, ruhun hiçbir yeni güç elde etme olanağı yoktur!..

− Evet, şimdi konu oldukça açıklık kazandı kafamda Elf!.. Peki **"enerji"** dalgalarımı ne kadar ve nasıl güçlendirebilirim..?

Veya şöyle sorayım... **"Enerji"** güçlenmesi neye bağlıdır?..

− Burada dikkat edilmesi zorunlu olan husus şurasıdır...

Biliyorsun ki, herkes beyninin çok ufak bir yüzdesini kullanmaktadır!.. Dolayısıyla da, bu çok ufak bir bölümün ürettiği enerjiyle sınırlı ilme ve ruh gücüne sahip olunmaktadır...

Oysa kişi, belirli çalışmalarla, beynindeki âtıl, kullanılmayan kapasiteyi devreye sokabilse; beyninin kullanılabilir bölümünü, yüzde beşten diyelim ki yüzde on beşe çıkarabilse, hem çok daha güçlü bir ruha sahip olacak, hem de çeşitli beyin fonksiyonlarında, yani akıl, idrak, tefekkür, tasavvur ve benzeri özelliklerinde çok daha fazla gelişme olacaktır...

Biliyorsun ki, beyin çalışmaz hâle geldikten sonra, RUH hiçbir yeni güç ve özellik elde edemez!.. Bu sebeple tek şansınız, şu anda sağlıklı bir beyne sahip iken, bunu olabildiğince değerlendirmenizdir!

Aksi hâlde, bu beyin elden çıktıktan sonra, hiçbir yeni güç kazanmanız mümkün olmayacaktır.

− Yani "ibadet" denilen bu çalışmalar, hep beynin gelişmesi için mi?

− Elbette, ne zannettin ki! Kim beynini ne oranda geliştirebilirse, o derece güçlü ve ilim sahibi olur.

− Peki Elf, bana iyice açar mısın... Niçin abdest, niçin namaz, niçin Hac konmuş?.. Bunların Evrensel gerçeklerle ilgisi ne?.. Yarın bu Dünya'yı bırakıp gideceğiz!..

Zaten dinde söylendiğine göre, ölüm ötesi yaşamda ibadet diye bir şey de mevcut değil!.. Niçin bütün bunlar?..

− Cem, sanki bütün bunların yapılmasını size zorunlu kılan benmişim, sanki Rasûl benmişim gibi soruyorsun bana!..

− Elf, senin içinde yaşadığın boyutta her şeyin içyüzü apaçık ortada!.. Anlattıklarından bunu açık seçik görüyorum...

Belki de Allâh, senin boyutundaki bir varlık aracılığıyla bunları bildirdi bizlere!.. Bilemiyorum!.. Ama gene de, bu soruların cevabını biliyormuşun gibi bir his var içimde! Niçin bütün bu yapılması zorunlu denilen şeyler?

− Abdest ismiyle tanımladığınız şey, sudaki biyoelektrik enerjinin sinir sistemi vasıtasıyla beyne ulaşması ve enerji takviyesidir...

Namaz adını verdiğiniz fiil ise, tamamıyla beyinde belirli kelimelerin sistemli bir şekilde tekrarı yani **"zikir"** esasına dayanır ki; beyin kapasitesini geliştirmek ve beyindeki bu gücü ruha yüklemek gayesine bağlıdır!..

Oruç ise, beyin enerjisinin hammadde analizine tüketilmek yerine, tamamıyla ruha yüklenmesi esasına göre düzenlenmiştir...

Hac ise, kişinin ruhunu Dünya'ya bağımlı kılan ve neticede de ebediyen Güneş içinde kalmasına sebebiyet verecek olan ruha yüklenmiş negatif yükün sıfırlanması esasına dayanır...

Dilersen bu konuları etraflıca araştırır ve her bir çalışma şeklinin dayandığı bilimsel gerçeği tespit edebilirsin!

Şunu iyi bil ki!..

Belki, çok daha sonra anlayabileceğiniz, bilimsel gerekçelere dayalı birtakım fiiller, bundan yüzlerce sene evvel sizlere **mecazî** ifadelerle anlatılmış; ve adına da topluca **"ibadet"** denilmiştir.

Yani din, insanın geleceği için gerekli olan bilimsel zorunlulukların, o günün yetersiz şartları içinde mecazî tâbirlerle anlatımından başka bir şey değildir!.. Ve sizler, bilim düzeyiniz geliştiği oranda, bu gerçeklere ulaşacaksınız!..

− Peki bu durumda benim ibadet yapmam gerekli mi?..

− O senin sorunun! Biz prensip olarak kimsenin fiillerine karışmayız!

Bizim görevimiz kişiye gerçekleri idrak ettirmektir!.. Bundan sonrası kişinin kendisine kalmış... İdrakının gereği neyse, onu kendisi tespit eder ve tatbik eder!..

− Peki öyle ise, beyin üzerinde duralım biraz daha Elf!..

Dedin ki, **"zikir"** beyni geliştirmek için... Nasıl oluyor bu?..

− Cem, biliyorsun ki, sizde mevcut tüm oluşlar, hep beyninizde oluşur ve daha sonra gerekiyorsa açığa çıkar...

− Ya **"RUH"..?**

− **"RUH"** tüm özelliklerini beyinden alır... Yalnız bilmediğiniz bir husus daha var; o da şu... Ruh, tüm enerjisini beyinden alır; ancak, sürekli olarak da beyni ve dolayısıyla bedeni takviye eder.

Bunun misalini çok basite indirgeyerek otomobilinizdeki akümülatörlerle vermeye çalışayım... Akü, otomobili çalıştırır; motor, alternatör aracılığıyla aküyü şarj eder; akü motoru ve elektrik devrelerini çalıştırır...

İşte bu kaba misalde olduğu gibi; beyin ruhu üretir ve geliştirir; bilgi ve enerji ile yükler; ruh da kendindeki enerji ile beyni takviye eder ve belleğiyle ihtiyacını karşılar!..

Beyin, belli bir süre, herhangi bir sebeple ruh enerjisinden mahrum kalırsa, yaşam enerjisini tüketir ve faaliyetine son verir.. Siz de o kişinin öldüğünü söylersiniz...

Oysa ölen kişi değil, beyindir!.. Kişi ise, eskiden beyinle yaşamına devam ederken, bu andan itibaren de sizin **"RUH"** adını verdiğiniz **holografik ışınsal bedeniyle** yaşamına devam eder!..

− Peki o takdirde kişi, o ruh bedeniyle istediği yere gidebilir mi?..

− Oh, işte bu olmaz!.. Zaten işin en büyük sıkıntısı da buradadır!..

Daha önceki buluşmamızda sana anlatmıştım ki, ölüm ötesi yaşam, aynen rüya yaşamı gibi otomasyon bir yaşam tarzıdır...

Bellek kayıtlarının sonuçlarının, otomatik olarak yaşanmak zorunluluğu söz konusu olan bir yaşam... Tıpkı rüyanı değiştiremediğin veya kontrol edemediğin gibi, ölüm ötesi yaşamda da görüp geçireceklerini kontrol etmen mümkün olmaz!..

İşte bu yüzden de, pek çok insan, ölüm ötesi yaşamda korkunç denilecek azap ve ızdıraplara düşer... **Zira, diri diri toprağın altına gömülürler!**

− Diri diri mi mezara gömülürler?.. Nasıl olur bu?..

− Ölüm, beynin durması ve kişinin yaşamına, sizin tâbirinizle ruh beden olarak devam etmesidir, dedik ya... Zaten belleğindeki kayıt da çok büyük bir çoğunlukla, kendisinin o beden olduğu yolundadır!..

Ruhtaki bellekte, kendisinin beden olduğu kayıtlı olması, ve tüm yaşamınca kendini hep beden kabul etmesi sonucu olarak; o anda da otomatik, elde olmayan bir biçimde, kendini o madde beden kabulü devam eder ve dolayısıyla da, şuurlu bir şekilde fizik−madde bedeniyle beraber mezara gömülür!..

Sen, kendini diri diri toprağın altına gömülüyor olarak düşün bir!.. Çevreni görüyorsun, olup bitenleri duyuyorsun ve bu hâlde diri diri seni mezara gömüyorlar, ya da yakıyorlar!..

Ölüm diye bir son da söz konusu asla değil!.. Çıldırman da olanaksız!.. Ne hâle düşeceğini hayal bile edemezsin!..

− Elf, bu çok korkunç bir şey! Hatta korkunç kelimesi bile yetersiz bence! Fakat, bundan bir kurtuluş yolu olmalı mutlaka..?

− Evet, sizin önderiniz bunu bildirmiş, kitaplarınız da yazmıştır...

Ama ne çare ki, sizler bu konu üzerinde hiç düşünmemişsiniz! Hep ölümü, bir yaşamın sona erişi; ileride, yeniden dirilmek üzere yaşamın son bulması, diye anlamışsınız ki, son derece yetersiz bir yaklaşım bu!..

− Ya çaresi?..

− Çaresi konuştuklarımızda yatıyor!..

− Nasıl yani?

− Bir şeye karşı tedbir almak için, önce o şeyin ne olduğunu bilmek gerekir... Sizin en büyük eksiğiniz öncelikle nelerle karşılacağınız konusunda bilginizin olmayışıdır... Bu eksiğin acilen giderilmesi şart!

− Şimdi biliyorum ki, ben ölümü tattığım anda, kesintisiz bir şekilde, ruh olarak yaşamıma devam edeceğim!.. Bu duruma göre, mezarda hapis kalmamak için ne yapmam lazım?..

− Belleğindeki yanlış bilgileri kayıttan silip, yerine doğruları kaydetmen ve o doğru bilgilere göre yaşamına yön vermen!..

− Yani..?

− Sen tüm yaşamın boyunca, kendini hep şu madde beden kabul ettin ve hep ona dönük bir biçimde hayat sürdün...

Oysa bu beden, toprak altında bir süre sonra ayrışacak ve dönüşecek... Ama sen, hayatına kesintisiz bir şekilde devam edeceksin!..

Öyle ise, o güne ulaşmadan önce, bu bedeni kullan, ama asla sahiplenme!..

Kullandığın bir otomobil seni hedefine ulaştıracak araç olmaktan öte bir değer nasıl taşımıyorsa, bedenin de senin için aynı olsun!..

Siz, bu dünyayı, gerçek dünyanız kabul ediyorsunuz... Oysa, önderiniz, sizin gibi beşerî bir görüntüye sahip olmasına rağmen, sizin sahiplendiğiniz bu dünyadan olmadığının kesin bilincindeydi...

Hatta, aranızda yaşarken, bu hususta, bir cümlesiyle bu konuda ehil kişileri de uyarmıştı!..

− Nasıl uyarmıştı?..

− **“Bana dünyaNIZ’dan üç şey sevdirildi”** diyerek...

− Yani ne var bunda; anlayamadım!.. Dünya'dan üç şeyi sevmiş... Herkes bir şeyler sever..?

− Cem kelimelere dikkat etmiyorsun!.. Hâlbuki bırak kelimeleri, kelimelerdeki takılara dahi, çok dikkat etmek zorundasın!..

Bak, ne diyor bu cümlesinde…

"Bana dünyaNIZ'dan üç şey sevdirildi" diyor...

"DünyaNIZ'dan!.."

Ne demek buradaki **"NIZ"** takısı...

− Yani, **O**'na ait olmayan; **O**'nun, içine dâhil olmadığı bir dünya!.. Bizim dünyamız, **O**'nun dünyası değil!..

− **"DünyaNIZ"** dediğine göre; **O**, sizin dünyanızdan değil!.. Peki **O**'nun dünyası nerede?..

Veya, nasıl bir dünyaya mensup **O**?.. Hiç düşündün mü bunu?..

− Oh Elf!.. Bugüne kadar hiç dikkatimizi çekmeyen şeyleri beynime batırıp, kafamı allak bullak ediyorsun!.. Ne diyeceğimi bilemiyorum!.. Yani, O, bizim dünyamızdan biri değil mi?..

− Maddeden ibaret olan **"Dünya"** diye isimlendirdiğiniz Güneş uydusu ise muradın, **O** burada aranızda doğup büyüdü elbette!..

Ama kendini tanıyıp bildiği anda, gerçek dünyasını da buldu ki; o dünya, bu **dünyaNIZ** değildi!..

O dünyanın gerçekliği ve değerleri ve değer yargıları, sizin şu **dünyaNIZdan** çok çok farklıdır...

Ve sizler, o dünyada kendinizi bulup, tanıyıp gereğini yaşayamadığınız sürece, hep, dünyalı olarak yaşamaya, ölmeye ve diri diri mezara gömülmeye mahkûmsunuz!..

Bizim **"dünyaMIZ"** ile, sizin dünya**"NIZ"** arasındaki fark, seninle benim aramdaki fark gibidir!..

İşte **O** ve **O**'nun **"hâl"** yolundan gidenler, bizim dünyamızdandırlar ki, sizlere bakarlar ve hitap ederlerken de **dünya"NIZ"**dan işaretini de verirler...

Tâ ki, ehil olanlar bu gerçeği fark etsin!..

− Başka, daha neler yapmalıyım?..

− Eğer elinden geliyorsa, her gün belirli bir süre, mesela uyumadan önce, yatağa uzanıp bedeninden çıkıp dışarıdan kendini seyrediyormuş gibi, kendini bedenden soyut hissetme çalışmaları yapabilirsin... Eğer istidadın elverirse, bunda başarılı da olabilirsin...

− Ya olamazsam?..

− En azından bu çalışmalar belleğinde yer alacağı için, ölümle beraber kendini bedenden çok daha kolay soyutlayabilirsin!..

− Elf, her şey beyinde olup bittiğine göre... Beynimizi en güzel bir biçimde, ne şekilde güçlendirebiliriz?..

− Her beyin kendine has özel açılım programına sahiptir!.. Dolayısıyla da herkes birbirinden farklıdır...

Farklı açılımlara sahip beyinlerin gelişmesi için, tek bir standart program düşünmek çok yanlış olur...

Sizin **"zikir"** adını verdiğiniz kelime tekrarı, beyinde belirli bir anlama yönelik belirli frekansta dalga üretimi ve bu üretilen enerjinin, âtıl duran hücrelere yayılarak onları da devreye sokmak suretiyle, kapasiteyi genişletmesidir...

Bu durumda sen hangi mânâya yönelik kelimeyi tekrar edersen, o mânâ istikametinde biyoelektrik enerji üretecek, o mânâ istikametinde çalışan, yeni hücre birimlerini devreye sokacak ve böylece de beynini o yönde güçlendirmiş olacaksın...

Sizin geçmişteki önderiniz, evrensel oluşların özet anlamları sadedinde 99 isim bildirmiştir ki, her beyinde, her hücre yetisinde bunları ortaya çıkartma özelliği vardır...

Ancak bu isimler, her beyinde değişik oranlarda ve güçte, kendine has formüller şeklinde açığa çıkmıştır...

Şayet kişi, bu sistemi ve özellikleri bilen ehil bir kişiye rastlarsa; onun kendi beyin açılımına uygun olarak vereceği özel formülü tatbik etmek suretiyle; çok kısa sürede oldukça önemli gelişmelere ulaşır... Ama kendi beyin açılımına uygun özel formülle!..

− Ne kadarlık bir süre yani?..

− Eğer konuya ağırlıklı olarak eğilir ise, kendine has verilmiş özel formül ile, eskilerin kırk senede aldığı yolu, o, iki senede katedebilir!..

− Peki, böyle bir kişiyi nasıl bulacağız?..

− İşte o, kişinin şansına kalmış!.. Taklitlerin arasından hakikisini seçmek, gerçekten son derece güç bir iştir... Hele bu konuda tecrübesiz ve bilgisiz isen, vay hâline!..

− Bu durumda ben bütün bu gerçeklere ulaşamadan ölüp gidersem, suçum ne, günahım ne?.. Elimde olmayan şeyden dolayı nasıl suçlanabilirim?

− Aslan pençeleri arasında diri diri parçalanan ceylan yavrusunun suçu neydi Cem?

Kelebek olup dünyaya kanat çırpamadan, tırtıl hâlinde kozasıyla birlikte kaynar kazanı boylayarak haşlanmak suretiyle ölenin suçu neydi Cem?

Zevkiniz için kesip, parçalayıp, kızarttığınız, kuzucuğun suçu neydi Cem?

Bırak artık şu **ilkel "TANRI" görüşünü** de; **"ALLÂH"**ın ne olduğunu kavrayıp idrak etmeye çalış Cem!..

"ALLÂH"ın sistemini, düzenini idrak etmeye çalış!..

"BEN DİLERİM, DİLEDİĞİMİ YAPARIM, YAPTIĞIMDAN BANA SORU SORULMASI MÜMKÜN DEĞİLDİR."

diyenin sistemini ve düzenini anlamaman, senin en büyük suçundur ki, ondan daha büyüğü de olmaz!..

Aklı olan, evrende geçerli olan gerçekleri; yöresel ve göresel olan gerçekleri değil, mutlak gerçekleri idrak ederek, bu mutlak gerçeğe ve sisteme göre yaşamına yön verir; ve programında kolaylaştırılmış ise sonsuz huzur ve mutluluğa erişerek, belki de, bir gün bizlere katılır!..

Aksi hâlde... Dünya'dan 130 milyar insan geçmiştir, biri daha geçti derler de; bir süre sonra adı bile anılmaz olur!

Milyarlar kere milyar canlının geçip gittiği gibi!

− Ama Elf, bu gerçekleri bilmeyen, bugün bile binlerle öğretici var, çeşitli isimler ve ünvanlar altında!.. Ve milyonlarla talebeleri!.. Çoğu, mecazî, hayalî kavramlar peşinde, son derece iyi niyetle koşturup duruyorlar!..

− Ama, taklit onlara yetiyor; ve işin gerçeğini tahkik etmiyorlar!..

Allâh sisteminin ve düzeninin gerçeğini araştırıp kavramaya çalışmıyor, işin mecazı ve taklidi ile yetiniyorlar!.. Oysa Dünya'da bırakıp gidecekleri ve bir daha hiç bulamayacakları menfaatlar peşinde aylarını ve yıllarını gözü kapalı tüketiyorlar!..

Çoğunun gayesi Dünya'yı en güzel şekilde yaşamak; ve bu arada da öbür tarafta kendisine faydalı olacağını düşündüğü birinin bu hâlinden istifâde etmek için, gönlünü alıp, adını onun adı yanında geçirtmek!..

Cem… Onlar, Allâh'ı, bir tanrı sanıp, akılları sıra O'nu kandırmaya çalışıyorlar ama bu asla mümkün değildir!..

Ne Allâh, bir tanrıdır; ne de sisteme ters düşen davranış veya kişinin, bu yaptığının karşılığını almaması!..

Hem unutma ki, herkes lâyık olduğu topluluğu bulur; her topluluk da lâyık olduğu önderi!..

Eğer bir kişiye gerçekten hidâyet olmuşsa sizin deyişinizle, o kişi hangi ünvana sahip olursa olsun; ne kadarlık bir topluluğa faydalı olmaya çalışırsa çalışsın, **HADDİNİ BİLİR**; ve kendisinden mutlaka daha ileride birilerinin olacağını idrak ederek, bu sahada araştırmalarına devam eder; tâ ki evrensel gerçeğe erip onun sonuçlarını yaşayana kadar!..

Aksi hâlde, bulunduğu mevkinin nimetleri içinde, o nimetlerin–iste r manevî, ister maddi– perdesiyle, mutlak gerçekten perdeli olarak bu dünyadan geçer gider!

– Peki bu durumda, bana öncelikle ne tavsiye ediyorsun Elf?

– Devamlı araştır ve sürekli düşün!..

Daima yeniye açık ol!.. Hiçbir konuda önyargılı olma!..

Gerçeğini ve sistem içindeki yerini tespit edemeden, hiçbir şey hakkında hüküm verme!..

İnsanları yargılamak, onların dedikodusunu yapmak suretiyle, zamanını sakın israf etme!..

Önce içinde yaşadığın sistemi kavramaya çalış ve sonra da adımlarını o sisteme uygun bir biçimde at!..

Sana danışılmadığı sürece, kimsenin işine karışma, akıl bile öğretme!.. Ehli olan, zaten arar ve bulur...

Ehil olmayana ise akıttıkların, taş üzerine yağan yağmura benzer!..

– Elf, beni çok şaşırttın!.. Sanki, bana veda ediyormuş gibi konuşuyorsun... Sanki, bir daha hiç görüşmeyecekmişiz gibisin...

– Evet Cem!..

– Ama nasıl olur?.. Daha hiçbir şey öğrenemedim ve yapamadım... O kadar çok eksiğim ve bilemediğim hususlar var ki... Bunları nasıl tamamlayacağım?

Beni böyle yapayalnız bırakıp gidemezsin Elf!..

– Üzgünüm Cem!..

Fakat, ben de, yetiştiricim olan Aynha'dan direktif aldım!.. Beni, haddinden çok fazla şeyleri açıkladığım yolunda uyardı!..

Şayet sen de bunları başkalarına nakledersen, zor durumlara düşebilirsin!

Çünkü, taklit ehlinin bunları kavraması, idrak etmesi ve hele hazmetmesi son derece güçtür!..

Derin tefekkür sahibi, araştırıcı ve gerçeği bulmaya azimli olmayan kişilerin dışında, seni kimse anlamaz ve bu anlattıklarımı "deli saçması" olarak niteler!..

Düşün ki, Dünya'ya en büyük gerçekleri açıklamış olan önderinize bile, zamanında yaşayanların bir kısmı "deli", "mecnun" demişler!..

Sen ise, garibin birisin; ki sana, demediklerini bırakmazlar!..

Sana, son birkaç **DOST** tavsiyesinde bulunacağım... Dilersen bunlara uy! Umarım çok faydasını görürsün!..

Pırlantanın, değeri arttıkça alıcısı az olur!..

İlmin seviyesi düştükçe, kalabalığı artar!.. Çokluk seni aldatmasın!..

Herkese faydalı olmaya çalış, ama gerçeğin ilmini de sakın EHLİNDEN gizleme!.. Sabırlı ol; bil ki her şeyin bir zamanı ve sırası vardır!.. Vakti gelmeden hiçbir şey olmaz!..

Bilinç boyutunda takdir edilmiş olanlar, kozmik boyutta yolculuğuna devam etmektedirler ve madde boyutunda kesinlikle programlandığı bir biçimde ortaya çıkacaktır!.. Bunu hiç kimse önleyemez ve değiştiremez!..

Sana ait olanın, sana ulaşmaması; sana ait olmayanın da sende kalması asla mümkün değildir!..

Herkes lâyık olduğunu mutlaka bulacaktır!.. Ne eline giren için sevin, ne de seni terk eden için üzül!.. Zira herkes, kendi ortamı için var edilmiştir, ki emanet ortamda bâkî kalması mümkün değildir!..

İsim, resim, şekil, biçim, seni asla hedefinden saptırmasın!..

Bil ki sen, ya evrensel gerçek için varsın ve tek gayen bu "Evrensel Sırlara" ermektir; ya da herhangi biri gibi bu dünyadan geçip gitmek!.. Önce hangisinden olduğuna karar ver; sonra da gereğince adımlarını atmaya başla...

Gerçeği hedef aldınsa, hedefine eremeden süren dolsa bile, hiç olmazsa adın o yolun yolcularıyla anılır ve dostların onlar olur...

Haydi Cem, **ÖZDE BİRİZ!..**

Var kendine **ÖZ**'ün gibi bir **DOST** ara, boşa geçirme ömrünü!..

– ÖZDE ELF!..

Çok bir **"garîp"** kalmıştı Cem!..

Gözlerinden yaşlar süzüldü elinde olmaksızın...

Çok bir **"garîp"** kalmıştı...

Dünya"NIZ"da!..

Belki bir gün...

AHMED HULÛSİ

Cerrahpaşa, İSTANBUL

14.11.1977

12

YİRMİ YIL ARADAN SONRA

− Yirmi yıllık çalışmadan ve uğraşıdan sonra sen Kur'ân **"oku"**duğunu sanıyorsun artık değil mi Cem?

Diyordu Elf... Cem cevap verdi...

− Evet, artık o âyetlerde neler denmek istediğini anlıyorum galiba!..

− Zaten eski yorumcular da senin gibiydiler hep Cem!..

− Nasıl yani?.. Âyetleri okuyup, o kelimelerin geniş kapsamlı olarak mânâlarını ortaya koyarak; neler denmek istediğini araştırıp, çözüyorum!..

− Doğru Cem!.. Evet, aynen öyle yapıyorsun!.. Zaten bütün **TAKLİTÇİ YORUMCULAR** da bunu yapıyor işte!..

− Elf, lütfen!.. Daha geldiğin gece benim kafamı allak bullak etmeye başladın!.. Başka nasıl yapılabilir ki?..

En geniş kapsamlı olarak oradan mânâ çıkarmaya çalışıyorum, bu kadar yıllık birikimim ve bilgisayar gibi çalışan beynimle... Daha ne yapabilirim ki?..

− Hiçbir şey yapamazsın; yaşayabilirsin!..

Cem olarak yaşıyorsun!.. Cem'likten soyun!.. Ve okuduğunu, **SÖYLEYEN** olarak **YAŞA!..** O anı ve olayı yaşayan olarak yaşa!..

Ki böylece okuduğun yazıların, metinlerin, uyarıların, gerçekte neye işaret ettiklerini hissederek fark edesin!..

− Elf , sen neler diyorsun?!! Ben onları anlamak için bütün ilmimle yöneliyorum okuduklarıma!..

− Evet, tam mükemmel bir **TAKLİTÇİ** gibi!..

− ELF yapma ne olur, beni perişan ediyorsun!..

− Gerçek seni perişan ediyorsa, ol! Ne çıkar! Kör bir **TAKLİT EDEN** olarak boyut değiştirmektense; perişan olmuş, ama gerçeği bulmuş, yaşamış ve hissetmiş bir **HAKİKATİ YAŞAYAN** olarak boyut değiştirmen bence çok daha iyidir!..

− Bu kadar yıllık çalışmam boşa mı gitti yani?

− Bu kadar yıllık çalışman, geldiğin noktada, iyi bir mukallit olduğunu fark etmene ve kavramana yaradı!.. İyi bir gelişme değil mi?..

− Peki benim bu kadar anladıklarım ne olacak?..

− Onlar senin, veritabanına **GÖRE**, yorumlarındı!..

Bir de olayı ve kişiyi **YAŞAYARAK**, bak bakalım o konunun içyüzüne; acaba ne göreceksin?

− **ELF** bu kadar yıldan sonra, bana bu yapılır mı?..

− Cem, eğer sana bunu yapmasaydım, kendini işin hakikatına ermiş, mutlu bir fâni olarak sanıp, öylece cennetini yaşayacaktın; kör olarak!

− Oysa şimdi ne olacağım **ELF?**

− Belki, işin hakikatını, kişi ve olayın hakikatıyla özdeşleşerek fark etmeye; ve ona göre boyutsal yaşamaya geçeceksin! Varlıkların özünde, o varlıklar olarak yaşamaya başlayacaksın!..

Sonra da yeni açılımlara geçeceksin...

Bu yalnızca TAKLİTÇİ sınıfından çıkıp, Gerçek Kapısı'ndan içeri girebilmek için gerekli adım Cem!..

− Elf, inan ki sana duygularımı anlatamam!.. Beni gerçekten yıktın!.. Bu kadar yıllık çalışmadan sonra!..

− Unutma! **"Sen"** olarak da yaşayabilmekteyim ve seni çok iyi anlamaktayım! Sükûtuhayaller daima, gerçeklerle karşılaşmaktan doğar... Ne kadar çok sükûtuhayalin varsa, o kadar gerçekle karşılaşırsın... Bu da senin yararınadır.

Bir başka gece…

− Cem… Sen, Allâh'ın kendine seçtiği ve görevle eskimolara yolladığı bir Nebi olmuş olsaydın...

Onlara soğuk suların, buzların, Güneş'in yakıcılığından uzak durmanın yararlarından bahsedip; sıcağın kendilerini yakacağından, Güneş'ten uzak durmanın iyi olacağından mı bahsederdin?.. Şayet iyi birer insan olurlarsa; soğuk, serin bir Cennet'te buzlar arasında zevk içinde yaşamakla mükâfatlandırılacaklarından mı söz ederdin?

Eskimolara anlatılan Cennet; karlar içinde, serin sular arasında olsa idi, acaba bunu nasıl değerlendirirlerdi?..

Cem cevap verdi ELF'e:

− Elbette ki aldığım vahiy, onlara göre olurdu ve soğukta donanlara, soğuğun faziletinden bahsetmez ve buz gibi bir Cennet'ten söz etmezdim!!!

− Peki Cem, sana başka bir soru, dedi Elf.

Elinde yüz milyon olan adama; sen bana yüz milyonu ver, ben sana bunun yerine 50 milyon vereyim, der misin?

Dersen, buna ne cevap alırsın?

Cem galiba sözü nereye getirmek istediğini anlamadı ELF'in; ve öyle şaşkın şaşkın baktı ELF'e bir süre…

Sonra cevap verdi…

− Elbette demem!.. Kim yüz milyondan vazgeçer ki elli milyon için!?.

− Peki öyle ise Cem, söyler misin bana...

Her erkeğin parası kadar kadın satın alıp, onunla beraber yaşadığı bir ortamda, kim âhiretteki bir hûri için, elindeki yirmi taneden ya da daha az veya çoğundan vazgeçerdi?

"Rasûl" geldiğinde Mekke'ye... İnsanlar paraları kadarı ile, diledikleri sayıda kadın satın alıyor ve onlarla beraber oluyorlardı... Onlara bu kadar sayıda kadından vazgeç, tek bir kadınla yaşa; âhirette de sana bir tek kadın yeter dense, o insanların kaçı bu teklife evet derdi acaba?

Cem isyanı bastı gene!

− **ELF**, senin dediklerini hiç değerlendiremiyorum! Ve anlayamıyorum!

Yani, o insanlara, içinde bulundukları ortama ve şartlara göre mi teklifler getirildi?..

Ama, **"Kur'ân"**, evrensel bir kitap ve evrensel gerçeklerden söz ediyor... Böylece inanıyoruz!.. Şimdi nasıl olur da, O'nun, lokalize ihtiyaçlara cevap vermek için geldiği anlamındaki fikirlere yer verebilirsin ki?

Yemin ederim gene kafamı allak bullak ettin!..

− Cem, **kafandaki "ALLÂH" ismiyle etiketlediğin TANRINDAN ve o TANRINA GÖRE FORMATLI "peygamber anlayışından" arınamadığın sürece; ne "ALLÂH RASÛL"lüğünün ne olduğunu idrak edebileceksin, ne de hakikati!..**

Gökte bir tanrı, belki Sirius'ta oturan; ve de O'nun postacısı olan bir elçisi aranızdan seçilmiş! Bunu kabullenmekten ne zaman vazgeçip, bu kelimelerin işaret ettiği gerçekleri tefekkür etmeye ve sırları çözmeye başlayacaksın?

Kur'ân adıyla bildiğiniz Yüce Kitap, **"ALLÂH Adıyla İşaret Edilen"**in kıyamete kadar değişmez **"Sistem ve Düzeni"**ni anlatan bir manueldir âdeta; ve bu arada da der ki:

"Bizim anlattıklarımızın bir kısmı net ve açık anlatılan gerçeklerdir, bir kısmı da sembol yollu, mecaz yollu size anlatmaya çalıştığımız gerçeklerdir..."

Buna niye dikkat etmiyorsun ki?..

Eğer bu kafayla gidersen, yakında **"Allâh'ın eli"** dendiğinde, gökten yere doğru uzanan beş ya da on iki parmaklı bir kocaman el de düşünmeye başlıyabilirsin...

Cem aptallaşmıştı… Ne demek istemişti ELF?

Ne deyip, acaba neyi **fark ettirmek** istemişti Cem'e, ELF!

AHMED HULÛSİ

Okyanus Ötesinden,1998

AHMED HULÛSİ KİMDİR? AMACI NEDİR?

Değerli okurum;

Ahmed Hulûsi kimdir, amacı nedir diye çok merak ediliyor...

Çok özetle anlatalım...

21 Ocak 1945 tarihinde İstanbul, Cerrahpaşa'da dünyaya gelmiş bulunan çocuğa annesi **Ahmed**, babası da **Hulûsi** adlarını koymuşlar.

18 yaşına kadar Hazreti **Muhammed**'i dahi tanımayan bir zihniyetle yalnızca bir yaratıcıya inanmış ve **Din** konusundaki her sorusuna karşılık olarak **"sen bunları sorma, sadece denileni yap"** cevabını aldığı için de, hep **din** dışı yaşamıştır çevresindekilere göre!

Babasının vefatından üç gün sonra 10 Eylül 1963 günü annesinin ısrarıyla gittiği Cuma namazında, içine gelen bir ilhamla Din konusunu tüm derinlikleriyle araştırma kararı almış, o günden sonra beş vakit namaza başlamış ve abdestsiz dolaşmamaya karar vermiştir.

Din konusuna önce Diyanet'in yayınladığı on bir ciltlik **Sahihi Buhari** tercümesini, sonra tüm **Kütübi Sitte**'yi ve Rahmetli **Elmalılı**'nın **"Hak Dini"** isimli tefsirini okuyarak girmiştir. İki yıla yakın bir süre zâhir ilimleri itibarıyla olabildiğince geniş kaynakları incelemiş, yoğun riyâzatlar ve çalışmalarla kendini tasavvufa vermiş; ilk kitaplarını 1965 yılında yazdıktan sonra **kendindeki açılım ve hissedişleri** 1966 yılında yazdığı **TECELLİYÂT** isimli kitabında yayınlamıştır. Bu kitap onun 21 yaşındaki bakış açısını ve değerlendirmelerini ihtiva etmesi itibarıyla geçmiş yaşamı hakkında önemli bir değerlendirme kaynağıdır. 1965 yılında tek başına hacca gitmiş ve hayatı boyunca kendi yolunda hep tek başına yürümüştür!

Prensibi, **"kimseye tâbi olmayın, kendi yolunuzu kendiniz çizin, Rasûlullâh öğretisi ışığıyla"** olmuştur.

1970 yılında AKŞAM Gazetesi'nde çalışırken RUH ve ruh çağırmalar konusunu incelemeye almış ve bu konuda Türkiye'de konusunda ilk ve tek kitap olan **"RUH İNSAN CİN"**i yayınlamıştır.

Kurân'daki **"dumansız ateş"** ve **"gözeneklere nüfuz eden ateş"** uyarılarının **"ışınsal enerjiye"** işaret ettiğini keşfetmesinden sonra, **Kurân**'ın işaret yollu açıklamalarını değerlendiren, bundan sonra dinsel anlatımdaki işaretlerin bilimsel karşılıklarını deşifre etmeye çalışan **Ahmed Hulûsi**, bu alanda ilk çalışmasını 1985 yılında **"İNSAN ve SIRLARI"** isimli kitabında açıklamıştır.

Daha sonraki süreçte **Kurân**'da kelimeler bazında yaptığı çalışmalarla keşfettiği gerçekleri hep çağdaş bilgilerle bütünleştirmiş; kendisini, **"DİN"** olayını, **ALLÂH** adıyla işaret edilenin tamamen entegre bir Sistem ve Düzen'i temeline oturtarak, Hazreti **Muhammed** (aleyhisselâm)'ın neyi anlatmak istediğini **"OKU"**maya vermiştir. Bu yolda edindiği bilgilerin bir kısmını kitapları ve internet aracılığıyla da toplumla paylaşmıştır.

İslâm Dini'ni, Kur'ân-ı Kerîm, Kütübi Sitte (altı önde gelen kitap) hadisleri temelinde kabul ederek inceleyen, geçmişteki ünlü tasavvuf sîmalarının çalışmalarını değerlendirerek **gereklerini yaşadıktan sonra**, bunları **günümüz ilmiyle de birleştirerek değerlendiren ve mantıksal bütünlük içinde BİR SİSTEM olarak açıklayan** **Ahmed Hulûsi**, insanların kişiliğiyle değil, düşünceleriyle ilgilenmesini istemektedir.

Çünkü, bu alanda tek örnek Hazreti Muhammed'tir!

Basit beyinler yaşamlarını, kişiliklerle ve doğal sonucu olarak dedikodu ve gıybetle tüketirlerken; gelişmiş beyinler, fikirlerle ve düşünce dünyasının verileriyle ömürlerini değerlendirirler!

Bu nedenledir ki, **Ahmed Hulûsi** kendisini ön plana çıkartmamakta, kitaplarına 40 yıla yakın zamandır **"soyadını"** koymamaktadır; insanların şu veya bu şekilde çevresinde bir halka oluşturmaması için... Bugün dahi, görüştüğü çok az sayıda insan vardır. Bu yüzden aşırı boyutlarda tepki almasına rağmen bu konudaki tutumunu ısrarla sürdürmektedir.

Anadolu'nun beş altı yerinde bazı kişilerin kendilerini *"Ahmed Hulûsi benim"* şeklinde tanıtıp, çevrelerine insanlar toplayıp, onlardan maddi menfaat toplama girişimlerini duyunca da, kitaplarına resim koymak zorunda kalmış, bu suretle söz konusu sahtekârlığı önlemiştir.

Sürekli sarı basın kartı sahibi gazeteci **Ahmed Hulûsi**, bu alan dışında profesyonel olarak hiçbir işle uğraşmamış, **hiçbir teşkilat, dernek, parti, cemaat üyesi olmamıştır**. Bütün yaşamı, **çağdaş bilimler-İslâm-Tasavvuf** araştırmalarıyla devam etmiş, **kitap ve yazılarıyla, sesli ve görüntülü sohbetlerinin tamamını internet üzerinden okuyucularına ücretsiz ve tam metin olarak indirilebilir şekilde yayınlamış İLK yazardır.** Tüm düşünce ve bakış açılarıyla beklentisiz olarak apaçık ortadadır!

28 Şubat öncesi şartlar dolayısıyla, eşi **Cemile** ile önce Londra'da bir yıl yaşayan **Ahmed Hulûsi**, 1997 yılında Amerika'ya yerleşmiş ve hâlen orada yaşamını sürdürmektedir.

Mevcut bilgileri ışığında, tamamen insanlardan uzak kendi **"köy"**ünde yaşamayı tercih edip, herkese, orijinal kaynaklara göre **Rasûlullâh'ı ve Kurân'ı aracısız olarak yeniden değerlendirmeyi** tavsiye etmektedir!

Zira, Hazreti **Muhammed**'in açıkladığı **SİSTEM**'e göre, ***"DİN ADAMI"*** diye bir sınıf asla söz konusu değildir! Her fert direkt olarak **Allâh Rasûlü'nü** muhatap alıp **O**'na göre yaşamına yön vermek zorundadır! Tâbi olunması zorunlu tek kişi, **ALLÂH Rasûlü MUHAMMED MUSTAFA** (aleyhisselâm)'dır. O'nun dışındaki tüm kişiler istişari mahiyetteki kişilerdir ve yorumları kimseyi bağlamaz!

Herkes yalnızca **Allâh Rasûlü ve KUR'ÂN** bildirilerinden mesûldür! Bunun dışında kalan tüm veriler kişilerin göresel yorumlarıdır ve kimseyi **BAĞLAMAZ!**

İşte bu bakışı dolayısıyla da **Ahmed Hulûsi** insanların kendi çevresinde toplanmasını veya kendisine tâbi olmasını kesinlikle istememektedir. Anlattıklarının sorgulanmasını, araştırılmasını tavsiye etmektedir. Bana inanmayın, yazdıklarımın doğruluğunu araştırın demektedir!.. Bu yüzden de insanlardan uzak yaşamayı tercih etmektedir.

Bu bakışı dolayısıyladır ki, Ahmed Hulûsi'nin ne bir tarikatı vardır, ne bir cemiyeti ve ne de herhangi bir isimle anılan topluluğu!

Ahmed Hulûsi, çeşitli çevrelerce **kendisine yakıştırılan her türlü pâye, ünvan ve etiketlerden berîdir! O, sadece Allâh kuludur!**

Kimseden **maddi veya siyasi, ya da manevî** bir beklentisi olmayıp, yalnızca **kulluk ve bir insanlık borcu** olarak **bilgilerinin bir kısmını okuyucularıyla paylaşmaktadır.**

Ahmed Hulûsi, yalnızca...

Düşünebilen beyinlerle düşüncelerini paylaşmaya çalışan bir düşünürdür!

Hepsi, bundan ibaret!

Hiçbir yazılı, sesli veya görüntülü eserinin TELİF HAKKI OLMAYAN yazarın eserleri, pek çok değerlendiren tarafından orijinaline uygun olarak bastırılıp, karşılıksız olarak çevrelerine dağıtılmaktadır... Bugün milyonlarca ailenin evinde **Ahmed Hulûsi** imzalı eserlerin var olması, onun için yeterli şereftir.

Bu konulardaki detaylı çalışmaları aşağıdaki bazı internet sitelerinden inceleyebilir, dilediklerinizi tümüyle kendi bilgisayarınıza indirebilirsiniz.

www.ahmedhulusi.org
www.okyanusum.com
www.allahvesistemi.org

Sonuç olarak şunu vurgulayayım...
Herkesin görüşü kendi bilgi tabanının sonucu kadardır! **Bu eserleri kendiniz değerlendirmeye çalışın! Yazarla değil, yazılanla ilgilenin.** Sizlere karşılıksız olarak verilen bu **Allâh hibesi ilmi** hakkıyla inceleyin.

Ebedî yaşamınıza yön verebilecek düzeyde Allâh ve Sistemi'ni (Sünnetullâh'ı) anlatan bu eserler umarım sizlere yeni ufuklar açar.

Saygılarımla,

AHMED HULÛSİ

AHMED HULÛSİ'NİN DİĞER KİTAPLARI

1. MANEVÎ İBADETLER REHBERİ, 1965
2. EBU BEKİR ES SIDDÎK, 1965
3. TECELLİYÂT, 1967
4. RUH İNSAN CİN, 1972
5. İNSAN VE SIRLARI (1-2), 1986
6. DOST'TAN DOSTA, 1987
7. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH, 1989
8. EVRENSEL SIRLAR, 1990
9. Gavsı Â'zâm ABDULKÂDİR GEYLÂNÎ "GAVSİYE" AÇIKLAMASI, 1991
10. DUA VE ZİKİR, 1991
11. HAZRETİ MUHAMMED NEYİ "OKU"DU?, 1992
12. AKIL VE İMAN, 1993
13. MUHAMMED MUSTAFA (a.s.) (1-2), 1994
14. KENDİNİ TANI, 1994
15. TEK'İN SEYRİ, 1995
16. İSLÂM, 1996
17. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI, 1997
18. OKYANUS ÖTESİNDEN (1-2-3), 1998
19. SİSTEMİN SESLENİŞİ (1-2), 1999
20. "DİN"İN TEMEL GERÇEKLERİ, 1999
21. CUMA SOHBETLERİ, 2000
22. MESAJLAR, 2000
23. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000
24. BİLİNCİN ARINIŞI, 2005
25. B'SIRRIYLA İNSAN VE DİN, 2005
26. YENİLEN, 2007
27. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ, 2009

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerine ulaşmak için www.ahmedhulusi.org

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserleri KİTSAN'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSİ'NİN SESLİ SOHBETLERİ

1. İNSANIN GERÇEĞİ
2. İNSAN VE ÖLÜM ÖTESİ-1
3. İNSAN VE ÖLÜM ÖTESİ-2
4. OKUMAK
5. KORUNMAK İÇİN
6. ÂMENTÜ-1
7. ÂMENTÜ-2
8. İSLÂM
9. GERÇEKÇİ DÜŞÜNCE
10. AKIL VE İMAN
11. TEKLİĞE GİRİŞ
12. TEKLİĞİN ESASLARI
13. Mİ'RÂC
14. RUH İNSAN CİN MELEK
15. KADİR GECESİ
16. HALİFETULLÂH
17. NEFS NEDİR?
18. BİLİNCİN ARINIŞI
19. ÖZ'ÜN SEYRİ
20. TEK'İN TAKDİRİ
21. ÜST MADDE
22. KAZA VE KADER-1
23. KAZA VE KADER-2
24. KADER VE ASTROLOJİ

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerine ulaşmak için www.ahmedhulusi.org

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserleri KİTSAN'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSİ'NİN TV SOHBETLERİ (EXPO CHANNEL)

1. SELÂM
2. SÜNNET
3. KUR'AN'IN RUHU
4. 'B' SIRRI
5. BİSMİLLÂH
6. ALLÂH'A İMAN
7. KİLİTLENMİŞLİK
8. İSİMLER
9. NEYİ 'OKU'DU
10. SÜNNETULLÂH
11. DİN ADINA
12. MUHAMMED FARKI
13. ÖLÜM
14. İBADET
15. NAMAZ
16. İLİM-İRADE-KUDRET
17. TANRI MERKEZLİ
18. RUHLAR
19. REENKARNASYON
20. SİSTEM
21. ORUÇ VE ZEKÂT
22. BEYİN-DUA
23. HAC
24. KADİR
25. AKIL-İMAN
26. KANMAYIN
27. FAYTONCU
28. MUHAMMEDÎ
29. HAZİNE
30. VEDA

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerine ulaşmak için www.ahmedhulusi.org

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserleri KİTSAN'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSİ'NİN YABANCI DİLLERE ÇEVRİLMİŞ KİTAPLARI

1. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH
   İngilizce, Almanca, Fransızca, İspanyolca, Rusça, Azerice, Arnavutça

2. İSLÂM
   İngilizce, Almanca, Fransızca, İspanyolca, Rusça, Azerice, Arnavutça

3. SİSTEMİN SESLENİŞİ 1-2
   İngilizce, Almanca, Fransızca

4. DİN'İN TEMEL GERÇEKLERİ
   İngilizce, Almanca, Fransızca

5. YAŞAMIN GERÇEĞİ
   İngilizce, Almanca, Fransızca

6. DOST'TAN DOSTA
   İngilizce, Fransızca

7. EVRENSEL SIRLAR
   İngilizce, Fransızca

8. MESAJLAR
   İngilizce, Fransızca

9. TECELLİYÂT
   İngilizce

10. RUH İNSAN CİN
    İngilizce

11. DUA VE ZİKİR
    Almanca

12. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI
    Azerice